FLORENTIN
SMARANDACHE

III

Jurnalul unui muribund spiritual

Amintiri de care nu doresc să-mi mai aduc aminte

11.10.1986 – 12.10.1987

- 11.10.1986

Scriu cu ură tot ce îmi cade în cale.

- 12.10.1986

Umblu şi neglijent îmbrăcat, de aceea nu mă bagă nimeni în seamă. Mîine trebuie să-mi cumpăr pantofi de toamnă, cu ăştia care strîmbă, şi sînt din pînză.
[redacted] Şi rocii mă dispreţuiesc, colegii mă desconsideră şi-mi rîd în faţă ha ha ha asta seria joacă ha ha ha, şi mă arată cu degetul, alţii mă privesc de sus din înălţimea lor (mică de altfel).
Pe zi ce trece speranţele mele de a ajunge în America scad văzînd cu ochii, sînt încolţit din toate părţile, nici un miracol nu mai mă poate salva.
(Scriu acest jurnal în secret, nimeni nu ştie, sau cel puţin aşa am impresia.)

Astăzi a fost duminică – dar nu şi pentru mine!

- 13.10.'86

Rudelor le e ruşine cu mine.
A doua lună de şomaj.

După doi ani de lume liberă nu [redacted] mai mă pot adapta strictețelor de aici (intelectuale şi ... alimentare).

Sînt condamnat să trăiesc în România.

- 14.10.86

Şcoala românească de matematică funcţionează în America, au plecat din cauza îngrădirilor.

Sînt într-o situaţie de disperare.

În zori
În seară
În dicția cu femeia
- 15.10.86
În toamna asta împlinesc doi ani de suferință, de cînd cu replicarea în Maroc.
- 16.10.86
Tîmpeții ăștia nu fac decît să-mi alimenteze ura.
- 17.10.86
Nu trăiesc ca să muncesc (nu sînt sclavul meu), ci invers.

Sînt veșnic un candidat la emigrare.

Îmi revin în minte niște versuri [redacted] citite într-un periodic ale [redacted] învățătas căruia nu i-am știut nici atunci numele
e frumoasă și fetița de liceu
e dar acum pe-a lătrîn nuit eu
[redacted] Într-adevăr, simt cum mă îndepărtez de tinerețe.

Scriu cu frică, mi-e mereu frică, frică metafizică.

- 23.10.86
O mică surpriză, mi-a scris R. K. Guy următoarea frază (după ce i-am trimis Gamma 8/86 în Canada): „I have read [redacted] your articles with interest and know enough Romanian to understand many of your re-
ivses." (în revistă erau cîteva rebusuri matematice în ll.- română). La ce să-i folosească lui româna? (sau are tangență cu vreun român-canadian, ori poate

ta cu Stone (avea nevasta româncă, din Timișoara !!)) (2)

Prin septembrie (!) am primit de la inspectorat o scrisoare în care eram anunțat că nu mi se aprobă plecarea la Congres, semnată de o anume Ciurescu (care se ocupă cu ... educatoarele!) și Callonianu (prof. de fizică care și-a dat definitivatul de trei ori ca să-l ia o dată! - deci persoane care n-au tangență cu matematica!! Așa e la noi; dacă vrei să te scarpini la cap (ca să nu zic altundeva) îți trebuie aprobare! Este epoca nonvalorilor! Nu mă miră că distrug și INCREST-ul. [redacted] așa se construiește [redacted]: dărîmînd! (vezi Ionesco) M-ar fi ~~mirat~~ mirat dacă lucrurile ar fi mers normal, dacă de exemplu nu l-ar fi desființat.

În ultimul timp scrisorile îmi ajung f. greu (în special cele externe).

mă doare capul să turbez
de cred că-mi plesnește
mă rog la Dumnezeu să vină mai repede ziua, simt că mor,
mama mă leagă la cap ca să nu-mi crape cu o basma de-a ei, peste basma pun o căciulă groasă, peste căciulă altă căciulă.
de ce trăim cînd nu avem nici o satisfacție de la viață, cînd ziua de mîine nu ne aduce nimic ba poate chiar mai rău
- 24.10.86
Trebuie să fac ordine în viața mea.

Parcă-mi vine să evadez undeva în pădure, în creierul munților, să mă izolez de lume, în special asta de-aici.

Nu sînt o personalitate pentru că autoritățile nu-mi dau voie să fiu.

- 31.10.86

De ce a venit cutremurul din Munții Vrancei la București? (nu i-a găsit acasă pe moldoveni și-a plecat să-i caute)

- 02.11.86

Cică Bulă are un frate în America. Și-a primit [redacted] scrisoare de la el. Frate-său îi scria că la ei e bine, că au dolari, au libertăți. Bulă îi răspunde că în România e rău, că nu găsești nimic de mîncare, că sînt scumpe, că un pui costă 100 lei. La vamă i se oprește scrisoarea. Securitatea vine și-i [redacted] (amintește) că nu trebuie să scrie așa, să scrie că [redacted] (trăiește în România e fericit) (Bulă reface scrisoarea, scrie că o duce bine, că poate să cumpere cu 50 de lei un elefant, dar ce să facă cu atîta carne? că se strică!, mai bine mai pune încă 50 de lei și ia un pui (dacă-l găsește).

- 04.11.86

Stimate D-le Nestorescu,

Ca să nu ziceți că m-am lăsat complet de D-na Literatură (sau m-o fi lăsat ea pe mine!) vă atașez 5 (cinci!) poemașe mai de prin timpurile mele vechi <de creație> (eu le-am numit „prepoeme" = înainte de poeme, un fel de exerciții pregătitoare, pentru a te antrena în scrierea de versuri). Puteți să faceți ce vreți cu ele (să le păstrați la coșul de gunoi sau să le publicați (doauam-neee!), aveți voie să mă și înjurați pentru timpul pe care vi-l fur cu citirea acestora.

③

Salutări din partea-mi inimosului și amabilului dramaturg Doru Motoc, simpaticului Soare și drăguței cu ochii verzi Carmen. Transmiteți de asemenea și invectivele mele cele mai cordiale (!) poetului din Smeuriș.

Al Dvs. for ever,

[illegible]

- 05.11.86

Scriu cu ură, cu scîrbă. Scriu un (non)roman fără nici o poftă, deși pe accentuez ca (non)piesa. Numai scrisul îmi poate aduce salvarea, ieșirea din Wodănia și scăparea de fonfoism. Numai scrisul mă poate afunda mai rău.

Mă simt mai bine cînd nu mă cunoaște nime[redacted].

- 06.11.86

Sînt o epavă, o human [redacted] failure, o corabie răsturnată.

- 07.11.86

Rușii sînt prieteni cu americanii și noi cu ei.

- 09.11.86

Toată lumea îmi dă sfaturi, dar nimeni un post! Sînt buni numai de sfaturi, de indicații prețioase. Doar atît. Mai vrem și fapte, nu numai vorbe.

M-am întors în România și-acum îmi blestăm zilele.

Socialismul este un capitalism de stat.

- 12.11.86

Din moment ce e centralism nu mai poate fi și democratic.

Vecină, dragă vecină,
Bagă-ţi-aş în cur benzină
Şi în pizdă motorină,
Cînd vii seara pe la mine
Ridică-ţi în sus picioarele
Să-ţi reglez carburatorul.
Vecină, dragă vecină,
Tu mi-ai spus că eşti virgină
Şi-acum faci penicilină,
Vecină, dragă vecină
M-ai făcut din om neom
Cînd mă pis mă ţin de pom
Vecină, dragă vecină.

MAXIME

1. Dacă ţi-ai bătut nevasta dimineaţa, nu uita s-o [illegible] la prînz [illegible].
2. [illegible] un bărbat delicat şi [illegible] îndrăzneţ o femeie delicată îl preferă pe cel îndrăzneţ.
3. Unele femei, ca să nu-şi uzeze bărbatul fac dragoste cu altul.
4. O femeie cinstită este aceea care se încăpăţînează să trăiască cu un singur amant.
5. Virtutea unei femei este un incident al temperamentului.
6. Femeia care nu-ţi reproşează nimic nu te iubeşte.
7. Cochetăria este o disciplină a minciunii şi un pas spre adulter.
8. Femeia fericită în familie nu rîvneşte după societate.
9. Femeia este sinceră numai la răzbunare.
10. Femeia oferă bărbatului două zile fericite: ziua nunţii şi ziua înmormîntării ei.
11. Este mai uşor să găseşti o femeie care nu a avut nici un amant decît una care a avut unul singur.

(4)

12. Căsătoria pentru femeie este un început de plăcere, pentru un bărbat sfîrşitul lui.
13. Primul an de căsătorie pentru o femeie este ultimul an de educaţie.
14. Rochiţele sînt armele femeii, pe care le pun jos numai cînd sînt învinse.
15. Unele femei îşi iubesc bărbaţii mai mult după moartea decît în viaţă.
16. Bărbatul se căsătoreşte cînd iubeşte, femeia iubeşte cînd se căsătoreşte.
17. Toate jocurile de noroc sînt interzise, căsătoria nu.
18. Femeile sînt sfinte în biserică, îngeri pe stradă, artiste la pat şi draci în casă.
19. Bărbaţii spun despre femei ceea ce le place, iar femeile fac din bărbaţi ce le place.
20. Pe femei le costă puţin de tot să spună ceea ce simt.
21. Femeia care se dăruieşte costă mai mult decît cea care se vinde.
22. Femeia este fericirea lumii întregi şi nenorocirea fiecăruia în parte.
23. Femeia şi proştii nu iartă niciodată.
24. La 20 de ani femeia este fierbinte ca Africa, la 30 ani sălbatică ca Asia, la 40 ani culmea tehnicii ca America, la 50 ani sfîrşită ca Europa, la 60 ani izolată ca Australia şi la 70 ani rece ca Antarctica.
25. Prietenia a două femei nu este altceva decît un complot împotriva celei de-a treia.
26. Femeia doreşte ca amantul să fie ca un leu iar bărbatul ca un miel.
27. Minciuna este arta şi arma femeii.
28. Dacă ţi se pare viaţa prea lungă, căsătoreşte-te!

29. Bărbatul plătește o lună de miere cu o viață de oțel.
30. Alături de o femeie elegantă bărbatul are înfățișarea unei rude sărace.
31. O femeie acordă iertare unui bărbat pentru a-l umili.
32. La orice vîrstă femeia își acordă dreptul de ezel.
33. Cînd o femeie nu glumește cu un bărbat o iubește. înseamnă că iubește pe altul.
34. Femeile cinstite și bune se găsesc în cimitir.
35. Femeile frumoase nu sînt sincere, iar cele sincere nu sînt frumoase.
36. Femeile adoră aventurile, dar ~~nu le~~ plac aventurierii.
37. Seara femeia este de argint, noaptea de aur, iar dimineața de plumb.
38. O femeie iubește numai bărbatul care nu o cunoaște, căci nu se [redacted] concepe că ar putea fi iubită de unul care o cunoaște.
39. Femeia iartă pe cel ce nu o felicită, dar nu și pe cel ce așteaptă.

N-ai tu în cap ce-are ea între picioare.

Ce-i pasă lui, stă și freacă pula în cap.

Ștege-te la nas cînd vorbești cu mine!

Bagă-ți mințile-n pojuri!

- .11.86

Afirmarea pe plan internațional a unei persoane deranjează oficialitățile locale pentru că respectiva persoană iese de sub tutela lor, capătă puțină independență iar în final ar putea scăpa complet de sub subordonarea lor.

(5)

- 14.11.86

Un copil jucîndu-se cu un lăt[redacted] în cucuit zicea că îl face un milițian. Auzind asta, un om care trecea pe stradă îl pîrăște la miliție. Vine milițianul și-l întreabă: "Ce faci aci?" Copilul: "Un cățel". Milițianul: "Parcă ziceai că un milițian." Copilul: "Pentru milițian îmi trebuie material mai mult."

- 16.11.1986

Cum se numește Bulă de cînd a intrat în ocolul global? (Glo-Bulă.)

- 19.11.1986

Așadar cărțile mele sînt interzise la Biblioteca Județeană Vîlcea nu sînt prinse în afișier, iar fișele lor de fond au un „R" (regim special), se zice că se citesc cu aprobări speciale! Mă forț să rîd, deși situația e vrednică de plîns. Acum o săptămînă mama a fost chemată la poliție „Aveți un fiu [redacted] Smarandache Florentin Ovidiu profesor la Craiova?" „Nu domne, îl cheamă Smarandache Florentin, e copilul meu, nu-l cheamă Ovidiu." Așadar turnătorii sînt de la Arhive, care aparțin de Ministerul de interne.

- 20.11.86

Din Uniunea Artiștilor Plastici pleacă mai mulți decît intră.

Witold Gombrowicz a scris în total 3 piese de teatru și e celebru, D.R. Popescu a scris 37 (numai!) și tot bate apa în piuă și n-are nimeni loc de el. Un tînăr nu poate publica un rînd! Producție de serie în arta dramatică, biletele se vînd obligatoriu prin întreprinderi, școli. Vai, ce succes de public! Și-a făcut și

o monografie (despre el! bineînțeles) în Japonia, pe banii Uniunii. Vai, cît de celebru este! El publică republică rerepublică. Vedeți cîtă egalitate și dreptate între oameni?

Au eliminat cenzura, au anunțat și la UNESCO, au eliminat o cenzură și-au înființat două: una la nivel de editură și alta centrală.
- 24.11.86
Nu mai aștept nimic, nu mai am ce aștepta.
- 27.11.86
Sînt nevoit să mă ploconesc la toți agramații ăștia, să cerșesc un post într-o țară care cică nu are șomeri! Așa-mi trebuie dacă m-am întors în iad, de bună voie.
Sînt un neputincios pentru mine și familia mea.
Mă simt părăsit de toți.

Dați-mi voie să gîndesc!
Lăsați-mă să gîndesc singur!

Sînt un inadaptabil. Sînt un învins.

Scriu un nonroman fără să știu de unde să încep și unde să mă duc, nu știu nici acțiunea nici personajele ci doar cora' în mare. Să văd unde mă duce.
- 28.11.86
Unul vrea să bată în perete tabloul, repede. Și cere [redacted] altuia:
-Dă-mi un ciocan să-l bat!
Celălalt răspunde:
-Eu p[redacted]ăsta l-aș împușca!
și-i întinde un pistol de cuie.

- 29.11.86
Eu stau în umbră, la pîndă. (6)
-Nu stai în umbră, ești ținut în umbră.

Pînă cînd și Mihai merge la grădiniță, numai eu stau acasă.

Din ce în ce trece timpul îmi dau seama că Beckett e mai mare, că-l pătrund mai mult (deși în prezent nu-l studiez), că-i înțeleg ideile pînă mai ieri banale considerate și fisticoase. Mă întreb dacă într-adevăr este mai mare ca Ionesco? După mine, nu. După ceilalți, da.

Mă simt puternic dezechilibrat.
Sînt tratat ca un gunoi.

Din „simpatie" cei de la Vîlcea mi-au trecut cărțile la INDEX, chiar și cele de matematică! Da, ați auzit bine: la index.
-30.11.86
O să le-arunc în față că m-au persecutat pînă cînd or să mă roage ei să plec și n-o să mai vreau eu (pentru că n-o să mai am de unde-mi culege materialul).

Mîine încep a patra lună de șomaj.
-01.12.86
Mă simt învins de viață.
- 02.12.86
Scriu de unul singur, nu mă citește nimeni, nu mă aude nimeni. Scriu înainte fără să mă uit în urmă, în lături. Nu sînt pe placul nimănui. Dar scrisul are un efect terapeutic pentru mine. Sînt bolnav de inimă rea, de pribegie, de societate. Dar nu

poate dura calvarul la infinit.
Nu că oamenii nu mă înțeleg, dar nu vor să mă înțeleagă.
-04.12.86
Am mania persecuției? sau sînt cu adevărat persecutat!
-05.12.86
Îmi amărăsc viața aici. Nu aparțin acestei lumi. Generația mea m-a lăsat în urmă..

Eu n-am stofă de șef, sînt bădăran, sălbatic, needucat, nu știu să mă port în societate. Stau toată ziua cu nasul în cărți și cînd ies în lume mă simt stingherit, [redacted] am impresia că se rîde de mine. Lumea mare mă intimidează; mă pierd, devin stîngaci.
-07.12.86
Toată lumea mă crede deștept și eu sînt un prost de mor, altfel nu se explică lipsa mea de hotărîre în luarea unei decizii, șovăiala de care dau mereu dovadă.

Transpir pe manuscrise.
-08.12.86
Transmit apeluri disperate în străinătate. Sînt bolnav de neputința de a mă desfășura intelectual, chiar dacă ideile mele n-ar fi cine știe ce, dar aș vrea să am posibilitatea să le expun.
-10.12.86
Sînt născut de ziua Internațională a Drepturilor Omului, și tocmai de aceea sînt oprimat și înăbușit, nelăsat să mă desfășor.

Îmi vine să mor.
-11.12.86
M-am jucat pînă acum de-a învățămîntul dar voi fi nevoit să trec în industrie.
-13.12.86
Cine nu se-adaptează, piere.
Sînt un inadaptabil.
-14.12.86
Mi-e milă de mine. Sînt la disperare...
Vreau mai mult de la viață, ori obțin cît [redacted] consider că merit, ori nimic! Dar voi forța nota. Decît să trăiesc o viață ca asta mai bine mor.

Soția mi-a făcut cadou de ziua mea bilete la o piesă de teatru neoproletcultistă. Să crăp nu alta de ciudă! Am rezistat totuși pînă la fine: „Nu ne naștem toți la aceeași vîrstă", deși autorul mai ataca pe ici pe colo dar chestiuni secundare, nu atingea esența nedreptăților și corupției care au luat proporții de masă.
Sala era aproape goală, nu-i de mirare; bărbați și femei în cojoace și căciuli pe cap. Femeile venite la fustă [redacted] cel mai mult au tremurat.
Asemenea piese mă irită.
-15.12.86
Scriu niște lucrări foarte migăloase, parcă cusute cu acul, în filigram, cu igliță, unele pe față dar pe dos, mai mult pe dos.
Singura mea rațiune de a trăi este creația.
Sînt în formare și toată viața mea voi fi numai în formare (din păcate).
Am în mine microbul creației, n-aș putea altfel trăi

-16.12.86
Eu scriu ca mine, nu după niște șabloane date de alții, [redacted] după rețete.
- 18.12.86
Sînt calificat [redacted] (sau drept) om dificil. Toată lumea este împotriva mea, nimeni nu mă angajează. Deranjez prin însăși existența mea.
Îmi pare rău de Mihai și Ely, de mama, fiindcă le fac greutăți, tocmai celor care țin la mine. Și-acum încă nu e nimic! Mi-e frică pentru viitor, mi-e frică de viitor. Voi mai avea de suferit cel puțin 2-3 ani. Cu ce ți-am greșit, doamne?
-24.12.86
Cum a murit Bulă? (A fotografiat un glonț ieșind dintr-un pistol.)
Astăzi e Ajunul Crăciunului. Acum 20 de ani mă duceam cu [redacted] „Bună seara la Moș Ajun". Doamne, ce vremuri!
-25.12.86
Doamne-ajută!

Un șef de stat tot repeta într-una 5,4,3,2,1, [redacted] 5,4,3,2,1. Nevasta-sa: Mă spune, cine e aia cu telefonul ăsta. Șeful de stat: Taci fă că asta înseamnă cincinalul în patru ani cu trei oameni lucrînd în două schimburi plătiți ca unul.

Un Trabant se întîlnește cu-n căcat.
Trabantul: Bă căcatule, dă-te laoparte.
Căcatul: Nu mă dau.
Trabantul: Eu sînt mașină și te calc.
Căcatul: Dacă tu ești mașină, eu sînt prăjitură.

Nea Mărin și cu Veta s-au dus și ei la Sala Polivalentă să-l asculte pe Dumitru Fărcaș la taragot. Lumea: bis, biiis.
Veta: Mă Mărine, de ce strigă ăștia așa?
Nea Mărin: Păi vor să mai repete cîntecul că le-a plăcut.
Ajung ei acasă. Nea Mărin îi trage un clei lu' Veta. Veta: Bis. Nea Mărin îi mai trage un clei. Veta: Bis. Nea Mărin se mai forțează odată. Veta iar: Bis.
Nea Mărin: Fă Veto, dacă pizda ta o fi Sala Polivalentă, pula mea nu e taragotul lu' D-tru Fărcaș!

Cică există o babă pe lîngă Craiova, într-o comună care vorbește cu morții. Se-așează-n pat, culcată, într-o stare de reverie și vorbește cu glasul mortului.
Odată, într-o familie tînără, cu 30 de ani, soțul nu s-a mai întors acasă de la lucru. L-a așteptat nevasta o zi, două, pînă la urmă a anunțat la miliție. Două luni au căutat după el în zadar. Atunci soția s-a dus la baba asta să [redacted] vorbească cu el. S-a întins baba în pat și vorbea cu glasul soțului. Soția l-a întrebat ce mai face, el a zis că face bine, cum a murit, soțul a spus că au venit doi foști colegi de-ai lui de la Constanța l-au înjunghiat apoi l-au legat cu o piatră grea și l-au [redacted] aruncat într-o fîntînă. Bărbatul a spus locul fîntînei și numele celor doi. Soția s-a dus din nou la miliție și le-a povestit totul. S-au dus milițienii și într-adevăr au găsit cadavrul în fîntînă legat așa cum spusese baba. Milițienii au crezut atunci că baba l-a omorît dacă știa exact atîtea detalii. Și-au vrut

s-o aresteze, dar mai întîi au hotărît să se intereseze și la Constanța de cei doi. A plecat un milițian în misiune și i-a găsit pe cei doi figurînd printre suspecți. I-a interogat separat și pînă la urmă au mărturisit.
Dar pe babă au obligat-o să nu mai vorbească cu morții (îi făcea pe ei de rușine).

-31.12.86 Sînt calificat ca om dificil, de aceea nu vor să mă angajeze.

- 02.01.87
Mi-e silă de viață, mi-e greață.
A mai trecut un an (degeaba).

- 03.01.87
Cînd este un oltean prost? (cînd are cap de bănățean).

- 05.01.87
Ai voie să te duci în străinătate, cu o singură condiție (: să nu mai vii!)

Un țigan arestat odată este băgat la închisoare într-o celulă cu un lepros. Țiganul speriat se retrage într-un colț. Îl vede pe lepros scărpinîndu-se după ureche, pac, rămîne cu urechea în mînă, o ia și-o aruncă. Țiganul înmărmurit. Leprosul se scarpină la nas, rămîne cu el în [redacted] mînă, pac îl aruncă. Țiganul înmărmurit, fricos, ghemuit în colțul lui. Leprosul se scarpină la mînă îi cade și asta, pac o aruncă. Țiganul: A, înțeleg, dumneata vrei să te usuchești!

- 14.01.87
Sînt rugat de revolutați. Trăiesc în lumea mea.

-23.01.87
Toți mă descoase, mă compătimesc, dar nu m-ajută nimeni cu nimic.

-24.01.87
Am dat-o tare pe meditații. Văd că se cîștigă bani frumoși. (9)

-26.01.87
Mă subminez pe mine însumi, mă sinucid pe mine mă (în scrierile-mi literare, în tot ce fac și ce nu fac).

- 27.01.87
Scuză-mi scrisul grăbit, sînt și eu în sesiune: sesiunea „vieții!

- 28.01.87
Cînd eram elev la Craiova, ca vîlcean [redacted]
mă considerau „cu cățeaua sub căruță",
după ce m-am mutat în Rm Vîlcea, cică
„ia prazul, ia prazul" ca provenind din Oltenia. Așa că sînt și una și alta, sau nici una nici altă.

Prea sînt mulți șefi în țara asta.

Regăsesc niște memorii de pe vremea studenției:
„Ce rău de țările mici: nu știu engleză, franceză, rusă sau germană! Ți-e greu să traduci, faci două munci deodată. Un american nu mai are nevoie.
„Prodecanul Moghiory a fugit. A fugit în Austria. Circulă tot felul de [redacted] zvonuri pe la Universitate. Profesorii tac chitic.
„G. Vraciu și C. Niculescu scriși la un afișier al Facultății cu litere mărunte, ca picioarele de muscă, între cuvinte străineze — numele lor puse parcă în discordanță acolo. Dar pentru că de obicei nimeni nu citește așa ceva, persoanele lor sînt subliniate apăsat cu roșu să vadă poporul de ce sînt în stare; însă parcă mai rău contrastează. «Cîtă modestie!» excla-

mă studenţii.
„Secretara = al doilea decan. Secretară şefă. Cînd te duceai la ea mai să te ia la palme. La început am crezut că datorită firii mele timide sau de încurcă-lume. Dar se purta aşa cu toţi. O chema D-na Stacojiu (cu nume şi prenume, altceva nu mai ştiam). Şi era stacojie.
„În viaţă nimeni nu e geniu. Se sperie de nimicnicia lui, nevoit să execute lucruri insignifiante dar indispensabile vieţii. („Un rege nu e rege şi în pat.") După moarte, poţi să afirmi [redacted] despre cutare om mare că a fost bun sau rău, mai puţini sînt cei care să-ţi provoace necazuri.
„Despre rolul personalităţii în istorie:
- se zice [redacted] că Ştefan i-a învins pe turci; dar numai el a luptat în războaiele alea?
- sau Mircea învinge pe Baiazid, de parcă ar fi fost o luptă în arenă între cei doi;
unde este rolul maselor?
unde sînt marii anonimi datorită cărora [redacted] au ajuns unii mari şefi?
Ştefan a cîştigat prestigiu, glorie, dar fiii lui ce-au cîştigat? vorbe frumoase şi pompoase despre patrie?!
„Un student [redacted] corecta pe altul (matematician) filolog: „Nu, scrie pe ept vertical, nu orizontal."

- 30.01.87
Sînt atît de supărat că nu mai pot nici să gîndesc.
- 02.02.87
La coloana Paicu.
[redacted]

Care este cea mai mică peşteră din lume? (Peştera muierii: intră în ea un singur turist şi-şi lasă rucsacul afară. E adevărat că mai sînt unele în care intră şi rucsacul.) (10)

Învăţătoarea pune elevilor pe catedră o roşie, o vînătă şi un rac. Întreabă copiii arătîndu-le roşia: „Ce este aceasta?"
Copiii: O roşie.
Învăţătoarea: Nu. Este cireaşă de Scorniceşti.
[redacted] Le arată apoi o vînătă: „Dar aceasta?"
Copiii: O vînătă.
Învăţătoarea: Nu. Este prună de Scorniceşti.
Le arată apoi un rac: „Dar acesta?"
Copiii nu mai îndrăznesc să răspundă, dar Bulă ridică mîna: „Păduche de Scorniceşti, tovarăşa."
- 10.02.87
Expediez zeci de scrisori. Sînt mizerabil, nu scot nasul din birtoage toată ziua.

Stimate prieten,
M-a bucurat scrisoarea ta. Credeam că nu mai mă bagi nici tu în seamă, mai ales acum în haltă în care mă aflu, ajuns la disperare pe punctul de a-mi da demisia de la „viaţa" (viaţa de aici pentru cea de apoi) — aşa cum au procedat toţi ceilalţi „prieteni" bucureşteni şi nu. „Cînd eşti în treabă toţi te-ntreabă", zice un proverb românesc. Acum nu mai sînt în nici o treabă şi nici funcţie. M-am (dar mai mult m-au) dat la fund. Cînd venisem

din Maroc cum înconjurat de o sumedenie de „amici" ad-hoc (!), azi m-au părăsit cu toții. O parafrază a unui alt proverb: „Prietenul bun anevoie se cunoaște"!

Am dat acum o săptămînă pe la „Ramuri" și l-am întîlnit pe M. Sorescu care și-a amintit de mine că sînt din Bălcești (de lîngă Bulzești, cum la 10 km), că am fost în Maroc. I-am zis că sînt prof într-o comună. El a exclamat: „Din Maroc într-o comună!". Spunea să-i las niște poezii și să vin la cenaclu. I-am dat 2 poeme din „Legi..." (tradus de Signoret, nepublicat), dar nu cred că va insera nimic în „Ramuri". Așa mi-a făcut și în vara lui '84 cînd mi-a promis că mă bagă în „Almanah" (atunci i-am lăsat 10 poezii!) cu o mică prezentare. N-au vrut să bage nici măcar un „accent" cu anunțul că au apărut cărțile în Maroc — care făceau cinste țării. Dar pe redactori îi interesează profitul lor personal. Mă confesez ție. Mai tîrziu poate vei rîde de mine. Îți spun că sînt sătul de literatura care se face (mai bine zis nu se face) pe-aici.

Îți mulțumesc că nu m-ai uitat în cele mai grele clipe ale mele (de pînă acum).

Salutări,

[signature]

— 11.02.87

(11)

Directoarea Turcu Maria a Bibliotecii Județene Vîlcea a primit ordin de la securiștii Alecu și Huiciu din Rm. Vîlcea (ultimul [redacted] mutat acum la București) să-mi treacă la INDEX toate cărțile [redacted] publicate în străinătate, chiar și pe cele de matematică. Din această zel „tovarășa" Turcu mi-a trecut și articole matematice publicate în țară („General solutions properties for linear equations", apărut în „Buletinul Univ. Brașov"); l-au văzut publicat în engleză, și-au crezut că a fost publicat în afară. Iată așadar ce ajutor îmi dau vîlcenii și cum mă determină să și să fug. Sînt persoane cărora le convine să scape de mine că le sînt rival, sau cel puțin concurent. Turcu mi-a spus că într-o zi a venit la ea securistul Alecu a întrebat dacă a primit o donație din Maroc, le-a răsfoit puțin, și-apoi a ordonat să le pună la INDEX. Cică el răspunde de bibliotecă. Dar cred că aici este mîna lui Smeureanu, antipatia mea. Omul ăsta este un invidios fără pereche, și-un linguşitor și oportunist fără egal, care își pupă în cur pe mai marii zilei. Vrea în felul acesta să [redacted] calce și el pe urmele lui Lucian Avramescu, poet utecist (comunist, etc.), și să-l ia ăștia la București. În orice caz mie mi-ar fi rușine să public de exemplu ceea ce a publicat el în „Vîlcea literară" pe septembrie 1986, sau [redacted] alte [redacted] poezioare „patriotice" prin „Orizontul" îngust al Rm. Vîlcii. Pînă la urmă ce or să-mi facă? O să-mi belească pula!

Am fost mânăstire, pe 7 februarie, și la Mânăstirea Stânișoara. Am pus lumânări pentru mamaie și tata meu de la Gorunești, pentru mine. M-am închinat și am pupat iconele. Părintele Cornelie ne-a dus în amândouă bisericile. Seara zicea că e să aibă slujbă. Părintele Cornelie are 78 de ani și se ține bine, tare lumne. Nu prea mă duceam pe la biserici sau mânăstiri decât arareori, în vizită, dar de când ne-au interzis ăștia pocătoaoe le-am să duc, ostentativ. Am vrut să cumpăr și biblie și altele iconițe, dar nu avea. La plecare [redacted] am [redacted] rămas cu o familie și am dat acatistul (de grup) (pentru prima dată în viața mea), că prea îmi merg toate pe dos. Părintele Cornelie a zis că va citi timp de aproape două luni la slujbă numele de botez ale celor scrise de mine: Florentin, Mihai-Liviu, Eleonora, Gheorghe, Maria, Alecu, Leontina. Am dat pentru sănătate spirituală, sănătate fizică, libertate spirituală, pentru mergerea de bine și îndreptare a răului. Mai sus, la păduri, ne-am întâlnit cu Părintele Ieronim. Avea și el o carte ică Pimpetabelu. Deși în etate de 75 de ani arăta mai zdravăn ca unul de 50. Vorbea foarte frumos, parcă ne ținea o lecție. „Trebuie să vă spovediți, dragii mei, și atunci Dumnezeul îți iartă totul, și crima care e cea mai gravă și curvării-nt." Ceilalți au plecat, am mai rămas eu. „Părinte, l-am întrebat, dar cum faci ca să te călugărești? .. Eu aș putea să mă călugăresc?" „Dacă ești însurat e mai greu, te-ai învoit la femeie, dar vorbește cu șeful, uite-l că vine încoace."

Părintele Ieronim a făcut șapte ani concentrare și închisoare plus trei ani armată. După război a venit la mânăstire. Colegii de excursie îmi vorbeau și de Părintele Ghenadie care între timp fusese mutat de la Mânăstirea Stânișoara fiindcă făcuse unele afaceri. [redacted] Veteran era Părintele Cornelie venit din 1930. O viață închinată divinității.

„Mie, continuă Părintele Ieronim, mi s-a scârbit de când eram odată la... (nu îmi mai amintesc ce-a zis, ceva muncă agricolă) și o femeie a venit lângă mine și striga la celelalte... vezi d-ta, putea să fi fost mai departe, sau nu în fața mea, dar Dumnezeul... și a început să strige «Fă, care umblați pe la băieți și nu [redacted] vă spălați, că putiți a hoit»... și putea și ea, o duhoare de mascul ieșea din ea... și mi-era silă, greață."

Părintele Cornelie se apropia.

„Noi nu știm unde mergem, deși mergem. Cel de sus ne dirijează... Boii care merg la car nu știu unde se duc, căruțașul știe, și-i mână. Așa e cu destinul."

Aș mai fi stat să ascult câteva lecții de teologie, căreia îi simțeam golul în cunoștințele mele, dar grupul se depărtase prea mult.

Am plecat.
„Cum e numele d-tale [redacted], băiețele?"
„Florentin."
„Bine Florentin, Domnu să te ţină-n pace!"

- 12.02.87
Are mama două fete
Şi le-neagă cu dorlite

- 15.02.87, Bucureşti
Din lipsă de electricitate piesele de operetă, operă, concerte sînt comprimate, unele destul de jenant. „Voievodul ţiganilor" de Johann Strauss l-am vizionat. La rece!, cu [redacted] alandelonul pe mine. Mi-aş fi pus şi căciula de miel dar nu mai vedeau cei din spate. Mi-a plăcut opereta dar [redacted] nu prea înţeleg cuvintele cînd se cîntă — poate că le deformează intenţionat. Şi mai greu la operă unde totul se cîntă. Salvarea vine de la programele de sală care, parcă ştiind ce-l doare pe spectator, pune degetul pe rană să-l aline. Te poţi atunci lăsa uşor pradă muzicii.

- 18.02.87
America pentru noi este un mit

- 19.02.87
Doi ingineri agronomi în maşina care ducea la Grădiştea. Mai de mult. Văd în faţă un moş şi-l întreabă: „Ia spune taică, nu-i aşa că pe vremea dumitale [redacted] te dezbrăcai de haine şi luai temperatura solului cu curul, ca să vezi cînd însămînţezi?" Moşul tace o perioadă şi apoi răspunde: „Aşa e, ce făceam noi atunci cu curul faceţi voi acum cu capul."

- 20.02.87, Craiova
Aş sta şi-aş [redacted] lectura toată ziua dar cine să mă-nţeleagă? Nevasta? Pah! Societatea? Şi mai rău!

M-am prins cu prea multe: matematică, literatură, rebus, filatelie, şah, drumeţie ... că prietenii mi-au atras atenţia să nu mă risipesc. Voi renunţa la toate în detrimentul primelor două. Apoi să văd care învinge. Matematica constituie pîinea, literatura plăcerea. ~~Deocamdată.~~

Partidă de şah
Alb: Smarandache Florentin, amator
Negru: Nedelea Ion, categ. I
Apărarea siciliană

1. e4 - e6	21. Cbd2 - Tcd8
2. Cf3 - c5	22. e5?! - Ch7
3. Cc3 - Cf6	23. Tad1 - Cg5 ?!
4. d3 - Cc6	24. C:g5 - N:g5
5. b3 - Ne7	25. Nc1 - Td3
6. Nb2 - a6	26. Cf3 ?! - T:d1
7. Ne2 - 0-0	27. T:d1 - T:d1+
8. 0-0 - b5	[redacted] 28. D:d1 - N:f3
9. Ch4 - Nb7	29. g:e3 - N:c1
10. Nf3 - Tc8	30. D:c1 - Dd8
11. a4 - b4	31. f4 - Dd4
12. Cb1 - d6	32. De3 - D:e3 [redacted]
13. c3 - Ce5	33. f:e3 - f6 ??
14. Dc2 - d5?!	34. e:f6 - g:f6
15. Te1 - C:f3+	35. h4 - h5
16. C:f3 - d:e4	36. Rf2 - Rf7
17. d:e4 - Db6	37. e4 - Rg6
18. Cg5 - h6	38. Rf3 - e5
19. Cf3 - Tfd8	39. [redacted] f:e5 - f:e5
20. c4! - Td7	40. Re3 -
	1/2 — 1/2

Partida a durat cam o oră, dimineața. Am jucat timorat de valoarea [redacted] adversarului. Eu n-am știut niciodată teorie. Mi-am învățat singur mutările, jucând cu copiii. Făceam campionate. La Liceul Pedagogic Craiova am ieșit campion pe școală în anul III (1972). Tot în '72 mă consideram cel mai bun la rebus și desene matematice (datorită olimpiadelor). Când m-am mutat la Vâlcea am pierdut întâietatea la șah: locul patru pe școală, după Surovcek și frații Smarandoiu, care-mi erau toți și prieteni. Surovcek era campion județean. La început i-am luat două partide una după alta, nici Fănică Smarandoiu, după aceea Surovcek m-a învins. Ei mai știau și teorie.

Revenind la partida de azi, deși cu albele, eram atacat și abia făceam față. M-am mulțumit cu remiza, chiar foarte bucuros. Finalul a fost frumos. Pionii trasaseră o frontieră între cei doi regi, de netrecut. O linie de demarcație.

Joc șah de mic copil dar fără vreo pretenție. Nu îmi aduc însă aminte în ce împrejurări am învățat și când anume acest sport al minții. La școala generală îl băteam pe profesorul de sport Popescu Ion în timpul orei de educație fizică — eu aveam scutire de eforturi fizice suferind de hepatită epidemică.

- 25.02.87

Stimate D-le Eugen Simion,

Nu știu cum priviți Dv. imixtiunea matematicii în literatură, dar noi matematicienii am început să [redacted] facem investigații și în domeniul artei. În România un astfel de coordonator este Solomon Marcus, care m-a inițiat într-o serie de statistici și modelări matematice ale „inefabilului"! Deocamdată eu sunt într-un stadiu incipient (mai mult de ordin lingvistico-statistic). Un studiu asemănător am realizat privind grilele rebusiste (articolul „A mathematical linguistic approach to Rebus", Revue roumaine de linguistique, tome XXVIII, 1983).

Cele patru conjecturi (ipoteze) privind poezia română tânără (= scrisă de tineri) fac parte din „Linguistic-Mathematical Statistics in Recent Romanian Poetry", Ed. Scientifiques, Casablanca, 1984.

Poate că vă mai amintiți de mine când mă înapoiasem din Maroc, în vara lui '84, v-am întâlnit la Fac. de Filologie (mai venise un fost absolvent de-al Dv., unul blond), apoi am mers toți trei la „Capșa". Eu aveam o geantă roșie, cu cărți; v-am lăsat și Dv. un exemplar din „Formules pour l'esprit" apărut la Fès; de asemenea din Maroc vă mai trimisesem câteva epistole.

Literatura intră mai puțin în sfera preocupărilor mele [redacted] actuale.

- 28.02.87

Prin exces de zel sau prin abuz Inspectoratul școlar Dolj îmi cenzurează și lucrările de matematică. De exemplu, din revista Epsilon care apare la Băilești, mi-a fost scos un articolaș de matematică distractivă pe

motiv că am citat ceva la bibliografie care a apărut „fără avizare" (după cum mă informează coordonatorul acestei reviste profesorul Ion Pătrașcu). Cred că-l vorbi și de invidia țiganului de inspector Gh. Dumitrescu.
Că sîntem în război, eu am constatat, înțeleg. Dar să lupte din mijlocul cîrdului — fără lovituri sub centură. Ca să mă inhibe ca matematician, creator, ei folosesc... politica!

- 04.03.87
Nimeni nu e profet în țara lui, de aceea trebuie să plec.
Ascult Simfonia a V-a de Beethoven „Destinul". Cît de analfabet muzical sînt! Ascult la cască pentru prima dată. E foarte intim. Căștile parcă îmi mîngîie urechile. Sunetele te pătrund; „Muzica este un vis cu ochii deschiși". Mă pomenesc luînd-o razna cu gîndurile. Viață de meloman. Sînt zdruncinat cu nervii. Toți mă presează, mă sîcîie: Ce rău ai ajuns, Florine! Cu psihicul sînt la pămînt.
Ascult muzică și scriu, îmi scriu memoriile. Unde-i N. Andrei să mă ponegrească?

- 05.03.87
Ascult „Strauss Family Waltzes".
Mi-ar fi plăcut și mie să pot face studii la Paris, Viena, America. Aș avea o poftă nebună să studiez, să fi fost bursier și să citesc, să scriu, limba română să fie internațională, să fac excursii de studii, de documentare. Dar eu nu pot nici ieși, mi se interzice și urmarea unui doctorat, interzice de a merge chiar eu la congrese științifice pe banii mei.
N-am cum să lupt cu ei. Sînt dezarmat. Au avut grijă să fim neputincioși.

- 06.03.87
Traversez o criză din care, cred, nu voi mai ieși niciodată. Sau voi ieși prin moarte. Sînt tratat de om în afara legii

- 07.03.87
Chère Traductrice
[...] Dans le dernier temps j'ai eu plusieurs mésaventures, je suis et je me sens bien un malheureux...
[...] Comme je vous ai dit j'ai mal à l'aise - je ne peux plus me revenir du bouleversement que l'Accident a produit sur moi. Vous comprenez le tout. Je ne verrai, maintenant, jamais la France ni les autres pays.
Je pense que nos „lois" n'ont pas de chance. On attend le bon temps, mieux.
Je suis obligé d'envoyer les lettres recommandées, pour être sûr de leurs arrivées.
Vous me demandez mes <u>nouveau projets</u>, les voilà: ceux de survivre, en reste j'en ai aucun! Survivre à moi-même et surtout: aux autres...

Je commence à oublier tout ce que je savais, le français aussi. Je ne peux plus rien faire, je ne peux plus penser à absolument rien.
(Excusez-moi pour ces confessions, je vous trouve comme une amie, et c'est pourquoi j'ai hardi m'Élibérer à vous.)
De toute façon, si le temps vous permet, on pourrais continuer la ciselation des poèmes. Peut-être... Une petite espérance qui vacille et nous fait encore vivre (l'espérance qui tombera du [redacted] ciel!).
[..]

Am mulți dușmani și mi-i mențin.

E atît de frig în sala de lectură a bibliotecii, că-mi îngheață și pasta de pix.

Am făcut primii non-pași în literatură.

Am [redacted] luat prînzul la Crama Minerva, în palton și căciulă.

„Nabucodonosor" de Verdi.

Mor de necaz [redacted] cum aud de cîte unul care a rămas în străinătate iar eu stau aici cînd aveam de fapt golul în vîrful bocancului — cum zic cronicarii sportivi. Crăp pur și simplu, turbez, mă apucă dureri

de cap. Cîte cărți aș mai fi publicat
pînă acum! Îmi frămîntă de-o grijă.
Așadar: Kira Iorgoveanu, poetă aromână, autoare a unei antologii de poezie aromână — împreună cu Hristu Cândroveanu, a rămas în R.F.G.
Fug oamenii, lasă totul, avere, mașină, funcții numai să-și găsească libertatea. Dau totul contra libertății. Aceasta este cea mai de preț comoară a omului.

- 08.03.87
Vizionat piesa lui Tudor Mușatescu și Sică Alexandrescu „Vîrstele dragostei (Ionescu Gh. Maria)". Mi-a plăcut curajul [redacted] politic al regizoarei Valentina Balogh care a prins în decor (e vorba de cancelaria unui liceu de fete din anii 1936-7) și <u>harta</u> <u>reîntregită</u> a României (cu Basarabia și Cadrilaterul, de la ruși, respectiv bulgari). Are loc o reviriscență a naționalismului românesc. Parcă și actorii se mișcau mai bine, cu gesturi calculate, în afară de rolul principal (Tamara Popescu) care are o voce cam stridentă.
Pînă acum teatrul din Craiova, pe lîngă cel din București, îmi pare unul de amatori.

O ședință extraordinară. Președintele comitetului oamenilor muncii întreabă: „Cine dorește să ia cuvîntul?" Bulă ridică mîna, președintele îi face semn să înceapă. Bulă: Să-mi beliți pula!

Președintele: (către Bulă) Afară!
Bulă: Nu. Aici!

Un american, un englez, un rus și-un român într-un avion. La un moment dat comandantul navei anunță că avionul se află în pericol din cauza excedentului de greutate, deci mai trebuie eli- [redacted] berată nava aeriană.
Americanul: Gentleman am fost, gentleman sînt... (Cîntă imnul național, își face cruce și se aruncă.)
Englezul: Lord am fost, lord sînt... (cîntă imnul național, își face cruce și se aruncă.)
Rusul: Neam de traistă am fost, neam de traistă sînt... (Cîntă imnul național și-l aruncă pe român!)

- 11.03.87

Cît poate să mă disprețuiască nevasta asta! Îmi zice „Dacă ai citi ce-ai scris ți-ar fi rușine și ție!" Are dreptate, dar așa simt. (Se referă la romanul meu: ↻.) Totuși trebuie să-l termin, să-mi fac datoria față de mine.

Știi cum se zice la „Stan Pățitul" în rusește! („Afganistan").

De ce nu apar și la noi reviste porno? (Pentru că primele pagini ar fi penibile!)

- 15.03.87
Supus la un test Raven de sănătate mintală (de către soție! care l-a făcut și ea; acu are ambiția să iau punctaj mai prost ca ea).

Cum se închină femeile tinere? (Să fie lungă și groasă / Să fie lungă și groasă.)
Cum se închină babele? (Cum o fi numai să fie / Cum o fi numai să fie)

- 17.03.87
Rezultatul la Testul Raven: timp: 1h, nr. de întrebări răspunse: 59 (din 60), punctaj 130 (= 1/3 coeficientul de inteligență: Inteligență superioară). Deci am greșit o întrebare ușoară. Păcat. Mi-e ciudă! Nu sînt ce ar trebui să fiu. Ea a avut 128 de puncte. Am cîștigat pariul – la mustață! Examinator: Psih. Al. Mitrache, profesor la un liceu craiovean cu copii deficienți mintal.

Uneori cred totuși că nu e adevărat ce se-ntîmplă, că visez. Că ~~totul~~ e un joc viața, societatea, familia. Nu iau lucrurile în realitate, cred că e o fantasmagorie, că își râde cineva de noi, o forță superioară, că ne manevrează. Eu totuși nu trăiesc. Sînt în amorțire. Evenimentele trec pe lîngă mine. Eu mă simt în afară.

- 19.03.87
La zodia Săgetătorul, zodia mea, scrie că la 33 de ani voi avea o cumpănă. Adică acum.

Nu știu dacă o să-mi ajute Dumnezeul dar anul ăsta se va întîmpla ceva. Poate mor și nu mi-am spus ultimul cuvînt.

Cei care acum mă scuipă, mîine-mi vor linge scuipatul.

-21.03.87

Cam asta a fost începutul meu literar, d-le Nestorescu, iar sfîrșitul îl vedeți acum: din 1984 n-am mai publicat aproape nimic!
Vă trimisesem cîteva amintiri din Maroc pentru „Vîlcea literară". Chiar nu găsiți nimic să inserați prin revista dvs.? Este această revistă editată de stat e proprietatea vreunui „tovarăș"?

-25.03.87

Ședință. X propune: „Să lucrăm 25 [redacted] de ore pe zi". Directorul: „Păi cum să facem? Ziua are numai 24 de ore." X: „Ne sculăm cu o oră mai devreme".

Soțul îi aduce soției în dar cu ocazia aniversării a [redacted] cincizeci de ani: o lalea, o sticlă de șampanie, o pîine caldă și o vacă. „Și-acum să-ți spun și semnificația, zice soțul: la 20 de ani erai ca o lalea, la 30 ca o sticlă de șampanie, la 40 ca o pîine caldă, iar acum la 50 ca o vacă." „Da, răspunde soția, însă cînd eram ca o lalea nu mi-ai rupt tu prima petală, cînd eram ca o sticlă de șampanie tu m-agitai și altul mă bea, cînd eram ca o pîine caldă tu îmi mîncai coaja și altul miezul, iar acum ca o vacă mă suge un vițel tînăr.

Mai trebuie să ai și un gram de nesimțire ca să te simți bine. Nu iei în seamă rîsetele celor dimprejur, șicanele lor, ura lor. Devii imun, indiferent, indolent chiar. Cînii latră, ursul merge!

-29.03.87

Cu scrisul cel mai urît îmi e să... scriu! Dezgust să [redacted] transcriu. Pierd mai mult timp cu retranscrierea decît cu scrierea propriu-zisă. Mi-ar trebui o stenografă ca lui Dostoievski (ce comparație!) sau o secretară măcar — tînără și blondă cu unghiile vopsite!
Acum e un calvar să rescriu [redacted] nonromanul meu. Mă căcănesc la el că n-am și plictisit. Aș vrea un calculator perfecționat să scrie după sunete, direct.

-31.03.87

Stimate Ion [illegible] Tutomirescu,
Mai întîi felicitări pentru activitatea ta literară. Eu sînt pe [illegible]!
Totuși îți trimit și revista „Ramuri" din Craiova care se găsește pe toate drumurile, zace în chioșcuri cu duiumul și n-o cumpără nimeni. Nu pentru că ar fi un periodic provincial ci fiindcă nu interesează. Ea se aseamănă într-o revistă olteneasca care ar promova elogierile, scriitorii din această regiune. Bineînțeles! Îi ei publică prietenii [redacted] redactorului-șef sau cei care-i [redacted] lîngă [redacted] mîna sau îi duc mapa. Am văzut că în almanahul „Ramuri"/86 au inserat și fotbal și rebus și altele ca să atragă, dar tot nu se vinde, parcă ar fi uns cu rahat! Mie mi-ar fi rușine să fiu [redacted] un astfel de redactor, dar ei [redacted] se țin foarte grozavi.

Un [illegible] la [illegible], de [illegible] stăine, mi se [illegible] mai devreme că [illegible] ... și [illegible] la partid - ca să vezi pînă unde s-a ajuns — să se [illegible] la „Cenușă". Am văzut-o și la Drăgășești unde funcționam anul ... școlar trecut ca profesor suplinitor navetist amărît. Din [illegible] mai [illegible] ... ! Sau a [illegible] niște citind din ea cite va „poezii moderne" (de exemplu semnate de [illegible] Mirela [illegible] de la T. N. [illegible]).

Pentru că tot am cumpărat-o (nu mai citesc din scrîbă nici o revistă literară românească!) am răsfoit-o și eu. [illegible] haiku-rile toate ... [illegible] lui Valentin Silvestru [... a luat o din ... a face ...]. În [illegible] de [illegible]! Primele poeme: maca maca. Celelalte: poezie [illegible] (cu multe neologisme forțate). Nici Sorescu (M.); ... se [illegible] de - „critica", face o ... critică (= paracritică, à la V. S.) [cred că nici nu l-a citit pe Flaubert, ci scrie din amintiri, pe deasupra cărții, inventînd povești (= critică, după el) despre opera franceză]. Omul i se dă înainte ca să se afle în treabă: bani, glorie, plimbări în străinătate, post cald. Dar „steaua" lui a pălit în ultimul timp; ca poet este surclasat de N. Stănescu, Șt. Aug. Doinaș; [redacted] ca romancier: caca vax; ca critic este ... ponositor (face o cronică empirică, fără structuralism, fără concu(rs)e); ca dramaturg s-a ocupat de teatrul istoric pentru că asta se cere în protecultism. De fapt dicționarul [illegible] nici nu-l pomenește cu scriitor — deși el se crede „poet mondial"! Singurul N. Stănescu este prins, dintre contemporani.

Ceilalți redactori sînt niște vițeluși cărora le-au crescut cornițe și cît de curînd vor începe să împungă (dacă n-au început-o deja) — pînă se vor umple de... [illegible]. În orice caz, și-au transformat revista aceasta „a întregului popor" în revistă personală. Așa încît: tot dispretul meu!

Regret timpul pierdut cu lectura parțială a ei. Am făcut-o totuși pentru tine, ca un bun amic.

Numai bine,

Ovidiu Florentin ~~[illegible]~~

— 03.04.87

[redacted] dă cu nasu,

cine l-a [illegible] izmene.

Astăzi este ziua [redacted] lui Mihai. O zi pierdută!

— 04.04.87

Vizitat expoziția de pictură „Stegaru" din oraș. Mi-a plăcut un tablou („Cherhana") pe care l-aș fi cumpărat, dar era prea scump: 2200 lei pentru lipsa de bani a mea. Arta e [redacted] costisitoare. Arta e un lux. Arta e un moft.

Stegaru-i ăsta, un bărbat cu părul alb trecut de 50 de ani. Aparține generației mai vechi. Are un stil tradi-

[illegible]ționalist. Obsedat în genul de [illegible] (cred că sînt în [illegible]), apă, [illegible] case. [illegible] mi se par [illegible] tablourilor pe pînză sau carton. [illegible] că-mi vine să mă [illegible] în pictură, [illegible] cu atîta [illegible], [redacted] să desenez, am cîteva idei (tehnici [illegible] în spiritul [illegible] [redacted]) de [redacted] creație plastică. Volumul de [illegible] „Anti-[illegible] et [illegible]", în [illegible] are desene [illegible] printre rînduri [illegible], numai linii drepte în concordanță cu [illegible] (kitch-uri cum îi ziceau francezii).

- 05.04.87

Am mereu senzația că e cutremur, că se mișcă patul cu mine. Uneori tremur (de nemîncare) și cred că se mișcă locuința. Mi-a intrat frica în sînge. Sînt obsedat, mi-e teamă, cred că se va întîmpla ceva rău cu mine.

Este adevărat că pe măsură ce scriu romanul meu îl mai schimb, cizelez, fac mai bun (după părerea mea). Aduc noi experimente asupra formei, chiar și structurii. În fond, eu scriu pentru a experimenta. Consider că n-are rost să scriu doar simple povești, din astea sînt destule. Trebuie adus ceva nou, chiar dacă la început nu e (sau nu pare) bun, sau critica [redacted] se arată refractară la stilul meu sucit. M-aș compara cu Șerban Foarță („Holtime") deși personal sînt mai moderat, caut totuși ca forma să nu fie aridă și-i bag și-un conținut la fel de sucit!! Fără a fi un snob accept tot noul, dar critic, prin prisma mea (desigur îngustă ca la orice om).

- 06.04.87

Sînt bulversat de acest document, de luxul și libertatea sa. Sîntem niște primitivi dogmatici! Am mai trecut pe la Ambasada Franceză. Am simțit că mă refac, mai ales că veneam dintr-o „așa-zisă audiență" = pierdere de timp și de nervi. Audiența pe care o țin pe ei ca să se afle în treabă.

- 08.04.87

Mi-a reînceput hemoragia nazală: pe nara stîngă. Boala mea de mic. Pe fond nervos, de prea mult stres, de supraexcitație, surmenare. Dar mai ales datorită tensiunii pe care mi-o provoacă societatea. Mereu somer, pe drumuri în căutare de servici, prin audiențe, milog al lor, amenințat cu articolul 153, deci la capriciul lor. Am ajuns obiectul lor, mingea în care dau ei cu piciorul, animalul înhămat la jug.

- 12.04.87

„Floriile". Ziua numelui meu. Plouă și e timp urît ca sufletul [redacted] mi nestabil.

Din nou îmi curge sînge din nas, aproape zilnic, dimineața cînd mă scol și suflu nasul în chiuveta, la baie. Cred că tot pe fond nervos. Mă ajută [redacted] tovarăși care mă țin pe nervi. Dar, pierderea pe o parte înseamnă cîștig pe alta", nu? Sîngele ăsta care țîșnește din mine mă eliberează, mă simt mai ușurat. Dacă nu, ar însemna să-mi crape capul!

Simt că mă storc de [redacted] idei, mă epuizez [redacted] mă golesc. Mă simt extenuat. Orice „ideuță" încerc s-o dezvolt la maxim și s-o integrez acolo unde-i e locul.

Noi imităm mereu Parisul. Am avut și un Rimbaud

ne făceam și noi un lobby; un [redacted] German îngăram un Barbu, etc. și ne consideram protocroniști! În știință e cu totul altceva, aici nu se poate minți.

Matematicianul C. Dumitrescu îmi spune că că în una dintre viețile mele anterioare am fost chinez — după formula feței: rotundă. Lumea este adept al reîncarnării. M-a surprins această idee.

-13.04.87

Vizionat „La femme rompue" (aș traduce „Femeia dezrădăcinată"), după Simone de [redacted] Beauvoir, la Lectoratul Francez. Am pierdut prima parte, la care mă uitam doar cu un ochi pentru că așteptam la rînd la cărți și reviste. Amabilă, [redacted] Mme Lerby mi-a adus cîteva cărți de la București.

Filmul m-a impresionat prin imagini. Ce e și-n Parisul ăsta! Îți vine să oftezi. Mai ales cînd știi că n-ai să-l vezi niciodată! Cît lux și măreție! Ce reclame! Lumini la tot pasul! Regret că nu m-am născut francez!

-14.04.87

M-aș muta la Timișoara dar am prins un pic de cheag aici. Îmi stă gîndul tot la America, sau Paris!

Scriu acest nou roman într-o solitudine perfectă. Nici soția nu știe, nici cel mai intim prieten în care am încredere. Va fi oare o surpriză pentru toți?

Îmi pare rău că nu pot citi părerea nimănui un critic competent. Cu părerea cărților

(flirtez cu literatura franceză).

-15.04.87

Dacă sufletul meu va mai trece din când în când granița, corpul meu niciodată...

-16.04.87

Când îi aud pe-aștia de la Europa liberă mă îmbolnăvesc. Un drog, sunt, o picătură de venin în suflet. Îmbolnăvesc.

Aseară am vorbit despre sexualitate. Eu, cu caracterul meu meridional, am simțit din plin lipsa.

-17.04.87

Trebuie să părăsesc orașul ăsta. Trebuie.

Manuscrisele astea la care lucrez sînt averea mea.

-18.04.87

Sînt că m-am secat de toate forțele și cunoștințele pe care le aveam pentru a scrie acest roman.

Sînt un scriitor care n-are mașină de scris. Scriu cu... capul!

Sînt un snob teribilist. Dar îmi place al naibii să scriu. Să zic că simt o maturitate (am început) în ultimele creații ale mele.

-19.04.87

Cristos a înviat din morți,
Cu moartea pe moarte călcînd,
Și celor din morminte viață dăruindu-le.

Adevărat a-nviat.

Pentru ca lumea să nu se ducă la biserică s-a [redacted] indicat ca în această zi să se lucreze, sîmbătă și luni [redacted] să nu se dea recuperări, toată noaptea (ceea ce e lucru rar pe aici avînd în vedere criza de energie) discotecile au fost deschise (gratuit!) ca să [redacted] distragă (devieze) atenția tinerilor, au fost prelucrați și îndoctrinați în ședințe eleviste.

Am o scîrbă-n mine...
Cineva mi-a dat ideea să-mi aștern această scîrbă pe hîrtie!

[redacted] Postavangardismul actual occidental înseamnă o decădere a artei. Nu mai sînt capabili care autorii să inventeze? Sau „le nouveau roman", teatrul absurdului au reușit să dea totul peste cap [redacted] și să nu mai [redacted] zărești pămînt la pupă? Prefer să cred că va avea o scurtă perioadă. Noi artiștii mai năstrușnici se vor ambiționa să escaladeze acești everești. Avangardismul nu va dispare în veci, dar va avea momente de eclipsă. Eu mă consider experimentalist, cercetător literar [redacted] de noi forme ale creației. Unii fac diferența între avangardiști și experimentaliști (Marin Mincu). Personal consider că experimentalismul poate duce la avangardă, ca și dorința de a fi avangardist te determină să încerci experiențe artistice.

„Ei aș, spunea poetul" Avramescu, ei aș spunem și noi citindu-i poezia! Cînd este alesul regimului... Am oroare de acești scriitori oficiali.

-22.07.87

Un elefant și un țînțar trecînd pe un pod.
Țînțarul: [redacted] (Către Elefant) Cum tropăim noi amîndoi!

Soțul proaspăt căsătorit îi zice soției:
— În fiecare dimineață cînd mă scol vreau să găsesc papucii la pat.
Soția: Păi de ce?
Soțul: (Dînd cu pumnul în masă) Uite-așa, pentru că sînt bărbat și am ambiție!
Apoi:
— La prînz să mă aștepți cu ciorbă fierbinte și pîinea caldă.
Soția: Păi de ce?
Soțul: (Dînd cu pumnul în masă) Uite-așa, pentru că sînt bărbat și am ambiție!
Apoi:
— O noapte mă culc cu nevasta și alta cu soacra.
Soția: ([redacted] Mirată) Păi de ce?
Soacra: [redacted] (Dînd cu pumnul în masă) Uite-așa, pentru că e bărbat și-are ambiție!!

Trei broaște și un nufăr în baltă.
Prima broască: Oac.
A doua broască: Oac.
A treia broască: Oac, oac.
Prima broască scoate pistolul și o împușcă pe a treia.
A doua broască: (Către prima) De ce ai împușcat-o?
Prima broască: Știa prea multe.

Un pitic se-ntîlnește cu un pitic-pitic.
Piticul-pitic se-ntîlnește cu un pitic-pi-tic-pitic.
Piticul-pitic-pitic se-ntîlnește cu un pitic-pitic-pitic-pitic.
Piticul-pitic-pitic-pitic se-ntîlnește...

Vrînd să-mi facă rău cu această permanentă neîncredere a mea, autoritățile nu mi-au făcut decît bine [redacted] care se va răsfrînge rău asupra lor. Rău au vrut rău [redacted] vor culege.
De ce mi-au făcut „bine"? Pentru că citesc și scriu toată ziua — în afară de unele trebuii mărunte pe care le mai desfășor — din necesitate.

-26.04.87
Oare voi reuși eu să las moștenire urmașilor ceva din gîndirea mea? Voi reuși eu să las urme faste? Voi reuși eu să contribui la „sporirea [redacted] corolei de minuni a lumii"? Voi reuși eu să nu reușesc?

„Pagina leu" de Ion Băieșu, Studioul Mic, T.N. Craiova. Spectatori ≈ 60.
M-a dezamăgit Băieșu, și-a schimbat stilul, parcă piesa n-ar fi fost scrisă de el. Este o dramă, cu toate că în arci-zisul program de sală (am putea spune sălița) se intitulează farsă-tragică sau tragedie-amară.
În două personaje se vrea un teatru de idei. Băieșu „citează" des, bagă fapte diverse din ziare (acum la zece ani de la cutremur îl tot amintește ca un apocalips, la ca să ne mai înspăimînte [redacted] personajul (23) principal (interpretat bine de Petre Gheorghiu-Dolj, un actor care mi-a plăcut de la început) deci personajul principal este... colonel... criminalist! Mă înspăimîntă mai mult... colonel decît: criminalist.
Piesă pirandelliană: un actor joacă rolul acestui colonel care moare într-un accident de circulație. Bine-i face autorul! Și personajul povestește drama unei femei. Băieșu inventează inventează, povestește povestește. Distanțarea actor-personaj, actor-spectator se produce cînd replicile se adresează direct spectatorilor („Spectacolul s-a încheiat!" etc.) sau încurcăturile în care actorul-actor improvizează („luminile") etc.
Foarte multe colaje. Eu dacă aș fi scris o asemenea piesă n-aveam curajul să mă prezint la vreun director de teatru. Dar I.B. trăiește din piesele lui mai vechi [redacted] („Tanța și Costel", „Preșul" etc.). Ion Băieșu este totuși un nume; [redacted] Ion Băieșu. Eu nu sînt un nume. Nu trece anul fără ca să-i apară ceva: un roman, o culegere de umor, o piesă jucată. La mine nu trece anul fără ca să n-am vreo deception, vreun impediment. [Și totuși, n-am nimic cu Băieșu, îl chiar simpatizez. Nu este el de vină de neajunsul nostru, al tinerilor. Alții sînt acolo. [redacted] El doar beneficiază de restricțiile pe care ni le impune statul nostru, și mai sînt destui ca el. Nu-i mai citez că le-ar fi lor jenă. Vi se pare deplasată comparația dintre mine și Băieșu? Eu zic că nu. Om e el, om sînt și eu. Mă pot compara și cu Shakespeare: el un geniu, eu o nulitate! Dar mă pot compara!]

Regia semnată [redacted] tot de Petre Gheorghiu-Dolj. Decorul: convențional și realist. Convenționalitatea mai reieșea și din aceea că actorii deși erau îmbrăcați inițial la un anumit apartament, apoi [redacted] interiorul "altui" apartament.
Realismul regiei: se mănîncă cu adevărat pîine pe scenă, se umblă pe bicicletă adevărată.
Convenționalism: [redacted] pancartele desenate și reprezentînd un fel de pom care are tulpina și ramurile mai groase în forma lui Iisus Cristos răstignit pe cruce (cel puțin așa l-am văzut eu).
"Există" și personaje care fac figurație pe scenă, nu scot un cuvînt și se comportă natural, par ca rătăcite, căzute din lună! Așa încît îi fascinează pe cei care n-au ce face să asiste la piesă, pe cei care, ca mine.
- 27.04.87 [redacted] Traversez o criză de personalitate.
M-apucă uneori o melancolie patologică, o tristețe vecină cu boala. Îmi pare rău de tot, am impresia că nimic nu are importanță, starea de neputință a mea, îmi pare rău că timpul trece, că îmbătrînesc, că n-am realizat nimic în această viață, că trăiesc fără rost, îmi pare rău cînd mă despart de mama, de tata, prietenii se duc, se îndepărtează psihic, fiecare cu problemele sale familiare, trăim timpuri subiective diferite. O stare confuză, ceva ce nu pot explica îmi întunecă sufletul, ideea de "trecător", totul. Mă încearcă "aducerile" aminte, copilăria mi s-a dus, nu mai revine. M-apropii încet de credință,

sînt prea mic pentru a nu crede în nimeni. (24)
Mi-e dor de ai mei de la țară, de unchiul care nu l-am mai văzut de-o zi. E mare răzchiram acum la rase ani. Cînd eram și eu cu el [redacted]... Stau în casă tăcut și plîng fără lacrimi în mine. Am o fire simulată. Pe dinafară par un om liniștit, înfrînat. Pe dinăuntru mă revolt împotriva acestei stări de lucruri.

Îmi plac eseurile religioase, filosofice.

Scriu pe muzică clasică (Prokofiev, pentru că tot e interzis). Este liniștitor. O fericită combinație.
- 28.04.87

Sînt un idealist.

Stimate d-le C. Dragomir,
Nu știu ce să mai cred! Am vorbit eu personal cu N. Ivăschescu, dar oamenii și-au făcut plinul: titularizări, posturi calde, grade, bani și nu-i mai interesează. Creativitatea nu este deloc încurajată. Pile, relații, intervenții - doar asta contează!

Stimate Coleg [Mircea Lascu]
E penibil că mă rog de tine să-mi restitui manuscrisele de aproape un an de zile. Dacă ai cumva gînduri necinstite cu ele îți amintesc că au fost deja publicate în franceză în cartea mea de „Problèmes...". După cîte ai văzut în ultimele numere [eu am căutat să te citez pe tine și

mă port prietenește, iar tu mă furi. [...]
Oare nu ți se pare normal că e de datoria ta să-mi restitui manuscrisele, că așa te obligă dreptatea?

Stimate D-le Cândroveanu,
Eram sigur că după ce vă trimit revista cerută [„Unirea", Viena] nu-mi veți mai răspunde!... Interesul poartă fesul!...
Dar m-am obișnuit să pierd.
Dacă mai aveți nevoie de alte exemplare, scrieți-mi, și vi le voi expedia... în mod deliberat!
Dvs. sunteți acela care m-ați uitat. Numai să nu se întoarcă roata.
Îmi cer totuși scuze pentru această carte poștală cam incisivă.

-30.04.87
Scrisorile sînt mirosite la fiecare [redacted] colțișor de către poliție, să nu care cumva să [redacted]...
Străinii mă publică și îmi scriu pe adresa Universității din Craiova, iar eu n-am ore nici la Școala Generală, ba chiar sînt șomer de-a binelea!
Îmi petrec mai tot timpul citind și scriind.
În fond destui scriitori au dus-o rău, de exemplu Sartre înainte de a fi celebru.

Cuvîntul nu mai poate reda întocmai gîndirea profundă, s-a tocit, și-a pierdut sensul. Este nevoie de alte [redacted] semn[redacted] pentru a prinde mai bine în chingi [redacted] [redacted] ideea abstractă, plurivalentă. Orientarea în pagină a textului ține de vizualizarea conceptelor.

Cuvîntul e prea sec, cuvîntul e prea banal[redacted]. Trebuie o scriere (nu numai poezie) vizualizată — mă refer la proză, mă refer și la teatrul (scris): publicul cel mai numeros al textului este cititorul nu spectatorul! O piesă scrisă e ca și jucată. (25)

Privitor la teatrul și teatru (cu tot sînt la Frisch) s-au prezentat pînă acum piese — scrise
— radiofonice (deci numai vorbite)
— filmate (apropiindu-se de cinematograf)
— jucate pe scenă (văzut + auzit)
Am putea reprezenta și piese pentru surdo-muți (doar văzute, fără sonor!, dar cu imagini (decoruri) foarte plastice. Un fel de „teatru pictural" sau „pictură naturală". Sugestivitatea ar trebui să joace primul rol. Proprietatea scenelor plasticitatea lor. Un fel de muzeu teatral în care să includem în decor picturi (măcar copii) celebre, sculpturi artistice. Să pictăm și fără pensulă, creion! O pictură cu oameni, pentru oameni. Ca la o expoziție de artă să [redacted] arate scena, personajele (de fapt obiecte din decor, elemente amorfe) să joace numai prin expresivitatea feței, mimică, [redacted] gesticulație, și încordare nervoasă liniștitoare. Nu vrem a confunda însă teatrul cu pantomima. Încremenirea scenelor este ca un tablou.

-01.05.87

Sînt victima lor. Nu pot disimula ura care mă stăpîneşte.

Sînt [redacted] nu un apolitic ci un antipolitic.

-02.05.87

Rămîn uimit de ceea ce aflu: Şi Călinescu pactiza cu puterea şi era un oportunist! Nu mai ai încredere atunci în nimeni

Nona are cinci ani şi ceva şi e guresă ca [redacted] o vrabie.
Nona mă întreabă:

- Eşti băiat sau fetiţă?

- Sînt fetiţă, zic, ţinînd-o în braţe să nu pice [redacted] din maşină. Portiera este întredeschisă.
Nona rîde cu gura pînă la urechi, cu gura ştirbă şi vorbind peltic.

- Ha! Haaa! [redacted] Minţi, că n-ai fustiţă.

- Ba am, dar am uitat-o acasă.
Nona rîde iar cu poftă lăsîndu-se pe spate.
Eu o ţin de mijlocel să nu cadă.

- Eşti tătic! Eşti tătic! Ştiu eu. Eşti tătic!

[redacted]

Şi rîde iar şi se zvîrcoleşte în braţele mele.

- [redacted] De unde ştii?

- Păi ai barbă! Ai barbă, continuă Nona ţopăind, şi mă trage de peri.

- Mi-a crescut barbă fără să vreau. Nu e vina mea.

Nona se sperie. [redacted] Se îmbufnează.

- Şi mie o să-mi crească barbă? (Şi-apoi ofticoasă bătînd cu pumnişorii ei mici pe umărul meu:) Nu vreau! Nu vreau!

- Dacă o să fii cuminte n-o să-ţi crească barbă.

Nona se înveseleşte la loc.

Cultură provincială este considerată cea făcută în provincie, indiferent de ce calitate. Cultură naţională, reprezentativă, cea făcută în Capitală, indiferent de calitate.

- Alo, redacţia ziarului...?
- Da.
- Este adevărat că după emanaţia de la Cernobîl cad dinţii?
- Dacă mai vorbiţi mult... este adevărat.

În ziua de Paşti tractoriştii obligaţi să lucreze. Vine Zorilescu în inspecţie. Toţi tractoriştii rămînau numai doi stăteau la capul locului şi se cinsteau ca-n ziua de Paşti [redacted] cu-o ţuică bătrînă, ciocneau ouă!
Zorilescu către ei:

- Voi de ce nu semănaţi?
Tractoriştii: Păi dacă nu sîntem fraţi.

Cred că romanul lui Eco („Numele trandafirului") conţine o parabolă: Dumnezeul a <u>creat</u> lumea în şapte zile, monahia <u>a</u> <u>ars</u> în şapte zile. Incendiul prevede sfîrşitul lumii, el vine de la bibliotecă adică ştiinţa. [Ca în Biblie,... iar cu atomul ăsta...]
Totuşi, ce are deosebit în el acest roman – dincolo de această interpretare (subiectivă)?
Mai întîi că duce ficţiunea pînă la realitate (descrie întocmai monahia, îi dă şi <u>schiţa</u> la sfîrşit, ca o hartă), descrie cu lux de amănunte inexistentul. Apoi misterul ce-l creează pe tot parcursul lecturii, atmosfera refăcută întocmai a vremilor de-atunci, filosofia ascunsă (ca să se vadă) în formule latine netraduse.

-03.05.87, ora 3 noaptea;
Sorescu ăsta mi se pare un scriitor stors de sine, care nu mai are ce da. Ar trebui să lase loc unuia mai tînăr. A început să se repete.
Cioran este prea estet, trebuie citit încet și gustat cîte un pic.

De cînd a venit la Bălcești (o săptămînă) Mihai face numai prostii. Se joacă pitulușa cu țiganii lui Titu Casilă, a luat ouăle de sub cloță (pe motiv că cloța s-a speriat și a fugit de pe cuibar) [redacted] și le-a pus în nisip, a dat drumul la iepure, a intrat în casă la Mama Tina cu țiganii și-a făcut dezordine. În plus, țiganii îl fură și de jucării.
Simona, o fetiță de aceeași vîrstă cu el, vine ca să mănînce la noi — zice că se joacă cu Mihai — apoi fuge.
Ieri s-a jucat în stradă și l-am luat la Oltet, împreună cu Octavian Dincă, [redacted] în vîrstă de doi ani.
La masă mănîncă puțin, bea numai lapte deși acum e băiat mare, a împlinit șase ani (i-am zis eu lui, parcă-ar fi un bebeluș!), cu mîinile murdare mănîncă. E răsfățat, se miră ce-i e.
Tot ieri i-am făcut un arc de salcie, era tare încîntat, îl purta pe umăr ca Wilhelm Tell.

-04.05.87
Găsești mai multe experii literare la piață decît într-o carte...

Am niște obsesii, nu mă pot debarasa de ele.

Dintr-un învins trebuie să mă transform într-un învingător.
Sînt înfrînt, dar am aliura unui biruitor.
E bun și șomajul ăsta la ceva, am timp mult de lecturi, studiu și chiar creații. Greu, dar publicațiile continuă. Îmi pot probleme în America. Am făcut și cîteva traduceri din Mallarmé, Boris Vian, un mic eseu despre Tzara (mai mult o scurtă prezentare pentru o revistă evreiască).
[redacted] Ascult cu regularitate emisiunile culturale ale postului străin — parcă mă simt mai deștept, mi-am lărgit vocabularul cu multe neologisme, am luat cunoștință și de alte teze, idei. E bine să nu gîndești îngust. Să afli ce-au afirmat și unii și alții despre același fenomen, care fenomen trebuie privit din toate unghiurile, nu doar cum te obligă autoritățile. Trebuie făcut totul comparat: literatură comparată, filozofie comparată, sociologie comparată, structură comparată. Dacă nu ai reper de referință cum poți să calific un lucru? Cu cine îl asemui sau îl distingi?

-05.05.87
Nu mai pot să dorm noaptea de gîndurile care m-apasă. Mereu visez că plec.
Nu mai pot să dorm noaptea de ideile care-mi vin și mi-e frică să nu le uit pînă dimineața. [redacted] le completez repede în [redacted] nonroman, care văd că nu mai reușesc să-l termin. Pe [redacted] măsură ce înaintez îmi vin noi idei, se mărește mai mult. Pă-

nificasem să ajung pînă la 150 de pagini, acum văd că am cam 225. Și dacă mai adaug și centoanele meditative despre fenomene negative din societate, și dacă mă-resc piesa mută („Fără comentarii") voi ajunge pe la 240 de pagini.
De două săptămîni n-am mai copiat un rînd (am ajuns cu forma cvasidefinitivă la pagina 139, adică mîna a treia și cea mai reprezentativă; mîna a patra: corectări, mici șlefuiri, mici adăugiri sau retractări de idei repetate). În general, trec prin patru mîini o lucrare mai laborioasă. Aceasta este cea mai intensă lucrare a mea de pînă acum, sau va fi dacă voi putea-o termina, dacă nu intervine ceva extraliterar care să mă scoată din ritm.

Trebuie timpul programat la secundă. Citit, studiu, creat, ocupat de copil, de soție. Lucrat metronom ca nemții. Meditații.

Mă consider un netalentat literat. Scriu tehnicist și prea logist, prea cerebral. Noroc cu modernismul ăsta pentru că altfel n-aș fi putut să scriu. De exemplu, n-aș avea talent să scriu ceva tradițional (față a mea pînă asta să imit pe Claude Simon). Dar pur și simplu am impresia că n-am har. Dar îmi place să mă joc ca și în matematică. [Încă din școală consideram matematica un fel de educație fizică, unde nu trebuie să înveți, înțelegeam totul din clasă. Am avut un profesor excelent pedagog care-și dădea tot sufletul să învățăm: dom' Bălașa", cum îi ziceam noi — deși nu avea studii, fusese învățător și cu venirea noului regim la putere, nefiind cadre suficiente, a fost înaintat profesor de gimnaziu. De atunci mi s-a accentuat dragostea [redacted] pentru matematică, deși mă remarcase și învățătoarea mea d-na Mișcoci Elena, originară din Măciuca (Vîlcea): „Trebuie să recunoașteți că Smarandache este cel mai bun la matematică", s-a exprimat odată în cls. a IV-a, în urma unui concurs: care face cel mai repede o înmulțire. Doamna Mișcoci avea o fire foarte blîndă și un suflet de mamă. Cînd m-am dus în prima zi de școală eram foarte mic și tuns zero (ca de altfel pînă la liceu, chiar și la facultate am repetat gestul în semn de protest cînd un profesor de economie politică la care fusesem la mărire, în anul I, m-a trimis ostentativ la tuns!). Mama i-a zis învățătoarei că sînt mic (m-a dat de șase ani) și să mă pună în prima bancă să văd la tablă. Stăteam cu vecina mea Lusa, o fată sfrijită și negricioasă. Nu mi-a plăcut deloc de ea. La început învățătoarea și conducerea școlii nu au vrut să mă primească, au pretextat că n-am [redacted] vîrsta (atunci erau copiii rari de [redacted] școlari la șase ani) și că sînt prost ca taică-meu. Într-adevăr, cealaltă învățătoare d-na Bălașa, soția lui domnu Bălașa ne-a învățat și pe taică-meu, care era un repetent, vagabond, și pe mine, premiant. Barem în clasele I-IV am luat numai premiul întîi. Dintr-a cincea încolo n-am

-tean prostit, tot premiant, dar nu în tînil. Eram mereu depășit de prietenul meu de joacă Răducanoiu Victor, dar care odată ajuns [redacted] student a urmat o curbă descendentă: băut exagerat, fumat, temperament grosier, nemanierat. În prezent: un simplu funcționar. În cîteva rînduri i-am purtat pică dar pînă la urmă m-am aliat cu el. Aveam ce învăța unul de la altul. Victor citea foarte multă literatură spre deosebire de mine care o disprețuiam. Ziceam: „Ce e aia? Niște povești inventate de oameni care n-au ce face!" Dar Victor era [redacted] superficial. El nu aprofunda nimic. La el conta cantitatea de cărți citite, indiferent care, rapiditatea lecturării, prinderea doar a subiectului. (Ciudat, acum aflu că a trecut pe cărți religioase.) Metoda lui mi-a arătat mai tîrziu neroadele. Acum locuim amîndoi în același oraș, dar nu ne-am mai văzut de ani de zile! Fiecare cu problemele lui, cu preocupări [redacted]. Ultima dată era încă neînsurat. Mi-e totuși dor de Victor copilul, de Victor filozoful. Țin minte că Victor în școală era foarte bun la toate, dar nu excela la nici una! Mergea la toate olimpiadele și obținea rezultate bune, dar la nici una foarte bune. Cred că s-a sinucis asemenea unui Pius Servien (Șerban Coculescu). [redacted] Cînd locuia în Craiova l-am vizitat în garsoniera lui de la etajul zece. Cărți peste tot înșirate. Mi-a vorbit admirativ de Nietzsche. Îi aprecia pe nemți. Scria poezii despre femeile-Dalila ofensat de sexul slab la care pare-se a avut multe insuccese. Am fost cu el la restaurant, am plătit eu, Victor era mereu împrăștiat, uituc. De fapt eu îl invitasem. Mi se plîngea că e dezmădăjduit, că n-are chef de nimic, că-i disprețuiește pe toți, că n-are nici un viitor și nici nu întrevede. Apoi a depășit stadiul acesta — a trecut la indiferență, lene, chiar spirituală, viață dezechilibrată, RESEMNARE în fața destinului nemilos. Cred că dacă ar fi avut un sol bun ar fi dezvoltat o plantă viguroasă, polonind o generație. Dar acum Victor este pierdut pentru lumea aceasta. Victor care venea la restaurant la Bălcești și scria poezii la un pahar de bere pe rîsul țăranoilor și necioplitilor de tot soiul, ba chiar și al lui Cost, el însuși poet (a publicat 2-3 poeme în „Flacăra" lui Geo Dumitrescu, și „Luceafărul" lui Ion Gheorghe; Cost este porecla din copilărie, de fapt Constantin Dincă — cel mai bun prieten al meu din ultimul timp, comentatori ai fenomenului „neliterar" actual), deci însuși Cost îl considera pe Victor nebun — știu că făcea o poezie tradițională ritmată și rimată, destul de facilă, ceea ce m-a mirat. Dar nu i-am spus-o era foarte susceptibil, se supăra ușor. M-am abținut. De fapt nici nu mi-a cerut părerea era [redacted] încîntat de el. M-a surprins că un om de cultura lui, talme desigur [redacted] recunoscută, nu are idei mai novatoare. Nu știu dacă-n prezent mai compune versuri dar te poți aștepta la orice de la el.]

Și iată cum am deviat de la subiect. Deci îmi place să mă [redacted] joc în literatură, să fac experimente, teatru-laborator (Gratowski),

teatru de avangardă, teatru de nebun literar (Jarry, Apollinaire), nu mai vorbesc de cel absurd pe care-l iubesc enorm.
De [redacted] vreo câteva săptămâni mi se învârte prin cap o poveste pentru copii pe care ar trebui s-o scriu: despre purcelușul cel mic și pipărit de la Bălcești, căruia mama i-a făcut injecții, și i se zice „Godăcelul", chiar cu titlul acesta. Și despre pisoiul Mannix, fiul motanului Mannix numit așa de pe vremea serialului televizat „Mannix".
Dar am o mulțime de proiecte literare ca n-o să le termin niciodată. Noroc că sînt... șomer! Lucrez aproape în plin, cu toate motoarele aprinse, sau cel puțin o parte [redacted] bună din ele. Depinde și de randament.

-06.05.87
Nu scriu în trei limbi [redacted] pentru a imita pe Eliade sau [redacted] altul, a ajunge un Panait Istrati sau Ionesco. Nici n-aș putea. Vreau să fiu eu, să dau tot ce pot eu.

-07.05.87
E unu noaptea și nu pot să dorm. Ascult muzică la harpă.

Atâtea cărți m-așteaptă să le citesc.
Atâtea cărți m-așteaptă să le scriu.

Mi-am lăsat barbă în sens ostentativ, la adresa acestei societăți imposibile.

Îmi cer scuze pentru unele excese în lucrările mele, excentricități.

O discuție cu filofrancezul Traian Nica, traducător pasionat. (3C)

Florentin Smarandache: Există opere intraductibile? Care? Exemple!

Traian Nica: Nu. Orice poate fi transpus în altă limbă, mai fidel sau mai puțin fidel.

F.S.: Care este diferența dintre traducere și adaptare?

T.N.: Traducerea e mai mot à mot, adaptarea se depărtează, [redacted] mult.

FS: Da, asta știam. Dar mai concret.

TN: Nu există niște granițe precise între traducere și adaptare. Unii translatori zic „traducere și adaptare", ceea ce nu mi se pare corect; ori e una, ori e altă.

FS: Dacă sînt amândouă probabil este mai exact să zici „adaptare".
Dar nu se referă adaptarea numai la transpunerea dramatică a unui roman, de exemplu, sau filmarea [redacted]...?

TN: Nu. Asta e altceva.
Sînt niște noțiuni cu un procent mare de sinonimie.

FS: De ce ai voie să schimbi titlul [redacted] la o traducere?... Mă gândesc la Bujor Nedelcovici, „Ereticul îmblânzit", devenit în franceză „Le second messager", total diferit.

TN: Asta ține tot de adaptare. Pot fi înlocuite și pasaje întregi. Abatere mare.

FS: Dar autorul poate să nu fie de acord?

TN: Cred că da. Dar cine n-ar vrea să publice la Paris!

FS: Cum traduceți jocurile de cuvinte?

TN: Se bagă o notă în subsol cu explicațiile de rigoare.

FS: Nu căutați să găsiți ceva analog în lim-

ba în care traduceți?
TN: Păi dacă sînt 'intraductibile?!
FS: Vă abateți de la semantică, păstrînd valoarea artistică (ludică).
TN: Da, e posibil.
FS: Mi s-au părut grozave, adevărate creații, traducerile lui Romulus Vulpescu din A. Jarry, Rabelais, ca și a lui Mircea Ciobanu (de la Sibiu parcă) din Joyce („Ulysse"), ultimul formidabil. Vulpescu a căutat jocuri analoage în [redacted] lb. română.
Dar pot fi traduse și numele?
TN: Nu. De ce?
FS: Pentru o <u>traducere totală</u>. De exemplu, Jean să devină Ion, Pierre → Petre etc. Sau Paris: București!
TN: Imposibil!
FS: Dar cînd numele sugerează ceva, exemplu Musil cu Kakania — aluzie la Imperiul Austro-ungar. S-ar traduce „la Kakanie"? (!)
TN: Nu. Lăsăm „Kakania".
FS: Dar cînd scriu: „Mă duc în Palilula!", adică nicăieri, cum traduceți?
TN: Je vais ailleurs.
FS: Mă duc aiurea. Dar își pierde din valoarea literară. Aș fi putut de la început spune „Mă duc [redacted] (merg) aiurea", ceea ce nu are aceeași coloratură cu „Mă duc în Palilula!" spusă de un om nervos la necaz.
TN: Există dicționare de expresii analogice dintr-o limbă în alta. Cînd te-apuci de tradus îți trebuiesc dicționare f. bune.
FS: Am văzut că ale noastre sînt cam învechite. În Maroc, Elij întîlnea pe Sophie, o franțuzoaică, cu dicționarul în față și nu se înțelegeau!...

Cum ați traduce, de pildă, această poezie a lui Boris Vian, la care eu mi-am pus creierii fără să găsesc vreo soluție mulțumitoare.
[Îi întind hîrtia:

CHANSON

A. Emile Verhaeren

Avec deux couplets

1

Les villes tentaculai-ai-reu
Les villes tenthaculai-reu
Les villes tantan
Les villes tata
Les villes cucu
Les villes tantakulè-è-reu
Les villes thantackulair

2

Les vils tathankulai-ai-reu
Les vils thatanculai-reu
Les vils tata
Les vils tantan
Les vils cucu
Les vils tattanculè-è-reu
Les vils ttatanckulairs]

TN: Orașele tentacula-a-re...
FS: Da, însă francezii în muzică pronunță și vocalele mute, deci în acest „Chanson" pronunția diferă de cea normală, pe cînd în română este la fel.
TN: Așa e, dar n-ai ce face. [redacted] Traduci ca în cîntecele noastre.
FS: Dar se pierde din expresivitate.
TN: (Enervat) Păi n-ai ce-i face. E intraduc-

tabul!
FS: Mai departe.
TN: Orașele tentacula-re...
FS: Dar Vian mai bagă un „h" aspirat.
TN: Să băgăm și noi:
Orașele [redacted] tenthacula-re...
FS: Nda.
TN: Orașele tantan
Orașele tata
Orașele cucu
FS: Eu cred că trebuie diferit; iar schimbăm puțin scrierea. Eu propun:
„Orașele tentan" sau mai degrabă „Orașele tenta" pentru că „n"-ul francez nu prea se aude (e nazalizat). Dar nici așa nu e la valoarea lui Vian deoarece el trece de la tenta(...) la tantan. Să facem și noi un artificiu:
„Orașele tienta", trecînd de la „tenta" la „tienta" — deci o licență cu ajutorul semivocalei „i", pronunțată prin Banat, sau în popor. Dar parcă tot nu sună bine. Ce-i facem cu versul următor?
TN: Dacă te ții de toate manierele n-o mai scoți la capăt.
FS: Păi să facem o traducere perfectă.
TN: Cred că [redacted] așa ceva nu e posibil.
FS: Iar cu cupletul 2 o dăm în bară definitiv: „villes" (orașe) devin „vils" (josnici, abjecți) cu aceeași pronunție. Cum am mai continua?
TN: Josnicii tentacula-a-ari
FS: Pare cam fals. Și e pierderea mare de sens. Trebuie căutate niște omonime folosite [redacted] cu valori diferite în cele două cuplete. Dar semantic[redacted] este se schimbă[redacted] la 180 de grade! Și ce omonime? (Să zicem că pe „tentaculare" l-am putea păstra.)
TN: Atunci este o adaptare.
FS: Desigur. Ce-ar fi să folosim „coarne" (de animal) + „cornuri" (de mîncat)?... Nu.
TN: Altceva.
FS: În cazul acesta ajungem să compunem o poezie total diferită, avînd-o însă ca model pe [redacted] cea dată. Să creăm o pastișă? Să ne transformăm în epigoni?
TN: A, nu poate fi vorba de așa ceva.
FS: Dar în cazul lui Nathalie Sarraute, cu romanul „Entre la vie et la mort", unde un copil face mereu calambururi din cuvintele „Hérault héros, erre haut, hérant, R.O." etc.?
TN: Sînt [redacted] le dai în subsolul paginii. de netradus.
FS: Bine, dar e mai mult de-un sfert din carte cu asemenea jocuri. Nu mai are farmec să ai numai note explicative care îngreunează citirea.
TN: Asta e o operă intraductibilă, că tot m-ai întrebat la început!

Trebuie să-mi adun toate ideile. Mă simt împrăștiat. Mereu am impresia că am uitat ceva. Cînd o acțiune n-am finisat-o mă obsedează, mă copleșește, și nu mai pot să fac nimic. De aceea caut să mă descarc rapid de tot ce am în minte. Dacă o idee îmi invadează mintile pînă n-o dau afară nu mă simt liniștit.

Am mereu teama că vor să-mi distrugă manuscri-sele, cărțile. De aceea le copiez, recopiez, xeroxez (vai, cu câtă greutate!), le trimit pe la reviste, prieteni — cît mai multe, ca să scape!

Deoarece nu sînt încadrat în muncă nu am voie să particip la nici un congres internați-onal (mă anunță cu satisfacție securitatea). Așadar veșnic legat de glie cu o piatră de moară. Și de ce știu că mi se interzice de-aia aș pleca mai repede.

- 03.05.87

Ce [redacted] (asemănare) există între cămilă și stu-dentă? (Pe amîndouă le călăresc arabii.)

Sînt repetent la viață.
Sînt deznădăjduit.

Ne întoarcem de la București înfrînți.

- 10.05.87

De la sîrbi la noi trec lupi, iarna, cînd e Du-nărea înghețată. De la noi la sîrbi trec oa-meni, în orice anotimp.

Pizda, de ce n-are buletin? (E căscată și-l pierde.)

Hai că merg și eu la w.c. să-mi iau buletinul să mă șterg cu el.

A fost ora 22, pentru intelectuali; pentru ță-rani 10, iar pentru milițieni limba mică la 10 iar limba mare la 12.
A fost ora 23, pentru intelectuali, pentru țărani 11, iar pentru milițieni limba mică la 11 iar limba mare la 12.
A fost ora 24, pentru intelectuali; pentru țărani 12, iar pentru milițieni să nu mai caute limba mică fiindcă este sub cea mare.

Două moldovence se duc la discotecă. La in-trare doi polițai le întreabă:
— Știți bancul cu guma?
— Nu.
— Ștergeți-o!
A doua seară moldovencele vin din nou.
Polițaii: Știți bancul cu [illegible]?.. Roiu!
A treia seară însă moldovencele îi întreabă și ele pe polițai:
— Dar voi știți bancul cu sînii?
Polițaii: ...?!
Moldovencele: Să nu lingi în pizdă!

Teatrul Național București, orele 19-20^{30}, Sala Ate-lier (8 rînduri, ~170 locuri); fără cortină; „Papa Dolar" de Gábor Andor (maghiar); Piesă în patru acte, bine structurată, cu situații comice, cu idei ingenioase. Parcă prea teatral ju-cată, a început să mă enerveze teatralitatea asta a teatrului. Personajele sînt bine contu-rate (cele principale), caracterizate în special prin defecte de limbaj [Dr. Rosenthal pronunță z în loc de s, D-l și D-na Csarada ț în loc de t]. Dintre actori mi-a plăcut [redacted] Mihai Fotino, care îmi displăcea în cuplet cu Coca Andronescu, și Rodica Popescu-Bitănescu.
Ce viață a avut și Andor ăsta! (Mă gîndesc la anii '50.)

- 11.05.87

Viața mea s-a derulat (s-a [redacted] trăit) cît am fost în Mureș.

- 12.05.87

Eu sînt unul, unul dintre răsfățații mei. Îmi scriu memoriile pentru că nu sînt o celebritate. De fost nici n-am voie să fiu. Au voie... alții! Eu am voie să fiu un anonim sau Anonim.

Trebuie să termin romanul, să nu mi-l găsească poliția.
Trebuie să termin romanul.
O, cerule, te implor!
Romanul meu e viața mea.
Romanul meu îmi mai dă speranțe în viața mea
Romanul meu neterminat.

- 13.05.87

Stimate D-le Căndroveanu,
Într-adevăr, criza, netimpul, neputința ne-au înrăit, ne-au adus în situația de a nu ne mai încrede om în om. Vă mulțumesc că ați vorbit cu D-l Acsan privind volumul meu. Probabil că nu va mai apare niciodată! Nu știu din ce motive tot este amînat și amînat.
Nu știam că sînteți bolnav, îmi pare sincer rău de toate cele întîmplate. Mi-am descărcat veninul pe cine nu trebuia. Oricum, în comparație cu alți "prieteni" literari, Dvs. ați fost într-adevăr onest, cumsecade. Nu m-am gîndit [redacted] niciodată că aș putea face pe cineva să sucombe [redacted] din cauza scrisului meu.
Vă rog să mă credeți. Sînt uluit de forța negativă, demonică, a mea. Cu iertare!

Cu convingerea că furtuna a trecut, să navigheze pe mare amiciția noastră.

Are un stil ciudat Foarță ăsta (prieten cu Andrei Ujică, RFG), cu un lexic dificil (cuvinte rare și f. rare, de dicționar — DEX-ul se pare că-l utilizează), multe paranteze, arborescente, devieri. Riscă să devină artificial, cu puțină audiență la public, dar oricum a reușit să se diferențieze de alți scriitori. Experimentele lui mi-amintesc de caligramele lui Tatomirescu de la „Litera", cea mai bună carte a acestuia din urmă. Deci, doar „Litera" poate face să apară cărți de excepție!
O carte ca a lui Șerban Foarță nu poate avea succes decît printr-o „critică de gașcă" — cum se explică I.P. Tatomirescu.
Cît privește cartea lui Al. Călinescu („Bibliotecii deschise") m-am înșelat. Credeam că mă va interesa. E un titlu pus de formă („Teme și structuri narative", primul capitol), aveam impresia că va face o analiză a temelor, structurilor prozei! Ia de unde! Aiurea-n tramvai! Îmi unește niște eseuri disparate.

- 15.05.87

Lumea se ceartă la cozi, se bat, unii au tupeu și intră în față, au devenit nerușinați, fără scrupule — lupta pentru supraviețuire, ca la animale! Un darwinism social.

- 16.05.87

Ascult Simfonia a IX-a de Beethoven. Îmi plac[redacted] în mod deosebit partea I și a IV-a. Muzica asta mi-aducea-

minte de un film, niște imagini cutremurătoare: nemții bombardau Moscova iar într-o sală de concert ofițerii germani ascultau Beethoven. Imaginile alternau, sunetele se împleteau cu bombele. Era zguduitor. Te ținea treaz. Mișcător pînă în cele mai mici alveole pulmonare! Cîtă cruzime și genialitate la acest popor! Deștepți și reci oameni, [redacted] nemții!
Un prieten care trecuse prin Germania Federală zicea că nu poți să mergi pe stradă să-i încurci! Totul calculat. Metronom. Programat. Tehnicizați pînă peste vîrf. Dați dracu nemții ăștia!

Să [redacted] vadă Marx ce față a căpătat socialismul, cum s-au aplicat ideile sale în practică, s-ar împușca!
Hitler l-a aplicat pe Nietzsche așa cum l-a înțeles el. Și-a ieșit contrariul.
(Nu sînt filozof, dar filozofez.)

Rușii s-au mai deschis și ei. Glasnos. Au opere bine dacă nu sînt militante, cînd par artificiale, chiar ridicole („Alioșa, nemții pa uliță", „Idi, Idi"), sau cu „construcția socialismului", proletcultiste, de care ți se face lehamite.
Am întrebat odată un prieten, strungar într-o uzină, dacă îi plac filmele cu muncitori, pe șantiere, etc. Mie nu-mi plac, îi zic, poate pentru că nu sînt muncitor. Dar ție?
-Păi nu sînt sătul toată ziua, opt ore, [redacted] numai de asta? Să mai mă duc să văd și la film tot muncitori? În loc să mă delectez!
Mi-a plăcut astă seară piesa autorilor Braghinski și Reazanov „Revelion la baia cu aburi", critici aduse uniformizării pe care o dorea doctrina (stalinistă), demagogiei proletcultismului, evident, destul de timide dar totuși. Finalul: excelent scris, excelent regizat (Dominic Dembinski): un vis. Piesa se termină cu actorii așezați ca-ntr-o fotografie de nuntă. (Teatrul din Constanța)

- 17.05.87
Nu știu de ce mă simt atras de teatru. Aș scrie o piesă. [redacted] Romanul mă plictisește. Mi se pare că [redacted] vorbesc de unul singur. Monoton. Poate e doar o impresie.

Un elev întrebat la școală, care sînt continentele (faptă reală) a răspuns: Asia, Europa, Europa Liberă, Africa...

- 19.05.87
Scriu în secret, pe ascuns, ca un hoț!
N-am cui cere sfaturi. Mă documentez din cărți, în special franțuzești.
Îmi cer sfaturi mie însumi. Sînt singur cu mine însumi.
Pînă în prezent sînt un ratat, dar lupt să devin un ratat „superior", cum zicea Călinescu despre Mateiu Caragiale.

Sînt un temperament vulcanic. [redacted] Acum nu mai pot răbda. Îmi dau drumul. Cum a putut Bujor Nedelcovici să descrie atît de liniștit situația din insulă („Ereticul îmblînzit")! Eu explodam. Ura țîșnea din mine. Stam ca pe jăratic. Eu nu sînt capabil să-mi ascund sentimentele. Curg din mine pastă fluidă, incandescentă. Ard tot ce-ntîlnesc în

sale.
Deși tratăm aceeași temă (dictatura) o înfățișăm diferit. Eu o prezint în „Q": stil baroc, modernist, ludic, colaje, citate, metaforizat la extrem. El: stil clasic, construcție solidă, serioasă, neludică, fără colaje. Eu neserios, murdar, pe limita pornograficului. El curat, robust. El face parte din generația părinților mei, tradiționalist. Eu, generația în blugi, Kent, cafele, [redacted] muzică rock, american.
El a emigrat în Franța, eu voi emigra (cu bunăvoința lui Dumnezeu) în America.
Dacă franceza mai era încă prima limbă (în sec. XIX, înce. sec. XX), acum engleza este limba lumii.
El [redacted] are priză la public, eu nu (cu acest nonroman).
Cred însă că [redacted] piesa „O lume întoarsă pe dos" ar putea avea un mare succes [redacted] — numai să fie vreodată jucată. Îmi pun mari speranțe în ea, deși întotdeauna când mi-am dorit ceva, nu l-am avut!

Ieri am vizionat „Idioata" de Michel Achard. Piesă polițistă. Mediocru scrisă (mult limbaj diluat, puține vorbe de duh, deși se numea comedie a fost mai puțin comedie, personaje în plus — de exemplu Gardianul și Gardianul Mario puteau fi unul singur, deoarece apar în momente diferite și au replici puține), mediocru jucată — deși de o trupă din București („Teatrul Nottara"). Emil Hossu ca actor este doar drăguț, în rest... se pare că e la zenitul carierei sale.

Cel mai bine a jucat Petrică Popa în rolul (36) grefierului (un moșuleț migălos, miop, nepriceput [redacted]: Morestan).
Sala a fost plină în comparație cu piesa de sâmbătă când era cam trei sferturi. Cu toate că în privința calității a fost invers (atât la text cât și la interpretare). Dar teatrul bucureștean avea o firmă, un renume de capitală. Vedeți cum judecă oamenii?!
[redacted] Mi s-a părut gratuită ideea regizorului „Idioatei" Valeriu Paraschiv, de a lăsa cortina ridicată la intrarea spectatorilor în sală cât și în [redacted] antracte, deoarece n-avea nici o legătură cu piesa care era de factură realistă. (Decorul tot realist.) Nu am înțeles ce fel de distanțare dorea V. Paraschiv să obțină [În „Astă seară se improvizează" de Pirandello, de acord, era ceea ce se trata, și scena era ridicată cu mașiniștii la vedere].
Intrările și ieșirile pe muzică mai înviorau monotonia textului și a jocului actoricesc (deși ideea nu e tocmai nouă). Actorii nu aveau un joc sigur, calculat, gesturi expresive, semnificante, fără mișcări în plus. Mă impresionase Teatrul Giulești cu „Misterele Parisului" (după Eugène Sue), unde jocul actorilor mi-a părut perfect. Ziceam, uite o mașinărie de teatru. Jucau ca pe sârmă. Nici un gest în plus, nici un pas nesemnificativ. Asta este măiestrie actoricească. Școală nu glumă!
Luni [redacted], de la ora 17, au venit puțini cei mici la spectacol, dar de la 20 nobilimea Craiovei grangurii, personalitățile cu bilete rezervate!

-20.05.87

Deși mă declaram împotriva operelor cu mesaj (pledînd ideii „artă pentru artă" a lui Titu Maiorescu), iată-mă scriind artă cu mesaj [pentru unii va fi însă un... antimesaj!].

Grasu / Grasu / Mătură cu nasu
Contrabasu / Compasu /

Tocmai acuma faci prostii
Cînd ești la cota 2000?

Vizionat piesa lui Mihail Sebastian (care are de fapt un nume german) „Jocul de-a vacanța", T.N. Craiova. Sala aproape goală, [redacted] în majoritate elevi de liceu aduși cu forța, îmbrăcați și comportîndu-se ca niște bădărani, strigînd în sală — ca la filme! Primul act ne-a cam plictisit, personajele vorbeau ca să [redacted] se afle-n treabă. Actrița dintr-un rol important (Tamara Popescu) îmi se pare monotonă, cu o voce noduroasă, neclară, strică orice piesă — poate tocmai de aceea este distribuită în roluri principale! Valeriu Dogaru joacă bine, natural. Parcă gesturile nu sînt calculate, cam dezordonate, actorii n-au școala de actorie [și probabil pe cea a pilelor!]. Monotonie regizorală (Emil Boroghină — care este mai mult un „activist" cultural, cu Cîntarea României, decît actor, ca să nu zic cabotin; mă enerva întotdeauna cînd îl vedeam în vreo piesă; acum se plimbă cu diplomatul pe la școli și face pe „îndrumătorul" cultural, el care nu știe să se îndrume nici pe sine!); decor realist; lumina deloc schimbată (nici ca intensitate, culoare, unghi de proiecție) menține o stare plictisoasă, nu ține cont de replici, [redacted] schimbări de situații pe scenă. (37)

Nu-mi dau seama ce anume deosebit are această piesă de este așa menționată (mă gîndesc la textul dramatic [redacted]), poate felul de a privi și imagina vacanța al lui Ștefan Valeriu, sau [redacted] jocul lui Bogoritz de a-și închipui în vîrful munților că se află pe un vas. Într-adevăr însă, comparat cu alte piese, autorul are ceva stofă.

La sfîrșitul spectacolului actorii priveau ostentativ la publicul minor care-i aplauda anapoda, era o înjosire a artei, a teatrului. Cortina a coborît o singură dată și nu s-a mai ridicat!

Timpul trece / timpul trece
Și eu sînt pe lîngă timp

-21.05.87.

Orele 11 vine soacră-mea, bate tare în ușă: Florine, aleargă, te caută o delegație elvețiană la Academie (a telefonat D-na Silvia Matache). Vor să vorbească neapărat cu tine. Dă-le telefon pînă la 11^{30} că pleacă.

Mă foarte mir, fug la poștă, telefon urgent (10 lei/min), plătesc 110 lei ca să vorbesc de la Craiova la București! Mi se răspunde în engleză că de fapt este o delegație suedeză de la Academia lor de Științe, un prieten de-al lui Bellot, care Bellot (spaniol) mi-e prieten să zic, mie. Dar cu engleza mea nu înțeleg mai nimic, decît numărul de telefon al lui Bellot, și ala destul de chinuit. Apoi suedezul zice că-mi va

scrie. La sfîrşit schimbăm conversaţia în franceză dar acum e rîndul lui să nu ştie! Dau telefon în Spania lui Bellot: „Por fabor, Senior Francisco Bellot", mi se răspunde în spaniolă că e plecat pentru „una momenta" — după cîte mi-am dat seama din neştiinţa mea spaniolească.
Seara dau iar telefon, îmi răspunde chiar Bellot în franceză, dar numai bine că ni se întrerupe legătura; mă cert cu telefonista, care zice că nu e vina ei, că spaniolii chiuri-le, au întrerupt! Cer banii înapoi, nu mi se dau.
Cîtă lipsă de respect faţă de oameni! Cum sîntem trataţi! Nu le pasă de ce zic străinii despre noi? Descurajează orice contact cu exteriorul. Să creăm în suc propriu!

– 26.05.87
M-am îngrăşat ca un porc! De-atîta sedentarism. Toată ziua în casă, scris şi citit. Dacă fac doi paşi pînă la complex să iau pîine, sau să stau la coadă la lapte.

Şi-au bătut ei joc de mine, dar le-o coc eu... ş-o să mă ţină minte cît or trăi!
Tăcerea mea este pregătirea furtunii care se va declanşa în curînd. E rău că sînt singur aici, nu mă ajută nimeni. Au reuşit d-lor o dezbinare [redacted] completă

– 28.05.87
Am aniversat 10 ani de la căsătorie, la „Jiul".

Nu fac parte din Uniunea Scriitorilor şi nici nu-mi doresc. Mi-e scîrbă!

Sînt persecutat moral. (38)

În matematică sînt, am devenit, o epavă.

Nici un român n-a ajuns „mare" pînă n-a luat contact cu Occidentul. Nouă de ce ni se interzice acest contact?

Matematica n-are graniţe. Dar regimul îi pune.

– Va veni el şi timpul meu.
Nevastă-mea: De cînd îl aşteptăm!...

Filozofia e diferită de filozofare.
Trăiesc primejdios cum zice Nietzsche.

– 02.06.87
Aş pleca oriunde, numai să scap de aici: la Polul Nord, la Polul Sud. Dup-aia m-aş aranja eu.

Sînt prizonier în ţara mea.

– 04.06.87
M. Sorescu ăsta mi se pare prea difuzat, prea dal- metaforic şi ideatic. A dat tot din el. Acum se traduce prin străinătate. Se plimbă. Dar pe banii cui? Noi nu avem voie să creăm!

– Je vais visiter les monastères de Moldavie avant qu'elles soient détruites.
– Dépêchez-vous!...
Est-ce que la Roumanie vous plaît-elle?
– La Roumanie [redacted] l'aurait pu être.
– Comme étranger c'est bien ici, mais comme Roumain l'on est rassasié. Enfermé tel un rat dans une cage.

Sînt cuprins de febra emigrației, ca toată generația mea.

— 10.06.87

Trebuie să scap din împuțita de Oltenie.

— 11.06.87

Un singur lucru doresc: să scap din mocirla de aici.

— 12.06.87

Pentru mine literatura este un divertisment, eu sînt matematician.

— 14.06.87

Noi construim, noi muncim, noi zidim. Dar noi cînd mai trăim?

— 15.06.87

Kafka zice: Individualitatea cea mai răsfățată a scriitorilor constă în aceea că fiecare știe să-și ascundă în felul său special părțile proaste (către editorul său Ernst Rowohlt). Se pare că eu caut prin toate mijloacele să [redacted] le pun mai mult în evidență: vulgaritate, automatisme neautocenzurate, pornografie, discontinuitate în stil. Va trebui să adopt un stil mai serios. Dar deocamdată să termin „Cercul vicios".

Cărțile mele sînt trecerea mea prin viață. Chiar dacă ele sînt modeste, ori proaste, dar mă reprezintă, și nu mi-e rușine! cu teribilismele mele. Am încercat să nu fiu un „altiu", ci interiorul meu nesănătos. Oricum, mă descarc. Mai scap de obsesii. Îmi face bine.

A noua lună de șomaj. Amărâmos [redacted] gravid de [redacted] mine, cu mine. Singur cu mine tot timpul.

Să nu treacă nici o zi fără să scriu o propoziție fără să notez o idee (asta pentru a pastișa un pictor care se referea la linii).

Nu mai sînt capabil să lucrez în informatică, am uitat și ceea ce nu știam! Sînt un analfabet. E greu să mă risipesc în toate: matematică, literatură, rebus, informatică. Desigur de rebus m-am lăsat. Aș vrea să mă preocup cu informatica. Dar nu găsesc în [redacted] matematică [redacted] un post. În literatură nici vorbă! Trebuie să mă reduc la un singur domeniu. Dar care?

— 17.06.87

E mai ușor să păzești o turmă de iepuri decît o [redacted] nevastă.

— 20.06.87

Vizionat un spectacol cu Corina Chiriac. Foarte scump. Dacă n-ar fi fost trecută ea pe afiș n-ar fi venit atîta lume. Mai era și un poetaș care-i pupa mîna în văzul spectatorilor. Pe lîngă ea încerca și el să urce: George Țărnea. De fapt, cînd a venit rîndul lui, lumea a început să se ducă la W.C. (pentru că spectacolul nu avea pauză). Om bătrîn, cu tîmplele cărunte, să recite poezii [redacted] de dragoste pe scenă! Mi-ar fi fost jenă. Poet sentimental, tradițional [redacted] de mîna a treia: versuri dulcege, cu rimă și ritm, metaforice totuși. Rimarea era într-adevăr original concepută. Personaj melancolic, puțin timid. Ca să se lanseze

[redacted] i-a dat [redacted] cu poeme închinate șefilor, linguşiri, omagieri și alte pupături de mîini. Nu mi-a rămas nimic din [redacted] se a recitat el, de nu se mai oprea. În timpul ăsta toți copiii și-au făcut nevoile apoi au pregătit florile și le-au dat Corinei. Corina cu gura largă! A fost și un individ mai bătrîn care s-a urcat pe scenă și a vrut să-i pună o floare între sîni, ca la circiumi cu cîntăreața-țigancă. Apoi a fost la ea în cabină. Corina i-a zis că vrea să se schimbe, să iese, bărbatul a răspuns că-i face plăcere să rămînă! Mai erau și niște fotografi enervanți, ba chiar ridicoli, care se tot țineau după ea pe scenă — de-ți deranjau privirile. În sală se vindeau poze (din păcate alb-negru) cu chipul artistei. Formația „Acustic" din Petroșani condusă de Geo Popa (mai mult comediant decît muzicant) destul de ștearsă. Cîntau în engleză. Mă mir că forurile antiCulturale le-au acceptat! Probabil că-și pregătea și ea plecarea... cea mare! Asemeni unui inginer de la IUG care își pregătește toată familia la engleză (soția, cei doi copii mici).
Corina a fost ~~uluitoare~~, forță, talent cu carul (jongla cu talentul ei, dădea recital). Toată sala era admiratoare a vocii ei desăvîrșite. Corina. Păcat de gura ei cam mare (la propriu), mai puțin estetică.

-21.06.87 (40)
Acum o lună am vizionat opereta „Vite tata nu e tata" de Florin Comișel. Muzica slăbuță, banală. Textul (Mihail Joldea și George Mihălache) era argotic! Așadar s-a aprobat, cu tente vulgare. Poante care aminteau de bancuri de pe stradă puse pe seama femeii [redacted] a bărbatului, situații bine încîlcite, comice. Actorii craioveni au cam îmbătrînit, s-au demodat. Valentina Fira s-a îngrășat peste măsură — nici n-am recunoscut-o imediat. Iar ceilalți cam diformi pentru a fi distribuiți în roluri de îndrăgostiți — ~~dar~~ poate c-așa o fi fost ordinul (din culise!). Mihai Istrate nu mai are succesul din tinerețe, cînd apăruse și la televiziune (un cuplet despre Kent, corupție parcă), iar Dorel Stoia cam grăbit, cu gesturi prea multe și necontrolate, teatral ca întotdeauna; țin minte că pe cînd eram student l-am salutat mergînd pe stradă și mi-a răspuns foarte amabil; se zvonea că ar fi scris și o piesă de teatru, ca destui alți actori, despre care însă n-am cunoștință să fi fost jucată sau publicată. [redacted] A văzut de curînd la Craiova luminile rampei piesa „Familia" a Dinei Cocea. Se pare că pe femei le obsedează mult această formă de conviețuire umană. Aseară Corina făcea pe feministă, dîndu-i cu „munca unei soții în gospodărie". Tocmai ea care, sînt sigur, că nu se [redacted] omoară cu așa ceva! Răsfățată de glorie, curtată (cînd era mai tînără) de atîți bărbați, nu prea o văd să-și fi petrecut timpul la bucătărie! Un coleg de facultate care participase la

un festival studențesc, parcă la Galați, susținea că arată (Corina) ca o „femeie consumată" (cuvintele îi aparțin). Într-adevăr turnee, alcool, tutun, cafea, bărbați... Acum i-[redacted]a cam [redacted] dus vremea. Este o cîntăreață bătrînă. Au apărut trufandalele de 16-18 ani sau puțin peste 20. La ele se aruncă regizorii, actorii, directorii de teatru... Actrițele de seama ei au trecut cel puțin pe planul al doilea. Ca și Stela Popescu nu mai are altceva decît... feminismul! Fiecare trage jar pe turta sa, de ceilalți nu-l mai interesează. Cam toate actrițele [redacted] au aceeași soartă: încep[redacted] prin a fi foarte admirate, iubite, și termină prin a fi uitate cînd le pălește frumusețea; și-atuncea fac pe feministele, pe revoltatele împotriva bărbaților. E mai ușor să dai vina pe altul!

Acum cîteva zile poșta mi-a (adus) o scrisoare a profesorului spaniol Francisco Bellot (Liceul „Emilio Ferrari" din [redacted] Valladolid) deschisă, ruptă, fără nici o scuză sau explicație. Vor să-mi arate că știu tot, că citesc tot, să supraveghează tot. Secretul corespondenței? nici vorbă! [redacted] Nu poți cere să fie respectat, nici n-ai cui[redacted]. Vor să mă intimideze.

Puțin cîte puțin încropesc o piesă de teatru, care inițial o credeam într-un act (de disperare).

-22.06.87

O discuție cu actorul Emil Boroghină la Lectoratul Francez din Craiova.

FS: De ce nu se fac și la noi experimente teatrale?

EB: Nu e voie. Noi sîntem pe autofinanțare.

FS: Dar rămînem în urma Occidentului ce [redacted] inovații fac de exemplu regizorii români Ciulei, Pintilie, Serban în America...

EB: Da. Aveam și noi la Craiova „Studioul T94".

FS: Îl știu. Dar acum a devenit clasic, [redacted] la noi „clasic" e mult pus, tradițional.

EB: Nouă ni se impun piesele.

FS: Și sînt aduși cu forța spectatori ([redacted] bilete vîndute la elevi, studenți, întreprinderi, chiar dacă aceștia în multe cazuri nici nu vin).

EB: Avem și noi regizori buni.

FS: Mie îmi place Cătălina Buzoianu, de la Teatrul Mic.

EB: Nu mai e acolo, s-a mutat la „Bulandra". Era într-adevăr cea mai bună.

(Deși nu-l suferam pe scenă mi-a părut un om pertinent, rezonabil.)

-23.06.87

Urîte vremuri trăim!

În piesa mea (Patria de animale) monumentalizez animalul, un carnaval macabru.
Nu vreau să neg valorilor anterioare ci să creez noi forme (estetice), [redacted] cît mai surprinzătoare.

Ascult Schubert. N-aș fi crezut să-mi placă, pe cît de monoton și liniștit e. Îmi dă o senzație de ușurătate, somnolență. Aș vrea dar n-am voie. Evadez însă din prezent. Vît

de tot ce mă înconjoară.

- 24.06.87

Eu îmi trec ochii prin [illegible], iar ochii [illegible] niște [illegible] diverse, [illegible] numele pe coperți.

Brahms s-a inspirat din folclorul țigănesc când a scris „Dansuri ungurești". Emil Loteanu din Basarabia a realizat excepționalul film „Șatra". Miron Radu Paraschivescu a scris cântece țigănești. Eu aș scrie un roman, sau măcar niște nuvele din și despre viața țiganilor. Am cunoscut destui, mă jucam cu ei, unii îmi erau prieteni. Erau însă semiromânizați, semicivilizați, alții se corciseră cu românii și nici nu se mai deosebeau de aceștia. Învățasem de la ei înjurături:

„Aș cocar pe drum la deal"

sau „Da buli da mișcardace

Ca la noi ca la Galace",

cera amestecătură cu româna. Țin minte că odată la limba română, când eram la Craiova, am întrebat profesoara dacă toți țiganii se înțeleg pe limba lor. Unul dintre colegii mei de joacă era atât de negru că toată lumea îi zicea Pele, dar numele lui de familie era... Bou!, à la Mme et M. Boeuf din „Rinocerii" de Ionesco. Prilej totdeauna de băşcălie.

- 25.06.87

Haydn mă trage după el, Schubert mă odihnește. Fiecare trebuie ascultat într-un anumit moment de stare sufletească.

Brâncuși s-a dus pe jos la Paris. Noi nu putem merge [redacted] în nici un fel, de nici o culoare. Cum să te dezvolți izolat? Barem să tragem un zid, să ne sufocăm aici!

- 26.06.87

Ăștia te lasă să mori ca un câine în stradă.

Mi se refuză dreptul de a mă face remarcat, de a mă lansa. Mi se refuză eroicitatea.

Sar străinii în ajutorul meu. Profesorul Bellot a zis că îmi va găsi el un post prin toată lumea asta (se referă la lumea liberă, desigur). Mă ajută și un suedez, Olof G. Tandberg, Secretar cu probleme privind libera circulație a oamenilor de știință. Numai românii nu mă ajută, decât să rămân șomer, să nu fiu liber!

O greșeală făcută acum 3 ani o plătesc cu ani grei de patimă românească.

- 27.06.87

Nevasta: Trebuie să te angajezi.

FS: N-am unde.

N: Găsește.

FS: Vezi că se fac toate numai cu pile. Eu n-am pe nimeni.

N: Te interesezi, cauți.

FS: Nu apar nici măcar concursuri pentru intrare în Învățământ. Deși de obicei

concursurile sînt trucate. Numai fiii ăstora de pe la partid, securitate beneficiază de tot felul de posturi, fără pregătire (dar cu diplomă și recomandare de sus). Fiul unui țăran, într-un stat al țăranilor, n-are nici o putere. Nici la doctorat nu mi-a dat voie Andrei să mă înscriu, nu i-am adus suficientă cafea. Cică „nu îl cunoaștem suficient"! El, „profesor" de română, îmi interzice înscrierea la doctorat în... matematici! Asta, demnă de dat la ... gigă!

— 28.06.1987
Acum trebuie să sufăr și pentru cei doi ani pierduți prin Maroc, cînd priveam distant cum se nămolește un popor în propria-i țară.

— 02.07.87
Învățătorul Gavrilescu din Bulzești (Dolj) îmi spune că-i obligă să prezinte pe scenă „La lilieci"-i lui Sorescu. Cică au venit pe la școală să-i instruiască.
— Și cine vă ascultă? îl întreb.
— Sînt aduși elevi.
Deci unii obligați să cînte și să recite, alții obligați să asculte! Asta cultură!!

— 09.07.87
Bulgaria?... Hi!... Dacă Gorbaciov tușește la Sofia e grijă!

Din nou scriu cu greață la acest jurnal, deși nu mă obligă nimeni, și n-are nici o importanță. Unii zic că jurnalul nu e o specie [redacted] literară, mai mult documentară.

Am terminat „nonromanul". Acum mi-e scîrbă de el. Dacă m-ar pune cineva să-l rescriu n-aș mai putea. Nu mai am starea dinainte. Mi-a trecut focul creator. Simt o scîrbă față de artă. Parcă mă recheamă matematica — e mai serioasă. Nu de altceva dar mai am unele chestiuni de lămurit.

— 10.07.87
Am o mare forță de inadaptabilitate [redacted] în societate.

M. Sorescu apare în librării cu un volum școlăresc: „Așa viață, așa moarte", poezii cuminți, contrafăcute. Cred că în genul liric M.S. nu mai are ce da. Dar omul publică în continuare să se afle în treabă. Noi tinerii nu putem măcar un cuvînt!

Acest jurnal reprezintă felul meu de a nu fi. Eugen Simion citind pe nici el cine știe: „în vremuri în care libertatea individului este reprimată, jurnalul este un spațiu al libertății și, aș adăuga, un martor tăinuit al adevărului." („Jurnalul ca ficțiune", ‹Caiete critice›, nr 3-4/86, p. 7).

Nu-mi place situația în care mă aflu, dar nici nu-mi displace: am timp să citesc, să scriu, am și ceva bănuți. E prost cu partea psihică.

Profesorul Iovan Valeriu pregătea o revistă școlară la Inspectoratul Doj. Întîmplarea face că un fost prieten de-al meu, Matei C., a ajuns inspector chiar în sectorul lui Iovan. Cînd i-a spus că o să-mi ceară colaborarea și mie, Matei a sărit de la locul lui că nu, mie nu, pentru că sînt „prost văzut" de [redacted] inspectorat. S-a văzut și țiganul împărat! M-așteptam ca Matei să nu mă ajute, dar nu m-așteptam să-mi pună bețe în roate... din prietenie.

Cît abuz din partea inspectoratului! Era vorba doar de lucrări de matematică, fără nici o tangentă cu politica. Văd că mi se aplică o cenzură locală, deocamdată, pentru că cenzura tot s-a desființat! Se cenzurează nume (de autori), nu lucrări.

Inspectoratul mi-a refuzat astăzi la [redacted] orele 9^{30} iarăși cererea de suplinire pentru anul școlar următor. Am trimis-o totuși prin poștă, cu confirmare de primire — ăștia ar fi în stare să [redacted] afirme că n-au primit-o.

– 11.07.87

„Orgoliile" lui Buzura sînt greoaie și pentru un cititor încercat.

Am cumpărat un disc cu Gică Petrescu, cîntece cam îmbătrînite, puțin depășite, vetuste ca și cîntărețul a cărui vîrstă nu se mai știe. Unii zic că ar fi murit și înmormîntat la București, dar poliția ar fi îndepărtat puhoiul de oameni veniți de bună voie (neaduși cu forța ca de obicei) să-i aducă un ultim omagiu. Un cîntăreț iubit în realitate de popor, nu vorbe în vînt. „Ce e atîta lume la moartea unui cîntăreț" ar fi zis poliția. Îi deranja probabil iubirea sinceră a celui ce a înveselit atîtea generații.

Alții zic că Gică Petrescu n-a murit, că l-ar fi văzut nu știu pe unde. Întimp [redacted] ce despre unii sau unul se vorbește în neștire, și de cîte ori se duce la veceu, despre alții nu se suflă un cuvințel. Puterea [redacted] se simte deranjată [redacted] cînd poporul manifestă simpatie pentru personalități nepolitice.

Clocotește ura în mine. Aș fi în stare să sparg pietre, să urlu ca un leu rănit.

– 12.07.87

Ion Pachia Tatomirescu scrie o poezie [redacted] concentrată, metaforizată; din cauza densității ideatice tinde spre ermetism. [redacted]

Uneori pare forțat, cu neologisme (sau sinonimisme) nelalocul lor — din dorința de a se exprima ales. Este totuși un băiat isteț, cu multe cunoștințe de lingvistică (are și lucrări aici), ambițios. Dar nu are pile. Îmi zicea mie „să mă bat cu ei", „să ne batem". Acum a ajuns la concluzia că n-are cu cine.

Amiel a [redacted] umplut 16 840 pagini de jurnal! Și asta acum o sută de ani. Sînt scriitorii de azi mai leneși, sau nu pot publica suficient? Deși noțiunea de pagină nu este [redacted] clar definită: format, [redacted] mărimea caracterelor, distanța dintre rînduri. Chinezii măsoară lungimea unei opere literare prin [redacted] numărul de caractere. Cu scrierea lor nu e imposibil. Ar trebui o unitate standard și pentru cantitatea literară.

Am dorul de a suferi,

Dostoievski: Da, dacă n-am să pot scrie, voi pieri.
Aici, acum, ar fi pierit fără doar și poate.

Fac de toate și nimic. Voi termina cu matematica. Gata. Punct. Doar banii, pîinea sînt ea, banii aduc fericirea. De acum înainte viața mea se va măsura în pagini scrise. Îmi place să meditez, să filozofez, și mai ales să visez cu ochii deschiși.

- 13.07.87
Spre deosebire de artă în știință e mai greu să fii original, ai mai puțină audiență, ești mai necontestibil.

- 14.07.87
Mihail Sebastian, în jurnalul său, își exprima ideea că teatrul este cea mai retrogradă artă, învechită. (De aceea el a excelat în teatru!) Mie îmi pare că, din contră, în teatru pot face mai multe experiențe, sau cel puțin aici am idei mai multe, deși nu mi-ar place să ajung dramaturg. Pe plan european tot în teatru aud de înnoiri, la fel și în SUA: regie, scenografie, machiaje bizare, costume.

Dacă voi da o dată în mine voi țipa de zece ori, să audă și străinătatea.

Boala îmi face bine, mă excită la/în creație. Boala e nemuritoare.

Privesc un album de pictură tradițională chineză. Mi se par șterse, flu. Foarte multe culori, migălos puse. Aceeași temă: muntele și apa. Parcă ar fi voalate picturile alb-negru. Se practică mult caligrafia.
Desene cam naive, e drept din perioada maoistă; bine că nu ne-au prezentat portrete de-ale lui.

E o căldură insuportabilă la etajul IV fără ventilator, fără apă, cu întreruperi de curent (la frigider). Se zvonește că ar fi și radiații prin aer. Am mereu o stare de somnolență, dorm pe mine, nu pot să fac nimic, mă simt obosit fără să mișc un deget. Abia aștept să mă retrag la țară, ca la moșie.

Ce e mult nu e bun, chiar dacă e bun.

G. îl întreabă pe C.: Aveți voi un poet Eminescu, și a scris „Mortua est".
C.: Da
G.: Și de ce n-a scris „Mortua West"?

- 16.07.87 București
Vizitat al 16-lea salon internațional de fotografie de la Sala Dalles. [illegible] din [illegible]. Pun în [illegible] [illegible] unele lucrări — ce e drept fru-mos realizate tehnic. Chiar și nuduri. [redacted] unele de fotografi români. Se mai iese din dogmatism?
Pozele mai stilizate erau premiate. Am văzut și creații abstracte. [redacted] [illegible] erau însoțite de o muzică adec-vată. Se vindeau și albume. Dar în fond nu era ceea ce mă interesa pe mine, aș fi vrut o sinteză.

Les temps sont dures.

Jurnalul meu, pe care nu-l țin zilnic, este singurul căruia mă pot confesa, și care nu râde de mine, și-n care am încredere, și care nu mă va trăda.
Nu sînt „jurnalier" nici „diarist" nici „jurnalist". Sînt Smarandache.
Nu mă simt bine, deci scriu.
Nu mă simt bine deci mă simt bine.
Voi ajunge eu vreodată scriitor?

Merg din înfrîngere în înfrîngere. Nu îmi mai pot reveni. Mă înec în ne-putință.

G. Călinescu a disprețuit pe cei care își țineau jurnale, de aceea și-a ținut și el unul!

- 19.07.87, Bălcești
(47)
Sînt un obsedat sexual. Simt o a-tracție nebună pentru incest.
Mă neliniștește gîndul că nu mă pot realiza. „Așa se întîmplă cînd omul se încăpățînează să facă ceea ce-i place" îmi răspunde Cost.
Sînt derutat. Încotro s-o apuc?
Care este utilitatea existenței mele?
Nu m-am gîndit niciodată serios la sinuciderea mea fizică, dimpotrivă [illegible] [illegible] cu [illegible] [illegible].
M-am pus în dezacord cu mine însumi.
Speranțele mele s-au dovedit iluzii, și [illegible].
Care este sensul existenței mele absurde?
Ca un om turbat, nerevoltat decît în sine, decît pe sine, [redacted] alerg din colț în colț cu limba scoasă, fără să mă mișc. Sufăr degeaba.

- 20.07.87

Mass Media au devenit mijloace de te-rorizare generală, îți răpesc intimitatea, îți vîră pe gît mizeria oficială printr-o propagandă nerușinată, fără nici un scrupul.

Azi trebuia să fie „Sf. Ilie", bîlci la Ote-teliș, de care vorbea și Sorescu în „La lilieci". Dar autoritățile locale au refuzat. Nici bîlci, nici „Sfîntu Ilie". Dar oamenii petrec totuși pe la casele lor. Urla [redacted] casetofoanele cu Maria Ciobanu. Se bea.

Este o căldură de 40 de grade Celsius. Nu pot să citesc, mi se încleiază mintea. Nu pot să mă concentrez. Nu pot să scriu o recenzie la Bienala lui Al. Călinescu și Alex. Ștefănescu. Stau într-o somnolență, hibernare în toiul verii. Și eu care am atîtea de făcut! Noi planuri, noi ambiții artistice, noi proiecte irealizabile!

Am rămas cum sînt, cu părul în cap vîlvoi, arătînd ca o penitenciară. Toată ziua la Oltet cu Mihai și cățeaua. M-am bronzat bine și mă ustură spatele. E frumoasă și „viața la țară", cum ne-ingrată. Colegii de vîrsta mea s-au maturizat. Mă scald acum cu puștani care vorbesc despre „gagici", „discoteci". Doar Leonea Cont și Bianca din vechea gardă îmi țin companie.

Cum vedeți, „locul matematicii" e mare. „Arta și „știința" își dau mîna în toate domeniile!

Stimate D-le Al. Călinescu,

[...] Mai recent m-am apucat de unele studii statistice în lirica românească. Pe baza acestora am emis cîteva conjecturi lingvistico-matematice (vezi p. 33, revista Γ, Anul IX, Nr. 2-3, 1987). Știindu-vă un pasionat critic și analist și structuralist m-am gîndit că n-ar fi rău să vă trimit un exemplar. Bineînțeles, timpul vă este foarte programat, lecturile [redacted] desigur alese după criterii precis determinate, dar cîteva secunde veți putea oare dedica acestor rînduri și conjecturi. (În Γ mai sînt și cîteva poeme „experimentaliste" (pp. 31, 71), colorate domeniului științific.)

Cu deosebit respect
și în așteptarea noilor Dvs. lucrări

–21.07.87

O zi și o noapte citesc la „Balanța" lui Băieșu. Pe Postache. [redacted] Romanul e interzis, deși a apărut în anii „puterii populare", mai precis 1985, la Cartea Românească. Cum o fi scăpat de cenzură? Am auzit-o și pe Monica Lovinescu recenzîndu-l laudativ. E important pentru curaj, ideologie, dar nu ca formă artistică. Unele scene le reia în piesa de teatru „Regina Lear" (episodul cu cutremurul în care un bărbat aflat la cofetăria Scala din București în loc să-și ia de mînă soția și să sară pe geam, a nimerit pe vecina de la masă!).

Băieșu mai păstrează din umorul său vechi
„– Soția și copiii au pățit ceva?
– Da. Au ars de vii!"

Oricum, cartea e bine închegată, palpitantă, critică. Cam naturalistă. Ultimele pagini sînt rupte. Deci nu știu sfîrșitul.

Nu există oare o cunoaștere absolută? Nu caută absolutul în stare concretă? Absolutul absolut, ținta filozofilor idealiști!

Sînt traumatizat de situația în care mă aflu. Rudele, verișorii rîd de mine „A ajuns o epavă!" Deși n-au nici pe departe cercetările mele, informatile. Și-au luat toți mașini; rudele noi nu contează să se laude cu mașini. Eu nimic. Din punct de vedere material sînt la pămînt. Nici spiritual nu mai am pentru ce lupta.

-22.07.87

Sînt o jumătate de om. Doar partea mea fizică e prezentă.

E o căldură atît de mare că nu pot nici să gîndesc! 60° C la sol! Apa Oltețului e fiartă, după ce că e prea mică – pînă la gleznă. Cînd eram copil era mai mare. Se înecase și oameni. Nici la rîu nu te poți răcori. După amiază e o stare de moleșeală generală. Cucării și păsările pe la umbră. Porcul geme în coteț, cățeaua gîfîie cu limba roasă. Găștelor le e lene să ciugoale iarba arsă de soare. Porumbii s-au pîrlit. Țăranii se roagă să plouă, altfel recolta va fi compromisă. Pentru vii încă nu e pericol. Dar roșiile și varza se ofilesc. Caprele behăie de sete.
E o căldură atît de mare că nici nu vă mai spun temperatura (ca să nu ziceți

că vreau să-l imit pe T. Mazilescu).
Stau și stau degeaba. Nu citesc, nu scriu ceea ce pentru mine înseamnă timp mort. Parcă o să văd că la iarnă va fi prea frig și iar nu voi putea lucra. Acum sînt un pierde-vară.

Am terminat nonromanul O dar pierd [redacted] vremea cu corecturile. Mi-a luat așadar mai mult de-un an. Dacă aș fi avut o secretară...
Îi port o „grijă" (Heidegger) metafizică. De cînd [redacted] n-am putut să-mi recuperez toate manuscrisele din Maroc am senzația că voi mai pierde ceva.

Dumnezeul înseamnă iraționalul, necuprinsul, negativitatea, inumanitatea. Din gînditor raționalist, rigid, ermetic sînt pe punctul de a mă transforma într-un iraționalist, fantezist, deschis.

Uneori mă cuprinde din tot trupul o dragoste sălbatică, un erotism barbar, un fel de masochism.

Sînt un om bolnav dar vreau să trăiesc cu bolile mele cu tot. Sînt un om bolnav dar nu-mi cunosc boala. Sufăr de lipsa de eu.

Fiecare falsitate își are adevărul ei, prin schimbarea regimului.

-23.07.87

În privința chimerelor, mă simt un privilegiat. Voi declanșa o revoluție metafizică, singur, fără să fiu ascultat și înțeles de nimeni. Libertatea unora este în detrimentul altora, pe când frustarea de drepturi a unora intră în beneficiul altora.

Eu nu am un mâine, și nici n-am vrea să am. Eu nu îmi aparțin mie și statului care încurajează umilința și prosternarea. Sînt un proscris, un renegat. Nu mă văd bine diriguitorii. Eu am doar iluzia de libertate. Neputința mea în fața legilor rigide date de oameni împotriva oamenilor sporește. Reușesc în toate să termin prin eșecuri. Nu mai există nimic pentru care să trăiesc. Oare <u>numai</u> eu sînt răspunzător pentru toate acestea? Să sper într-o albă speranță? Nici post, nici congrese, nici publicații. Nimic. N-am loc de [redacted] ceilalți. Totul s-a ocupat.

Sînt un idealist? M-am născut doar pentru a fi slujitorul unor dogmatici, cobaiul lor? Înfrîngerea mea este fără de sfîrșit?

-24.07.87

Mulți români încearcă să "treacă" în Yugoslavia. (Cică se duc să "plătească" abonamentul de televizor la sîrbi.)

[redacted] Unul s-a dus și el în America. Când s-a întors a început să povestească mirat:

- Bă americanii tot la comunism. Făceau demonstrații cu portretele lui Marx și Engels.
- Fugi bă, că aia era reclamă: «Folosiți lamele Gillett[redacted], dacă nu, veți ajunge ca ei».

-30.07.87

Ce bizar! Ascult muzică simfonică dată tare, parcă ar fi la tata leana pe uliță! Așa e când vrei să faci două lucruri deodată. (Desigur, niciunul bine!) Încerc să citesc și Nietzsche, despre tragic, dihotomia dintre apollonic și dionisiac: rațiune și irațiune, luciditate și beție. Ce mari au fost grecii ăștia dom'le! Mii de pagini transmise oral! Senzaționali în toate. Au pus bazele peste tot. Mai mult ca romanii.

Ajutați-mă să devin mai rău! (parafrazîndu-l pe Francis Ponge) pentru a supraviețui. Printre lupi trebuie să fii lup.

-31.07.87

Mă simt hăituit, dat afară de peste tot, ocolit de prieteni (cei perfizi), tremurînd.

Azi am cumpărat o revistă de Teatru. Vinză...

toarea mi-a spus că „bine că s-a scăpat de ea[redacted]. Revistele astea de teatru nu merg."

Dacă aș trăi în Occident și aș avea o slujbă de profesor, chiar mediu, aș depăși recordul de 18 000 de scrisori al lui Voltaire! Am o predilecție spre genul epistolar. [redacted] Am donat deja vreo mie de scrisori la Arhivele din Rm. Vîlcea. Dacă nu le vor distruge, cum au făcut prin anii '50! Cît de nesigure sînt vremurile! Nimic nu mai [redacted] dăinuie, nu prezintă încredere...

Cred că în „Cercul vicios" al meu comicul e prea vulgar, apărat, forțat, înfoiat nepermis de mult. Ce soartă or avea manuscrisele mele? Mi-ar părea rău să se piardă sau să fie distruse de netrebnici. Mi-e teamă că nu fac decît o literatură exterioară, nul..., nebăgată în seamă, neobservată.

Mi-e tinerețea ratată, deși mai sînt tînăr. Simt o forță creatoare în mine, am poftă să scriu – dar mi-e frică să nu mi se confiște manuscrisele, să nu mi se ardă. E oricum muncă băgată [redacted], mă regăsesc pe mine în ele. Mi-aduc aminte în ce împrejurare mi-a venit cutare idee, sau unde am auzit cutare replică (la coadă, în tramvai, [redacted] în stație, la un șpriț cu băieții), cum mă simțeam atunci, aveam sau nu servici, publicarem sau nu cutare lucrare, etc.

- 01.08.87

Mă ocup tot de lucruri mărunte, mizilicuri.

M-am apucat și de filatelie, asta așa, ca să mă risipesc mai mult. Totuși fac colecție de scrisori, ale mele, și de manuscrise, tot ale mele (ultimele, pentru că nu mi le publică nimeni: nici românii, nici străinii). Sînt oare atît de neinteresante? Cred că mai mult contează persoana autorului decît opera sa. Dacă aș fi avut vreo poziție socială [redacted] privilegiată totul decurgea de la sine. Dar în halul meu toate eforturile sînt zadarnice. Ce este de făcut?

Voi scrie mai obiectiv, neporno, nevulgar, fără [redacted] transgresiune auctorială în paginile cărții. Voi fi mai serios în stil, mai ponderat, fără automatisme exagerate, autocenzura morală va intra în funcțiune. Am obiceiul de a răspunde la toate scrisorile ce mi se adresează, oricît de neimportante ar fi. Ba din contră, la astea răspund mai repede, pentru că mi-e mai ușor; celelalte le mai ferchizionez. De pildă, la publicarea problemei cu chibrite în „Magazin" primeam tot felul de scrisorele de la copilași din ciclul primar, chiar și de la... gagicuțe (una mi-a trimis poza, o chema Corina, avea 26 de ani). Am răspuns la toți care-mi rezolvaseră corect problema.

- 03.08.87

Viața trebuie trăită oricît de dură.
Nu știu ce am, nu mă-nțeleg cu lumea asta.
Întotdeauna ceea ce doresc eu pare imposibil.

Nu am sorți de izbîndă nicăieri. Toate drumurile îmi sînt barate

- 07.08.87

Unu' mie
Unu' ție
Unu' lu' Popa Ilie.

Citesc carte după carte și am impresia că mi se învălmășesc în cap: Baranga, Różewicz, Ibsen... Ca fumătorul care trage țigară după țigară fără să le savureze plăcerea.
De Baranga, îmi povestea un scriitor, păr fi vrut [redacted] să plece în Israel, avea și o colecție de tablouri valoroase. A donat tablourile și i-au dat drumul. În Israel l-au pus evreii lui la un test și [redacted] i-au dat un post de contabil. Nu i-a convenit. Și a cerut să vină înapoi. L-au primit aștia. Odată venit, și-a cerut tablourile, dar n-au mai vrut să i le [redacted] restituie.
Baranga a scris mult prin anii '50, piese despre realismul socialist, cu muncitori, țărani, apoi intelectuali, [redacted] desigur bine ticluite. Mi se pare că talentul lui strălucește în „Siciliana", deși oficialitățile culturale îi dau cu „Mielul turbat" care tratează un subiect ce le convine. [redacted] Prietenia cu Sică Alexandrescu i-a fost ajutătoare.
În general tradiționalist. Parcă în „Opinia publică" încearcă o distanțare. „Siciliana" însă m-a emoționat prin finalul ei, ca-n poveștile în care fata e furată de iubit și dusă peste cal departe. Și asta în Noaptea de Sînziene. Totuși în străinătate nu va avea înțelegerea de aici. ~~Acolo~~ nu se pune problema unui buletin de capitală, a unui repartiții de unde să nu mai poți pleca [iobăgie modernă]. Libertățile lor sînt libertăți. Deci rămîne[redacted] în provincialismul românesc.

Piesele sale n-au valoare simbolică, parabolică nu-s pasibile de interpretări. Hai să-l compar cu dramaturgul Sorescu. „Iona" de exemplu, depășește [redacted] valoric simplul realism. Să-mi spui povești la infinit, să născocești întîmplări..., dar filozofia piesei? proiectarea ei hiperbolică? ambiguitatea? M. Sorescu a pornit de la simplul proverb „Peștele cel mare îl înghite pe cel mic" și l-a aplicat la oameni: nimeni nu e nici victimă, nici călău. Sau este [redacted] amîndouă simultan. Nici exploatat, nici exploatator. Sau și una și alta. Ne suim unii pe spinarea altora, ne furăm căciula unii altora. „Iona" da. [Cînd mă gîndesc că tocmai începusem să-l dispețuiesc pe Sorescu pentru creația-i poetică ulterioară, destul de slabă, chiar stîngace bine.]
Cît despre polonez, cu a sa „Cartotecă" face niște experimente gratuite, niște vorbe aruncate de mîntuială. Poeziile-i îmi păr[redacted] mai slabe: fără sare și piper, mi-amintesc de un „autoraș" de la Casa de Cultură din Craiova, cu al său volum pentru copii „Hăinuța de azur" care n-aveau nici un chichirez, niște poezute abia însăilate. Volumașul era valoros prin ... grafica sa excepțională! (desenatorul făcuse și chenar paginilor, colorat, frumos). Victor Sandu, căci despre el e vorba, se lăuda că [redacted]

va traduce și la ruși și la bulgari cartea-i. Și avea cunoștințe, relații, prin funcția pe care o deținea. Iată, deci, cu ce ne prezentăm noi în [redacted] lume!

Eroul principal din piesa „Cartoteca" se numește „Eroul". El nu este un erou. Nu este nici personaj „principal", susține Różewicz, care nici nu dă distribuția. Mi s-a părut mai bun Mrozek, dar amîndoi sub Gombrowicz. Personajele (nu am alt cuvînt la îndemînă) bavardează, vorbesc despre nimic, se repetă — dar asta a fost intenția autorului. Plictisitor la lectură, în timp ce Baranga îl citește dintr-o răsuflare, ca pe un roman polițist, te atrage. Aurel păstrează, în genere, unitatea clasică a piesei, are și talent, și poftă de vorbă.

Am mai citit în revista „Teatru"/87 o piesă de Elena și Nicolae Roșu, „Prizonierii erorii" (vechiul titlu cu care se jucase „Acțiunea se petrece în zilele noastre" mi-a părut mai bun dar poate că noul le-o fi fost impus). Este criticată acolo emigrarea, dar care e un fenomen natural: începînd de la plante [redacted] ale căror semințe sînt împrăștiate de vînt, păsări călătoare, pești, animale, și... oameni. Toți în căutarea unor condiții mai bune, unei vieți mai ușoare. [redacted] Mai [redacted] de mult emigrau popoare întregi, cu timpul s-au mai așezat. Acum emigrează mai mult din motive politice. Lasă unii și casă și masă, lux, mașină, [redacted] și pleacă după libertate. Mai curînd săraci dar liber, independent. Nu te poți opune naturii, cu toată ideologia scornită, propagată prin intermediul culturii. Îi demonstrezi omului cu fapte, nu cu vorbe, cu realitatea, nu cu [redacted] închipuirea. Cum vei stăpîni oare valul de emigrare? Numai atinîndu-te la ei, cu puștile înarmate, pe fîșie? Dacă ar deschide granițele [redacted] zece la sută din populație ar fugi. Îndeosebi tineri, sau cei care nu se pot afirma aici.

O excursie organizată din Craiova, în luna iunie, în Iugoslavia: Rezultat: 9 din 33 nu s-au mai întors. Au luat-o invers!

Ibsen zice prin vocea Norei: „Vreau să-mi dau seama cine are dreptate, societatea sau eu." Va [redacted] trebui să verific și eu la rîndu-mi. Dar e clar că societatea nu are dreptate, cel puțin cea în care am ghinionul să trăiesc eu.

- 05.08.87

E ora 0^{25}. Nu pot să dorm în nici un fel. Am o criză de nemulțumire. Prietenii m-au părăsit după disensiunile mele cu poliția, cu societatea: C. Matei, C.M. Popa, N. Ivașchescu ... ăștia au fost prieteni interesați. Adevărații, nu. Nu m-au părăsit, dar și ei sînt niște zdrențe umane ca mine.

Stimate D-le Geo Dumitrescu,

Nu știu în ce măsură vă mai amintiți de mine,

cel de pe vremea cînd îmi trimiteam creațiile poetice la rubrica de „Atelier literar" a Luceafărului, 1979-1982. Așteptam cu înfrigurare răspunsul Dvs. Anii au trecut. Sub semnul Dvs. am debutat în literatură (eu sînt profesor de ... matematică!). Apoi m-am grăbit să încropesc un volum la „Litera", editură desconsiderată aici (deși au publicat și Ion Caraion, Aurel Barangă, Ion Biberi etc.), dar altă șansă nu aveam. „Formule pentru spirit" se numește volumul, și cuprinde poeme evidențiate de Dvs. la Luceafărul, unele publicate. Plecînd în Maroc v-am trimis o felicitare, exotică, în amintirea perioadei mele de „colaborare" cu Dvs. Oricum, pentru mine a fost o experiență din care am avut ce învăța. (...)
Între timp am mai scris foarte puțin. Mă simt descurajat de dificultatea de a publica. De exemplu, am un volum de poeme cuminți la „Albatros" din 1981, lector Ion Acsan. Mă tot amînă, ba în '84 sau '87, apoi mă trimite în '88-'89! Uneori mă gîndesc să renunț. M-am plictisit de promisiuni peste promisiuni...
Dintre ultimele creații vă trimit poemul „Memento de cînd eram în viață", ca un simbol al stimei care m-a legat de Dvs. Este scris în 1982, cînd nu treceți încă la „Flacăra".
Primiți, vă rog, sentimentele mele

cele mai alese.
Cu admirație,
Un iubitor de Poezie.

Mai tîrziu, mă voi mîndri că în această perioadă am avut cărțile trecute la index. Va face parte din trecutul meu „ilegalist"!

N. Iorga a scris 1500 de cărți și broșuri. Ce libertăți aveau atunci!
Acum eu nu pot să public un rînd.

Scrie cam brut D.R. Popescu ăsta, neșlefuit. Cred că la prima mînă. Își publică și ciornele. Totuși îl credeam mai slab, cu literatură de partid numai, dar văd că are și substanță. Talentul lui nu este bine educat, proza ar mai trebui desbuuruienită. Cam multă vorbărie, uneori redondanță. Încearcă și colaje sau sincretisme. Ca președinte al U.S. se editează, reeditează. Văd că are studii abandonate (de medicină). Deci poți și lui să-i arunci că ar fi un veleitar, nu doar celorlalți nefilologici. Deci recunosc că îi citesc nuvelele și schițele cu plăcere („Leul albastru"). Mi-a făcut rigiditatea în structura „Păpușii spînzurate", numeralele progresînde: «Șapte babe se îndreptau alene spre casa mortului. (...) Nouă babe se îndreptau alene spre casa mortului. (...) Douăzeci și șase de babe plîngeau în jurul mortului», tehnică mecanicistă, un fel de leit-motiv macabru. În „Cutia de conserve" evreii fugeau din Ungaria în

România. Acum s-a schimbat sensul.
„Somnul rațiunii" nu mi-a trezit nici o logică sau sentiment. Poate că n-am fost pe aceeași lungime de undă cu autorul.
D.R. Popescu e oricum mult diluat metaforic, ideatic, psihologic în comparație cu un Al. Ivasiuc ori A. Buzura. Dar s-a băgat tare în partid, își dă cu gura, și are capacitate creatoare. Nimeni nu poate să-i refuze vreun manuscris. Realist e scriitorul [redacted], vocabularul modest spre sărac. La lectură e însă pasionant.
Proză prozaică, neestetică.

Închis scrie Buzura, parcă numai pentru el, introvertit. „Orgoliile" se petrec în noapte. Adormi cu cartea în mînă și citești mai departe în somn. Cartea îmi provoacă scîrbă față de activiști, muncitori cu gura. Atît. S-au îmbuibat pe spinarea poporului. Au supt pînă s-au umflat. Mai urmează să crape. (Ridicule expresii folosește delatorul din roman: „tov. hingheri", „tov. doctori americani"!)

Sînt un om teoretic (sintagma aparține lui Nietzsche). N-am pic de abilitate practică și nici nu mă interesează. Trăiesc ca un parazit. Cărțile pe care le citesc sau scriu nu-mi aduc bani. De rude m-am îndepărtat. Ele sînt prea cu picioarele pe pămînt. Eu am început să zbor. N-am subiecte de conversație cu ele. [redacted] Și colegii îmi sînt străini. Merg pe străzi și nu văd, n-aud, nu simt. Mereu în mine prăbușit, umplut de gînduri, strivit de eșecuri. Nu e păcat să renunț la bucuriile vieții?

Toți ciobanii, tractoriștii și vînzătorii și-au luat mașini, și ei nu știu nici să scrie. Să-i vezi ce arogant te privesc.
Mi-au venit, acum cîteva zile, niște verișori. Rîdeau de mine că port ochelari, mă compătimeau, vedeau că nu mă pot realiza și nu-mi surîde vreo șansă. Turnau pahar după pahar. Nu le puteam face față. Discutau doar despre fotbal și femei. Cultură? Vax. Cărți? Vax. Mă [redacted] simțeam un neputincios lîngă aceste monumente de prostie. Ei aveau „școala vieții" care face mai mult, ziceau, decît „facultatea" mea. Într-un fel nu greșeau, eu nu mai fac nici cît o ceapă degerată.

Omul e al dracu. Dacă n-ar fi fost așa, alt animal ar fi stăpînit acum pămîntul.

– 06.08.87
Fănuș Neagu scrie o proză teribilă, metafore încîrligate, suprarealiste, spectaculoase (mă refer și la cronicile-i sportive din „Luceafărul"). Dar în teatru e forțat, fără priză („Scoica de lemn"), fără individualizări de personaje: toate vorbesc la fel, aceleași timpenii și invenții verbale care nu se potrivesc acestui gen literar. Parcă poetizată voit, nu poetică; ori poate nu o înțeleg eu. În orice caz este originală, stil diferit din cît am citit eu. Mă întreb, a avut succes stilul ăsta teribil, așa cum afirmă unii pe-aici? În mod sigur actorii trebuie să fi fost excelenți!
Mi-amintește de esteticismul [redacted] lui St. Aug. Doinaș, greu digerabil, nediluat. Oricum, în poezie e altfel.

„Schiţa de zgomote" e mai slabă, dar subiectul este inedit, parcă [redacted] occidental.
Sînt un rătăcitor, nu-mi sînt în matcă. Nu mă regăsesc. Nu ştiu de ce anume să m-apuc în mod concret, nerisipindu-mă. Am naufragiat în toate. Sînt redus la tăcere. Nepublicabil. Sînt victima unor epurări ideologice, politice?

Ce vocabular sărac are Gib Mihăiescu („Donna Alba")! Scris ca de un şcolar. Deşi subiectul atrage.

- 07.08.87
Mă descarc de mine. Sînt plin de mine. Îmi vine să vomit. Sînt borţos de mine. Azi-noapte mi-a fost rău. Intoxicat de mîncare, de atîtea cărţi. Astăzi voi face o pauză de la studiu. Voi începe o perioadă creatoare. Credeam că voi deborda litere pe jos. Am vrut să iau şi-un lighean. Dar aveam ameţeli. Eram şi obosit, nedormit, cu toate că stau toată ziua în casă. Mă recreez doar cînd merg la masă [redacted] ori la veceu. Ochii umflaţi de citit. Mama îmi zice să nu orbesc. (Am ochelari, dar mi-e ruşine să-i port. Miopie.) M-am îmbîcsit. Miros. Sînt nespălat. După masă, dacă timpul e frumos, să fac o baie la Olteţ. Nu ştiu ce îmi mai e. Nu-mi mai place nimic. Noaptea am vise erotice. Dimineaţa rabd. [redacted] Onanism. Îmi vine screală [redacted] din stomac, am dopuri în gît. Scuip. Mă screm urît. Ce mizerabilă e viaţa! Vreau să mă culc iar. Mă înjunghie şi spatele. Cred că am reumatism. Nu mă împac deloc cu modul meu de a nu fi. [redacted] Mi se cutremură spiritul. Chiar scriind acum îmi vine să vomit iar. Deschid un geam. Degeaba. Să nu răcesc. Ochii mă supără îngrozitor. Îmi string pleoapele. Citesc fără ochelari, doar la televizor îi mai pun. Trebuie un control la oftalmolog şi un altul la suflet. Mă se împăştie. [redacted] Mă autosugestionez că n-am nimic şi-mi trece. O amăgire? Oricum, carneţelul acesta îmi e ca un tratament. Trebuie să mă descarc şi eu pe cineva! Şi cum sînt un introvertit, un posac, un mut, un fricos, un naiv, un înfrînt, un însingurat, un exilat de bună şi nebună voie...
Ieri am avut hemoragie nazală. Partea stîngă. De o vreme încetase. Lipsă de sport. De mult n-am mai jucat un fotbal, un tenis. Puţin mai multă mişcare fizică n-ar strica. Eu mă mişc doar în minte, îmi mişc gîndul, ceea ce este anevoios. Trebuie să scap de nişte preconcepte, prejudecăţi, predestinări, îndoctrinări... Un obiect să-l contemplu din [redacted] multe unghiuri de vedere, cît mai diferite. Nu doar din faţă, unilateral. Să văd ce-au zis şi nemarxiştii, şi nematerialiştii, şi nedialecticienii...
Iar îmi vine să vărs, şi maţele din mine. E mai bine să mă uşurez. Să bag deştele pe gît. Să mă provoc. Să mă scap de mine. Sînt îngreunat ca o femeie. Capul. Ah, capul! E ca de plumb. Mintea înceţoşată. Buimac. Năuc. Dar nimeni nu vrea să audă că mi-e rău?

S-a făcut frig.
Tata pleacă la [redacted] selector
Mama pleacă la injecții
Nea Iulică pleacă la birou
Tata-Lecu pleacă cu caprele
Mama-Tina pleacă la colectiv în campanie
Eu nu plec nicăieri. Stau în casă și nu dorm.
Sînt pensionarul fără pensie al familiei.
Cel puțin dacă timpul ăsta nu l-aș pierde de pomană! Dacă lecturile [redacted] abundente din ultima vreme ar contribui la ceva! Dacă lucrările-mi vor [redacted] „zori corola de minuni a lumii"! Dacă. Dacă dacă.
Dumnezeul mi-e martor că [redacted] fac ~~tot~~ posibilul. Încerc imposibilul. Je tente ma chance. Mais, est-ce que ~~la~~ chance, elle-même, me tente aussi?
Bolesc ingăt pînă la prînz. Mă simt ca după o beție. Cum să mă întremez? La ora 12 mănînc de dimineață. Mi-e greață ca [redacted] unei fete care naște. Sînt o ființă josnică.

Azi am terminat „Godăcelul", povestire pentru copii de cca trei pagini, începută acum 3 luni! Mare scofală! [redacted] Îmi stătea ca un ghimpe în inimă.
M-am obișnuit să scriu pe pofte. Mi-e lene. Aș putea să dictez, să (re)corectez. Dar să mai apăs iar la indigo... Acum îmi refac manuscrisele neterminate, matematice, literare. Deși sînt slabe, unele din 1969, dar arată evoluția (sau involuția) mea.

– 08.08.87.
Începe o nouă zi de jale, chin interior. [redacted] Eforturile mele de angajare se dovedesc(ori) inutile.

Ieri s-a [redacted] politia de Pilă, un amic de-al meu, căci: „existent în construirea socialismului?" (pentru că n-are muncă). Și cum, săracu' Pilă tăcea, „unde ai făcut studiile de existent?" (Ei „mai nu știa nimic) și vrea să-l trimită la muncă forțată?
Pilă [redacted] lucra pe la sonde, dar acum a pățit-o prost și nu-i mai convine. Avea niște ziuri: de ezitare, de rușine; dar le-a învins. Și nu s-a mai dus

În condițiile astea de oprimare fizică și morală n-ai dreptul nici la intimitate. Jurnalul meu de idei este un corp delict pentru ei. A gîndi liber [redacted] o crimă. Adevărurile poartă pecetea partidului (constituție): ștampilate, semnate. Chiar dacă nu concordă cu realitatea. Purtăm banderole la ochi și tifoane pe timpane. Viața mi-e imposibilă.

[redacted] Mă golesc silnic de idei. Să mă ușurez. Ideile-s periculoase. [redacted] [illegible]
Nevasta zice să mă las de scris și să nu mai plictisesc lumea cu cărțile mele, că și-așa o plictisesc alții!

Tată Ucicu, dumneata ai ajuns la 70 de ani și te văiți, dar noi n-o s-ajungem nici la 50 cu condițiile astea „minunate" de trai!

Ion și Marin cu oile fiecare pe câte un deal.
Ion: Mărinee, auzit-ai tu mă de El Sadat?
Marin: No, sigur.
Ion: Mă Mărine mă, dar știi tu cine l-o omorît?
Marin: D-apăi cine să-l omoare dacă nu ai lui, mă.
Ion: Da' de Indira Gandhi mă, ai auzit?
Marin: No, sigur.
Ion: Și pe asta cine l-o omorît?
Marin: Ai lui, mă.
Ion: No, vezi mă că se poate.

*

Cu prilejul aniversării a 70 de ani de la Răscoala din 1907 un reporter s-a deplasat în comuna Lalosu, din Vâlcea, să ia interviu unor veterani participanți la evenimente.
Reporterul [redacted], interogând un moș și o babă:
Ia spune bade, câți ani ai?
[redacted] Moșul: Popa Nicolae mă cheamă.
[redacted] Reporterul: (Țipând) Nu bade, câți ani ai?
Moșul: Nouăzeci, neică.
Reporterul: Ia [redacted] povestește, bade, cum a fost?
Moșul: Am dat foc la conace...
Baba: Și ne-au bătuuut...
Moșul: Taci, fă!
Reporterul: Zii, bade.
Moșul: Și-am împărțit grânele...
Baba: Și ne-au bătuuut...
Moșul: Taci, fă!
Reporterul: Hai, moșule.
Moșul: Și-am spart pivnițele...
Baba: Și ne-au bătuuut...
Moșul: (Enervat) Taci, fă, că asta a fost la colectivizare.

*

[redacted] S-a pus problema să se dea și la noi program non-stop la televiziune. Dar pentru asta trebuia cerută aprobare de sus. Șeful a răspuns că el n-are nimic împotrivă, dar că acum e bătrân și nu mai poate vorbi 24 h încontinuu.

*

Deoarece scriu [redacted] un jurnal mă numesc jurnalist.

-09.08.87

Mă duc în Olteț ca să mă murdăresc pe piele. Apa e mică de tot, au oprit-o la baraj, mai sus, e plină de nisip, tulbure, de culoarea pământului galben. Am rupt pe picioare, părul mi s-a încâlcit, fața s-a scorojit. Dar nu există altă... distracție. Pe malul stâng al Oltețului, la confluența cu Cerna, Bolenu cultivă castraveți, roșii și lubeniță. Preocuparea noastră.

*

Împăratul-Roșu avea trei fete, și a vrut să încerce cinstea lor. A chemat toți sfetnicii să asiste. Prima a venit fata cea mare. Împăratul-Roșu scoate pula la ea și o întreabă:
-Spune, fata tatii, ce e asta?
Fata cea mare: Pulă, ce să fie?!
Împăratul-Roșu: Pleacă de-aici, te dezmoștenesc. Să-ți fie rușine!
A doua se înfățișează fata mijlocană. Împăratul-Roșu scoate pula la ea și o întreabă:
— Spune, fata tatii, ce e asta?
Fata mijlocană: Pulă, ce să fie?!
Împăratul-Roșu: Marș de-aici! Te-alung din împărăție.
Și o gonește și pe asta. Urmează acum fata

cea mică. La fel, Împăratul-Roșu scoate pula la ea și o întreabă:

– Spune, fata tatii, ce e asta?

Fata cea mică se gîndește, se sucește și răspunde că nu știe. Împăratul-Roșu, bucuros, o răsplătește, zice că-i va lăsa ei toată împărăția.

– Dar e bine să afli și tu, continuă Împăratul-Roșu, că asta e pula.

Fata cea mică: (Mirată) Asta e pula??... S-o vezi tu pe-a zmeului!!...

*

Lusa
Bălăbușa.

E duminică după-masă și n-am stare. Aș vrea să scriu ceva proză, dar nu pot. Poezia s-a îndepărtat de mine, sau eu de ea. Mă simt extenuat fără a face nimic. Nu văd sensul existenței mele. De exemplu, în toamnă voi fi iar șomer? Voi intra în industrie și mă voi ramoli ca toți colegii mei? Ce simplu era dacă făceam matematica, nu informatica, și [redacted] luam un post de profesor în București. Mă căpătuiam! Provincia rămîne totuși provincie, în capitală altfel se rezolvă [redacted] lucrurile. Ai totul la îndemînă, biblioteci centrale, [redacted] străine (mă gîndesc la cele franceză și americană pe care le-am mai frecventat, motiv pentru care nu cad bine poliției, „mă contaminez de idei occidentale"!, ar trebui să mă mulțumesc cu ce n-am), edituri centrale, reviste centrale, ministere [redacted], Academie etc. Cum fac eu, cum mă învîrt, că tot rău cad.

Nu știu în ce parte s-o mai apuc. Nu-mi surîde și mie norocul deloc. Nu merit nici măcar [redacted] un post pentru cît am învățat? Eu fac mai multă faimă țării decît profesorii celelalți, pentru că în revistele de circulație internațională în care public apare alături de numele meu și numele „România" („[redacted] Mathematics Magazine", „College Mathematical [redacted] Journal", „Intelligencer", „Crux Mathematicorum", „Zentralblatt für Mathematik" etc.). Dar văd că mai mult se prețuiește activitatea cu gura, a clănțăilor și cățeilor: hau, hau, hau... Le e ușor să-i dea cu „trăiască" și să nu facă nimic, și să se proclame patrihoți. Săi-i văd pe toți ăștia pe front! Cred că atunci or să stea ascunși în buncăre îndemnîndu-ne pe noi să luptăm. Dar ce să apărăm? Dictatura lor! Josnicia acestor oameni puși sus. Ipocrizia. Falsitatea și mizeria sufletească. Ah, n-am o putere că i-aș băga în pămînt de vii, mi-aș face dreptate singur! Dreptatea nu se cerșește. Dar se obține oare prin forță? Măcar [redacted] forța convingerilor. Dar pentru ei banii sînt convingerea, pertul, mita. Un fel de lege a junglei care acționează într-o țară fără junglă. Cel mare îl strivește pe cel mic (vezi piesa „Iona" de M. Sorescu, apărută cu mari greutăți), trebuie recunoscut și de așazișii „apărători ai poporului", care de fapt își apără puterea, apără legea junglei și privilegiile care îi favorizează. S-au încuibat în niște funcții și nu-[redacted]i mai dai jos nici morți. Țin cu dinții. Se [redacted] dedau la

orice acțiune, oricît de nedrepte, de lașe, de viclene pentru a rezista. Nu le pasă de ceilalți, de „poporul” pe care chipurile, îl iubesc. Îl iubesc din gură, căci ei n-au iubire decît pentru ei înșiși și odraslele lor. De-aia lucrurile merg prost. Și vor merge în continuare. Cînd țăranul n-are pîine să mănînce ei vin și-i predică despre „nivelul său înalt de trai”! Întotdeauna „[redacted]” se cuvîntează pe dos.

Simt un vid spiritual.

Ce pustiu e Bălcești-ul seara. N-ai unde să te duci. [redacted] AR [redacted], vremurile de altădată [redacted]! Generațiile tinere au plecat la oraș, prieteniile s-au destrămat. Singura distracție este restaurantul. Acum bem cîte-un suc și mai tăinuim, dar nu mai avem ce. Mai este un cinematograf. Se mai ține discotecă. Ce părăsit pare! S-au ridicat copiii. Nu-i mai cunosc. Sînt un străin. Peste ~~tot~~ [redacted] mă simt un străin. Mai rău ca în Maroc, unde mă adaptasem. Nu știu ce-i cu mine. Nu. Nu. Nu.

– 10.08.87

Nu există înfrîngere. Nu mă recunosc înfrînt, deși sînt într-o astfel de postură. Le-arăt eu lor! O să scot limba la ei! Lucrez acum ca un fanatic. Scriu (culmea!) la mai multe lucrări simultan, pentru că nu [redacted] am răb[redacted]dare să termin nici una. Pentru că atunci cînd m-apuc de una îmi vine o idee[redacted] la alta. N-am astîmpăr.

– 11.08.87

„Anti-chambres et anti-poésies, ou bizarreries”: în stil ceva barbian, ceva queneau-ian, ionescian, tzara-ian... sulițo-ian... florentin-ian... rogoz-ian...

„Le sens du non-sens” este în același stil anti-stilistic. Îmi place mereu rebusul. Și-l intersectez cu poezia (anti-poezia). În fond antipoezia devine pînă la urmă... poezie! Cunoașterea Barbu-lui nostru.

A.a.b. este și o poezie grafică: legătura dintre text (forma interioară) și grafică (forma exterioară). Adrian Rogoz a dat o logică estetică la caligramele lui Apollinaire. Prima dată cînd am văzut poemele francezului mă întrebam dacă se mai poate continua, mărind lucrul asupra graficii (formei). A.R. a dovedit-o că DA, mai se poate.

– Dar A. Rogoz, și mai mult, extindeți-vă, generalizați-vă, și ajungeți ~~tot~~ la Dv. sau DEASUPRA!

[[redacted]ragment dintr-o scrisoare de acum 2-3 ani către A. Rogoz, București].

Aveți o tradiție... mai tradiție. Tu ai de la chance aici la Cluj, la Cluj-Napoca. Colegii mei din Craiova spun că ai întrebat de mine la San Severinos — la marea finală internaționalo-județeană: [redacted] "Ce mai face măi Smarandache ăla, mai pleacă, au nu mai pleacă?" Problema e că nu mai am <u>unde</u> să plec. Aleluia. Doamne miluiește, doamne minunește! Am auzit că finala a fost mai mult de culise: mai ia și

tu, mai dă-mi și mie. Unii elevi știau deja subiectele. Veneau probabil să ia premiu pentru [redacted].
CALIGRAFIE.

[Fragment dintr-o scrisoare de acum doi ani adresată [redacted] matematicianului Dorin Andrica.]

- 12.08.87

Revăd un caiet vechi cu însemnări de metafore, idei, indicații ajutătoare creatorilor literare. (Nu pot încă să scriu nimic pe NeVe!) Acest caiet m-a inspirat prin anii de început literar în proporție de 90%. Acum a mai scăzut, să zic: 30-40%, mai ales de când nu mai compun versuri. Să citez [redacted] câteva propoziții:

„Laurence Sterne îl imită pe Cărtărescu!! Ei, se mai practică!
Ionescu Ionescu la care mă gîndescu.
Eugène Ionesco demonstrează totul prin absurd.
Libertatea de a trage fără armă
cu pușca lui Geo (Dumitrescu).
Uneori consider că Ovidiu Florentin nu sînt eu și am terminat povestea!
Femeia a cerut o cană cu apă. S. Freud ar fi zis că dintr-un instinct sexual."

Iată și aceste versuri populare:
„- Bună ziua, babă Floare!
- Mă duc lele cu de mîncare.
- Babă Floare, tu ești surdă?
- Îi duc brînză nu-i duc urdă."

Și mai departe:
„Mircea Eliade, Eugen Ionescu,... acești români traduși în românește.

De 25 de ani ard, ca un foc continuu/ la Reșița.
Dintre creațiile populare orale, procesele verbale au fost întotdeauna scrise.
Îi citesc pe acești poeți necitiți tocmai pentru a vedea de ce nu sînt citiți. [Era prin 1979 cînd era foarte îndrăgostit de... liră.]
Nu e de mirare că poezia mea nu place turcilor [replică la o înjurătură primită din partea redactorului Aurel Turcuș, „Orizont", Timișoara], doar sufletul meu e românesc."

Văd că-mi planificasem să scot o nouă carte la „Litera" care să fie distribuită gratuit (!!) prin librării; un singur exemplar însă pentru o persoană.

„A căzut o stea
în divizia B: Steaua București.
Nea Mărin cu drept de Veto.
A. Păunescu va avea soarta lui M. Beniuc [posteritatea îl va neglija, ca simplu toboșar], sept. 81.
Tovarășe Domnulețe.
Nu numele editurii, nu numele autorului, ci valoarea cărții să primeze.
Nu pot face proză, teatru, roman pentru că scriu doar esențe. [Azi am alte concepții.]
Ion Bănuță e o mare „panoramă" în sălcii plîngătoare.
Arbitrul Correa din Portugalia (la meciul Elveția - România, fotbal).
O revistă fără poșta redacției nu-și are sen-

sul, este o revistă închisă, în care există proprietari care scriu numai pentru ei.
În facultate nu vedeam utilitatea poeziei. Și tocmai de aceea am căutat să citesc mult, dar am ajuns la contrariu. [Acum nu mai are atîta greutate, pentru mine, [redacted] poezia.]
Decît o carte slabă la o editură bună mai bine una bună la o editură mai puțin bună.
Am început să scriu f. bine pentru că publicam f. greu. [Oare așa să fie?]
Dar las Craiova și plec în Las Vegas. [Ce n-aș da eu! Cred că n-o să scap de craiova asta niciodată.]
Părinții mei îmi zic să nu mai citesc și scriu atîta că de-abia îmi curge sînge din nas (16 decembrie 1981, Bălcești).
Poemele care îmi place cel mai mult să le citesc sînt poemele mele.
Este mai rău dacă scrii despre o carte că e mediocră decît că este f. slabă; lumea va cerceta [redacted]: ia să văd, de ce e foarte slabă? Sînt mai mulți cei care scriu mediocru decît cei care scriu slab!! [Na, că le-am zis-o!]
Tocmai prin asta e semnificativ [volumul „Formule ...] — fiindcă a zis Voicu Bugariu („Luceafărul") că este cel mai nesemnificativ volum de debut pe care l-a citit.
În timp ce unii scriu cu mîinile, cu picioarele, vorba lui Lovinescu, și publică orice, alții nu pot să publice ceea ce [redacted] scriu cu inima, cu capul.

I. Barbu este pentru mine un model, o călăuză; de fapt lirica mea nu este ermetică; ci o ambiție, o cursă de urmărire. Cu un prieten ca Tudor Vianu, Barbu nu se putea să nu se lanseze.
Am luat și caietele principelui Smarandache, în afara principelui E. Barbu.
Traian T. Coșovei, t-ul ăsta din mijloc e ca un nod în gît. (Jerome K. Jerome)"
Pentru Mircea Micu:
„— Tu ești Mircea?
— D-a-mpărate.
— Ba ești Micu, după fapte."
Apoi:
„F.p.s. le-am scris sub un nume de pană („nom de plume", cum zic francezii) pentru a nu fi recunoscut de cei răi. Pe coperta din spate am pus totuși poza mea ... spre a fi recunoscut de cei buni. Deci ascuns... ca să se vadă!
Învățînd franceza observam că limbajul are și el o matematică, o simetrie, o logică, niște „axiome" pe baza cărora se construiesc teoreme ... (în legătură cu poetica matematică a lui Solomon Marcus).
Prin răspîndirea atît de largă a Fps-urilor am vrut să demonstrez că tirajul de 550 exemplare este mic și totuși ... mare. [Volumul a fost distribuit și în multe țări străine.]
Scriam un articol într-o lună și mă zbăteam cinci ani să-l public.

Un anume Gheorghe din Vîlcea, i se mai zice
și Smeureanu, m-a înjurat de poezie.
Pentru a unii poezia cu matematica voi sem-
na Ovidiu Florentin Smarandache. [Acuma
nu mai sînt de acord cu încărcarea nu-
melui meu — și-așa lung — cu încă unul.]
Mamare a murit muncind pămîntul, iar al-
tele cică sînt actrițe, sau artiste...
Fănuș Neagu să se fi făcut mai degrabă
cronicar sportiv. Și-a ratat cariera.
Caut să public tot ceea ce am creat în
matematică, pentru a termina cu ea.
Bizar, dar îmi începe lansarea matema-
tică tocmai cînd sînt în dezinteres
față de această știință, cînd curba e-
fortului pentru ea este în scădere.
Unii sînt scriitori de [redacted] Capitală numai
prin faptul că locuiesc în capitală.
Eu scriu o poezie matematică. Îmi place
să mă joc în matematică, precum și-n
literatură.
Decembrie 1983, Maroc: A murit Al. Oprea.
Îmi venea parcă să-l întreb: „De ce
Domnule ai murit? De ce n-ai așteptat
să mă reîntorc și eu în țară?"
Sînt atît de ocupat și preocupat, că
n-am timp nici să mă rad!
[redacted] La Ed. „Litera" autorul plătește ofi-
cial, pe cînd la alte edituri româ-
nești neoficial.
Voicu Bugariu, ca prozator S.F., scrie cronici
literare științifico-fantastice.
M-am revoltat în literatură împotriva
logicii, eu matematicianul... Chiar voiam
să creez o anti-logică, aceasta însemnînd
altceva decît ilogica sau non-logica.
Cel ce m-a debutat, Vasile Versavia, „Orizont"
s-a exilat în Spania unde scoate o revistă
în limba română intitulată „Orizont"; tre-
buie să-l urmez.
Eu cînd citesc o poezie citesc ca să nu
scriu așa. [Cît de departe sînt acum de asta!]
L-aș ruga pe Eugen Barbu să mă critice și
pe mine, nu numai pe Cărtărescu, Traian
T. Coșovei, Florin Iaru etc., ca să mă pot
lăuda și eu că m-a criticat el! [Acum
mi-e scârbă de ce scriam acum doi ani.]
AMINTIRI DE CARE NU DORESC SĂ-MI MAI A-
DUC AMINTE.
Ion Barbu-Dan Barbilian e cunoscut ca
matematician prin... poeziile pe care le-a
scris.
Scriu pentru plăcerea mea.
Anunțați-l pe D-l Soare al Vîlcii.
Dar să mai treacă baba asta de iarnă
[teribila iarnă '84-'85], ori m-am în-
vățat la dulceața Marocului, eu care am
„sărit" peste două anotimpuri reci.
„D-l Goe Dumitrescu-Bușulenga.
Hilarie Hinoveanu.
Virgil Teodorescu a fost avangardist. Ia-l
gardist!
La urma urmei urma Urmuz.
Am două pisici, pe una o cheamă DA, [redacted] iar pe
cealaltă NU. Pisica mea [redacted] eu o strig „Pis
Nu", iar tu cum o strigi pe-a ta? („Pis
Da".)

Pisica-mi mănîncă capu la peşte.
Nu-mi place poezia asta oficială care se ţine prin cenacluri.
Poezie, poezie / Nasul meu e de hîrtie.
Ceea ce fac eu este o literatură experimentală, nu am nici pe departe şi nici pe aproape pretenţia de a fi considerat poet; nici nu-mi place titlul acesta.
Vreau să scriu literatură cît mai prost posibil, ce-nseamnă oare literatură proastă? Ceea ce nu-i place lui X? Dar ea poate place lui Y.
Nu există numai o Literatură Comparată, dar şi Matematică Comparată, sau în general Ştiinţă Comparată.
Mi-am fost propriul meu secretar.
Nichita Stănescu a lărgit pur şi simplu limba română, a extins-o, a generalizat-o. A umblat şi la gramatică. Dacă Labiş ar fi trăit ar fi fost depăşit de el... Aşa, nu se ştie...
O lucrare literară despre care se afirmă că este uşor traductibilă (cele ale lui M. Sorescu, de exemplu, zicea S. Marcus) este o lucrare de doi bani!
Dragoş Vrînceanu (poet, traducător din italiană) a fost vîlcean.
Dramaturgul Gheorghe Vlad (Ţepeş), romancierul Ştefan (cel Mare) Bănulescu, tînărul poet Mircea (cel Bătrîn) Dinescu, Ioan (Vodă cel Cumplit) Alexandru, Alexandru (Vodă) Vlahuţă...

- 13.08.87

L-am cunoscut pe Sorin Preda în mai 1982 la Alexandria, la Concursul Naţional de Proză „Marin Preda". Era brunet, faţa [redacted] smeadă, parcă exagerat de prelungită. Am impresia că avea şi mustaţă. Fuma, însoţit de o prietenă. Vorbea cu importanţă, am vrut să-l abordez dar nu m-a băgat în seamă. Totuşi am insistat. Mi-a răspuns pe deasupra umărului. Omul debutase la „Cartea Românească", 1981, cu „Povestiri terminate înainte de a începe". Titlu frumos, povestirile plate însă. Cartea atrage mai mult prin titlu, în rest cotidianisme. Îmi plac numele de personaje, neşablonizate (Ion, Maria, Gheorghe etc.), nebanalizate — parcă inventate (Iorache Poghirc, Catinca M., Durliba etc). Totuşi n-aduce nimic nou în proza scurtă (mă refer ca stil, invenţie formală). Este mult sub Mircea Nedelciu, Nicolae Iliescu etc. Dar să nu uităm că Sorin Preda e nepotul lui Marin Preda, care pînă în 1980 cînd a murit a fost directorul editurii „C.R.", unde a publicat S.P. Nu e exclus ca manuscrisul să fie fost depus chiar de pe vremea cînd încă trăia unchiu-său. De la nepotisme politice, sociale ... la cele culturale, artistice. Mai mult, s-a format şi zicala românească: „Din actor actor răsare", pentru intrările la IATC, Conservatoare necesită cunoştinţe rude în domeniu, e mult de împins.
Cîteva bucăţi sînt frumos erotizate („Nina" etc.). Într-altele naratorul se transpune într-un obiect („Un icar cinç") sau un animal care povesteşte („Drama din comuna Căţelu"), ultima amin-

tindu-mi de Jack London și puiul său de lup, tulburătoare nuvelă.
Prozele acestea [redacted] scurte sînt foarte scurte, chiar și de o pagină, două, fără a avea vreun chichirez anume, o trimitere, un plan suprapus. Scrieri prozaice, totuși conforme. Un fel de „cartoane" ale vieții, [redacted] cum se exprima G. Călinescu despre Pavel Dan mai degrabă schițe decît povestiri... „O zi din viața lui Iorache Poghirc" amintește prin titlu de Soljenițîn.
Lucian Avramescu dă rețete de fericire prin „Scînteia tineretului" („Cazuri și necazuri"!, l-auzi bre!)!

[redacted] E cîte-un redactoraș care are impresia că el e buricul pămîntului, că gusturile se confundă toate cu ale lui. Mă gîndesc la Alex. Ștefănescu (suna mai bine cu prenumele Costică, ori nea Alexe). Cu cîtă superioritate răspunde la rubricuța lui de „Cenaclu", chipurile, „prin corespondență"! Toți sînt proști, netalentați, numai el le știe pe toate. El dă indicații prețioase, îi ia în rîs pe toți, fără nici cea mai mică decență, se crede ~~mare~~ poet, mare prozator mare-mare... [redacted] Dă ~~indi~~cații poeților fără să fi scris la viața [redacted] vreo poezie! (Cînd știi un lucru te-apuci și-l faci, cînd nu-l știi, îi înveți pe alții cum să-l facă...) Ce merite deosebite a avut el de a ocupat postul ăla?

Sînt într-o continuă cădere, sufăr eșec după eșec. Dar și eșecurile se pare că le caut voit. Încercările mele de a publica se soldează cu înfrîngeri usturătoare.
La toate se mai adaugă acum boala, otită. Nici nu știu cum s-a întîmplat, care-s cauzele. M-am trezit dimineața bolnav — asta de vreo trei zile. Acum urmez un tratament iar cu urechea stîngă n-aud deloc, mi-e înfundată. Și surd cum sînt ascult muzica, „Flautul fermecat" de Mozart.

N. Iliescu („Departe pe jos...) are un stil derutant. Dacă nu l-ar fi în avut în spate pe D. R. Popescu nu știu cum ar fi publicat! E oricum demn de generația '80 (Generația în blugi).

Mă simt părăsit de toată lumea.

19.08.87
Ce erotici sînt scriitorii italieni! Popor meridional. Sîngele fierbător. Bruneți. Broscari. Pînă și în Science-Fiction [redacted] găsim senzualism. Foarte fin ni-l sugerează Lino Aldani. Lasă să se înțeleagă, ca la un film în care se întunecă imaginea tocmai la momentul principal. „Canis sapiens" mi-amintește de Kafka, „Metamorfoză", idee interesantă: transfer psihologic între ființe umane. Mi-a plăcut mai mult „Tehnocrație integrală", idee sociologică de altfel vehiculată, la care eu aderez. Iată ce scrie ~~personajul~~ din viitor despre secolul XX:
„Posturi de conducere puteau fi încredințate celor mai incompetenți indivizi, persoane geniale puteau primi cele mai neînsemnate slujbe. [...] Puterea nu era în mîinile tehnicienilor, ci în ale politicienilor, o sleahtă de megalomani nebuni și dominați de pasiuni, dispăruți definitiv odată cu instaurarea

Erei Cibernetice a Tehnocrației Integrale."
Așa ceva se întîmplă în RSR. „Noapte bună, Sofia" cuprinde o idee din „Les meilleurs du monde", tot S.F., scrisă de" un englez (îmi scapă numele), citită în Maroc: filmul senzorial, să-l simți prin toate mădularele: lovituri, iubiri mai ales... Dar aici este lărgită ideea", mai mult, „Onirofilm", care făcea [redacted] visul să fie realitate. Foarte ingenuos.
Nu prea agream acest gen de literatură, prea multă tehnică, uneori gratuită, se introducea aci. Un fel de basme. Dacă voi scrie vreodată, voi face mai mult F decît S: enigme, miracole, apoi realitatea nudă.

-15.08.87
Astăzi e ziua [redacted] maică-mii. Trimis telegramă doar.

Recoltez înfrîngere după înfrîngere. Sînt chiar atît de netalentat? Mă compar cu alții și nu mi se pare. Ei au însă pe cîte unul în spate, îi lansează și-i susțin. Au pe ce se sprijini. Un manuscris depus la „Cartea Românească" mi-a fost ținut 2 (doi) ani fără măcar să fi fost dat la vreun lector! M-am dus atunci și l-am retras („Legi de compoziție internă. Poème cu... probleme!").

Urît mai scrie N. Iliescu. Simple aiureli. Voit forțat, trucat, artificial. Greu digerabil, pe deosebire de Sorin Preda. Fărîmițat. Trunchiat. Texte culese

cu caracte diferite. Întreruperi. Narație nenarativă, arborescentă. Colaje. Citate. Enumerări. Repetiții. Înfatuare. Egocentrism.

Mă simt derutat. Nu știu ce gen să abordez, ce tematică să aleg. Nu mă mai cunosc. Mă hotărăsc greu. Cînd vreau să fac ceva, [redacted] îmi dau seama că era mai bine dacă făceam altceva. Prea oscilant. Încotro s-o apuc?

Argouri: „le are", „Și eu sînt de părere că le brunghește efectiv" (p. 9).
Derepe, cum îi zice Iliescu, îl laudă pe Iliescu pe [redacted] copertă, iar Iliescu îl laudă pe DRP în interiorul cărții (p. 13). Se citesc ei între ei, se laudă ei între ei, se publică ei între ei. Și cică asta se numește cultură „populară", „de masă" etc.!

-18.08.87
M. Bencze îmi solicită să fac un articol omagial pentru revista „Gamma", în limba engleză, 10 ani de la" înființare. Este pentru prima dată cînd cineva îmi cere să scriu ceva ca să-l publice. Pînă acum eram peste tot respins cu foarte multă amabilitate. Și-acum sînt la fel, ba (chiar) mai respins, cu excepția Gammei, de altfel revistă obscură, apare xerografiat.

Ieri m-am certat urît cu nevasta-mea. Ea are impresia că eu nu fac nimic, eu

am impresia că ea are impresia că eu nu fac nimic. Ea îmi cere să stau toată ziua pe la toate cozile. Mă dispreţuieşte cum mă vede citind, scriind. Mai demult, în urma [redacted] altor neînţelegeri, a rupt toate scrisorile avute de la mine pe când eram în studenţie. Zicea, fiindcă am enervat-o. Acum nu mai are ce rupe. M-a pus să rup şi pozele cu fostele mele prietene, înainte de însurătoare. Şi ca prostu', am ascultat-o. [redacted] am uitat de ele, ba parcă mai păstrez scrisori şi vederi de-ale lor [două Mioare, Ciotea Mioara şi Căpet Mioara, Geta (Brăiloiu ?), una lă mare (nu-i mai ştiu numele, era parcă din Teleorman sau Olt), apoi Vetuţa Curcă (primul meu mare amor!) din Ohaba de Sus, Mehedinţi; par multe, dar nu am fost la viaţa mea afemeiat, „gagicar", ci un nepriceput în materie de fuste; astea cred că s-au agăţat, mai mult ele, de mine! Tot bleg şi nătântol şi timid şi ruşinos de când mă ştiu. Şi am pierdut mereu din cauza asta...].

Să continui cu acest N. Iliescu, care îmi pare cel mai bun prozator tânăr român. Depăşeşte şi pe Mircea Nedelciu, pe Sorin Preda, [redacted] George Cuşnarencu, (67) Gh. Crăciun, Cristian Teodorescu, Ştefan Agopian etc. Posedă o cultură formidabilă. Dar prea mult livresc. Succes de public nu [redacted] are. De exemplu, pe cartea de la bibliotecă apărută în 1983, „Sparte pe jos", nu apar decât două semnături ([redacted] inclusiv a mea) în 4 ani de zile. Cam puţin! Proză foarte prozaică, foarte cotidiană, foarte bucureşteană. Cade într-un provincialism bucureştean! [Ar înţelege un neamţ cartea sa [redacted] (tradusă în germană)? Mă îndoiesc. Ar trebui să cunoască dedesubturile Bucureştilor. Iată cum ştim noi să nu [redacted] ne universalizăm!] Dacă eu aş fi scris analog ca el, dar referitor la Craiova, critica literară ar fi zis că sunt un provincialist [să fi scris de „Minerva", „Jiul", „Unirii", „Rotonda", „Lipscani", „Ion Colan etc.], pentru că nu e aşa de [redacted] cunoscută, în comparaţie cu capitala, oraşul cu un singur locuitor, Craiova. Scriere mecanică pe alocuri, latinească, veche. Stil Joyce. Stil Gide, când se autocomentează (apologetic desigur). Proză intimistă fără a fi prea intimă (are tangenţe cu „teatrul intim" al lui Strindberg ?).

Inovații. Experimente reușite. Dă note în subsol, dă bibliografie la o proză cu centoane (ca să nu zicem copieri). Oscilații, nesiguranță în stil — asta e siguranța lui. Face demonstrații de acrobație lingvistică. Jonglează cu talentul. Poeme aiurea prin text. Un motto de 6 ½ pagini! P.S.-uri! Citate, cît mai multe [atunci care mai este [redacted], Nicolae Iliescu?]. Narcisism. Autoironie. Greoi la lectură. N-am putut urmări [redacted] conținutul, doar stilul. Trebuie să fi vrut o semnificație la nivel mai larg, dar eu nu am sesizat-o. S-ar putea să fiu un dobitoc. Colaje multe, enorme. Se prostește în stil. Un motto apare în finalul unei proze. Confuzii voite de nume, numere, situații. Personaje care merg dintr-o povestire într-alta. Prea vorbăreț. Prea verbos. Aluzii. Parodii. Totul, o nebuloasă. Oricum, omul e mare! (n. 1956[redacted], deci mai mic cu doi ani ca mine).

— 19.08.87

La joie de vivre, zic francezii. La joie de mourir, zic și românii.

Ascult Radio France Internationale. Orice, numai Radio București nu! Mai ales în zilele astea!

Sînt un prozo-poet (Am în minte să compun o carte din jumătate proză, jumătate poezie).

Ca-n nuvelele lui Gib I. Mihăescu și eu trăiesc mai mult în vis, nu am picioarele pe pămînt. Scrie pedant Gib, parcă în gînd, alb, îngrijit („Nuvele").

N-am deloc răbdare. Nu pot să termin un lucru că m-apuc de altul. Încît am multe începute și puține sfîrșite.

Literatura română a fost monopolizată de bucureșteni, în special absolvenți ai Facultății de limbă și literatură. Și se revoltă de ce parizienii sau americanii procedează analog cu țările periferice, mici.

— 20.08.87

«La „Grandiflora"» de Gib I. Mihăescu. Frumoasă nuvelă, foarte erotică. Singura preocupare a personajelor acelui mic orășel [e vorba cum de Drăgășani?] dintre vii o constituie femeile și vinul. Boieri sînt. Nume de personaje: Ramura, Mărunțache, Zamfiloiu, Gorunescu, Gorunceanu etc. Bun psiholog, fin analist al sufletului omenesc, migălos în detalii [redacted] talentat. Erotismul lui mi-aduce aminte de o carte citită în Maroc, scrisă de un sicilian parcă, în care bărbații nu aveau altă preocupare decît să dezvirgineze femei, după aceea femeia respectivă nu mai reprezenta nicio importanță. Gib (care o fi adevăratul prenume?) are un vocabular bogat,

cu neologisme, metafore. O proză poetică, lustruită. Ajustată. Descrie zona de cîmpie. Îmi place deosebit de mult o scenă cînd doi ețărani pleacă de la cîrciuma „Grandifloră" cîntînd „Pe-al nostru steag e scris unire", cîntec patriotic!
Nuvelele parcă-mi plac mai mult decît romanele. Unele romane e o nuvelă diluată, ca un vin altoit cu apă — ca să fie în tematica [illegible].
Cuvinte bine arcuite, compuse inedit.

Am cerut de curiozitate la Biblioteca Județeană Dolj „Lecția de anatomie" a lui Emil Hurezeanu, în prezent redactor la „Actualitatea românească" la «Europa liberă». Trimis la specializare în Germania, [redacted] în urma obținerii premiului „Herder" de către Ana Blandiana, Hurezeanu s-a specializat definitiv. [redacted] Spre surprinderea mea, mi-a fost adus volumul. (De obicei sînt [redacted] trecuți la index toți cei care fug. Mai recent am aflat că dacă ai publicat într-o antologie sau colectiv, și [redacted] te-ai exilat, nu se scot cărțile — ar însemna să-i cenzureze și pe ceilalți.) E.H. scrie o poezie densă, metaforizată. Multe poeme fără titlu (titlu de forma * * *), unele scurte (6-10 rînduri), altele de cîteva pagini. Editura a pus o hîrtie groasă care dă volumului o formă consistentă, ca și culegerea textului cu caractere groase. Un titlu („Portret al artistului în tinerețe") amintește de Joyce. Propulsat de St. Aug. Doinaș E.H. a luat premiul I la debutanți. Îl consider totuși sub Mircea Cărtărescu, Florin Iaru, Traian T. Coșovei ca formă inventivă în poezie. E.H. scrie o poezie grea.

Continuu într-o stare de prostrație. O uitare de sine îmbinată cu o trăire intensă de sine, undeva în afară.
Simt că mă depărtez de lume, nu mai mă înțeleg cu nimeni. Mă distanțez la figurat. Mă simt izolat. La Bălcești nu ies din casă decît pentru necesități urgente, sau dacă sînt prea obosit ca să mă recreez puțin pe centru, unde de fapt s-au schimbat multe, oamenii și lucrurile mi-au devenit străine. N-am nici o speranță, nici nu știu ce m-așteaptă. Sper într-o schimbare, doar societatea n-o rămîne așa înghețată mereu. Scriu însă pe ruptelea. Îmi dau impresia că fac ceva. Că timpul nu e chiar în totalitate pierdut. Că poate odată îl voi valorifica. (M-am gîndit să las toate manuscrisele mele, inclusiv acest „pseudojurnal" cum ar zice Augustin Buzura, Bibliotecii Academiei, dacă le-o primi. Dar asta după moartea mea — acum ar fi periculos pentru viața-mi și-așa nesigură. Deși e riscant pentru urmași. Oficialitățile ar fi în stare să le facă „pierdute"...)

Sînt un donchisotist, încerc imposibilul. Și cred că așa e bine pentru un artist (cum aș dori eu să fiu), de aici se naște creația, din lovirea de irealizabil. Raționalistul e omul de știință, opusul, deși nici lui nu i-ar strica din cînd în cînd puțin donchisotism [mă gîndesc la încăpățînatul Einstein].

- 21.08.87

Sînt la operațiunea de recuperare a unor manuscrise mai vechi. Rescrierea lor din-tr-un [redacted] unghi de vedere nou. Acum mai am și eu experiență într-ale scrisului. De exemplu refac un manuscris din... 1969! Apoi le pun în cufăr și uit de ele. Le consider în formă definitivă, nu voi mai reveni, chiar de-mi voi schimba stilul, ideile.

Nepotul: Bunicule, cine-a fost întîi, oul sau găina?

Bunicul: Ehee, copilașe, înainte au fost amîndouă, acum nu mai e nici una.

- 22.08.87

Gheorghe Crăciun, „Acte originale. Copii legalizate", proză scurtă, Cartea Românească, 1982.

Tînăr prozator. În prozele lui nu se întîmplă nimic. Mereu o zbatere în gol. Parcă scrie în gînd. Baroc. Analitic. Autorul intervine în text și se adresează direct cititorului. Scrie la prezent, persoana întîi. Prea multă vorbărie, redondanțe chiar. În general personajele n-au nume. Plicticos. Verbos. Citate lungi. Banalități. Pași pe loc. Povestire fragmentată. Este sub Iliescu, Nedelciu, Horasangian, Cr. Teodorescu. Scrie cam ca Ovidiu Moceanu. La un moment dat publică „Extrase dintr-un carnet de însemnări pus la dispoziția autorului de prietenul său Vlad Ștefan". Texte paralele pe aceeași pagină. (Deci mici experimente, spre deosebire de Moceanu la care nu am observat astfel de încercări.)

[redacted]

Și revista asta „Arta" parcă-ar fi de „Cîntarea României". Mult amatorism, picturi ca de copii, pe aceleași teme.

Fiecare individ are formația sa socio-culturală [parcă așa ceva scria în „Sociologia culturii" Aurelian Bondrea, la care am fost în audiență, și tocmai atunci el pleca la meci (erau Cupele europene); la proști a zis că [redacted] e în ședință. Fiu-său, care terminat facultatea cu 5, l-a înscris la doctorat, în timp ce alții au zeci de publicații și nu pot să urmeze nici o specializare. Barem eu sînt și șomer!] Ideea aparține sociologului american Pitirim Sorokin.

Am poftă să scriu o piesă de teatru (în două acte o văd acum) care să se numească „Azilul de noapte" (ca la M. Gorki), sau să mai adaug,

vreun subtitlu.

Creații de amator am făcut până acum, și-n matematică, și-n literatură, și-n rebus. Când m-oi profesionaliza și eu?

Nu sînt un [redacted], dar prea mereu cu naționalisme, prea puțin ținuți la curent cu civilizația occidentală, nici estică. Fără a mai vorbi de cea foarte îndepărtată (Asia, Oceania). Mai degrabă [redacted] și sînt [redacted] xenofobi.

- 23.08.87

Azi e bâlci la Otetelis. Trebuia să se țină de Sfântu Ilie, 20 iulie, dar s-a amânat, zice, din motive de campanie. Eu cred că altele sînt cauzele (desființarea religiei!).

Sorescu zace prin librării („Apă vie, apă moartă" sau invers). I s-a dus muza poeziei. Ar trebui să mai lase locul și altora, mai ales tineri care nu pot publica pentru că n-au loc de moși.

Artur Silvestri (Gabriel Tîrnăcop!) mai mult le-a făcut popularizare celor de la „Europa Liberă" prin rubrica-i de „Pseudocultură pe unde scurte", din Luceafărul. Atunci am aflat și eu de o serie de scriitori, reviste, cărți ale românilor din diaspora, și am început să ascult emisiunile lor culturale („Perspective europene", „Cartea pe unde", „Povestea vorbei", „Teze și antiteze la Paris", „Actualitatea culturală românească"). De-atunci parcă m-am făcut mai deștept. Oricum, [redacted] constituie un fir cu Occidentul, care deocamdată ne e încă superior.

- 24.08.87, Bălcești

Nu circulă ratele spre Craiova. Mi se dau planurile peste cap. A crescut nivelul de trai.

R., G., și C. sînt chemați la Dumnezeu. Lui R. Dumnezeul îi recomandă să o mai lase cu înarmarea, apoi se ridică, dă mâna cu el, și R. pleacă. Lui G., Dumnezeul îi recomandă să nu mai oprime propria-i populație, apoi se ridică, dă mâna cu el, și G. pleacă. Intră și C., Dumnezeul îi spune s-o continue cu pacea, că și religia vrea pace, dă mâna cu C. (fără să se ridice în picioare), și C. pleacă. Sfântu Petru îl întreabă mirat pe Dumnezeu de ce nu s-a mai ridicat în picioare. Dumnezeu: Ce, vrei să se așeze C. în locul meu, și să zică după-aia că el a făcut lumea?!

Parcă e un suflu în Univers. Parcă se învârt motoarele Pământului. Zumzăie ceva pe sus. Poate-or fi avioane.
Aștept să vină unchiu' Mărunică cu mașina, să mă ia la Craiova. E doisprezece noaptea. Zicea că vine până la unu.

Un milițian îl luase la ochi pe un om că tot stă prin cîrciumi și nu muncește. Se duce și-l întreabă. „Da, domnule, zice omul, stau în cîrciumi, dar plătesc, am bani (și scoate teancul de sute). Vezi!"

Milițianul: Da' de unde ai bani?

Omul: Mi-i dau copiii. Am trei copii. Unul e măcelar, dar nu mănîncă deloc carnea pe care o taie, altul e hoț și fură fără să-i zică nimenea nimic, iar al treilea nu muncește dar cîștigă bani.

Milițianul: Ia să-mi spui dumneata date mai multe despre copiii d-tale, să-i aranjez eu și pe ei.

Omul: Copilul cel mare e doctor, chirurg, taie carne dar n-o mănîncă. Al mijlocan e milițian, afacerile lui nu le discută nimeni. Al mic e popă.

(Banc cam slăbuț. Spus de Tata-Lecu.)

Cînd îi aud pe bucureșteni lăudîndu-se că prind bulgarii la televizor, mi se par primitivi. În Craiova se prind sîrbii, care sînt net superiori (iată că am comis un pleonasm).

- 25.08.87

Werner Heisenberg a luat Premiul Nobel" la 31 de ani. Nu cunosc caz mai tînăr.
Eu sînt un rahat. M-apropii de 33, degeaba.

Pat. drama omului nerealizat.

- 26.08.87, Neptun

(Să nu credeți că sînt pe altă planetă! Nu)
După o noapte de pătimit prin tren, zece ore, am ajuns la mare, Ely, Mihai, Florin. Timp excelent. What a good time... Apa e rece cu multe meduze, și racici care te înțeapă la tălpi. Copiii se bat cu meduze. Mihai construiește castele de nisip și diguri pe care le dărîmă primul val. Bere rece la gheață, sucuri de zmeură, chiftele și cîrnați. Radio-Vacanța, „Litoralul". Vederi. Prieteni. Locuim la hotel „Oltenia", etaj XI, cam. 1117 cu ferestre spre mare. Frumos. O adevărată panoramă. În larg se văd niște zone de mare, îngrădite. S-ar putea să fie [redacted] crescătorii. Marea Neagră e albastră" și fără valuri. Steagul albastru arborat. Dimineața e ceață.

„Salutări de la mare!
Florin, Ely și Mihai"

„[redacted] Multe salutări de la mare...
distanță!
Victorașe, te așteptasem că vii pe la Bălcești, mergeam la Olteț... Scrie-mi ce ai făcut cu cele două cărți (pe adresa din Craiova)."

Pentru viitor
iti doresc armată usoară!
[redacted] Florin (Ely și Mihai
viteazul), Neptun, 27 august 1987"

„Vă salutăm de la al XI-lea etaj
al hotelului «Oltenia».
Ne simțim bine. Mîncarea e foarte bună, iar așa ne face o foame de lup.
Mihai se bălăcește toată ziua
și aleargă după scoici, valuri și
meduze."

-29.08.87

Zi mohorîtă ca sufletul meu.
Eu și Ely nu ne înțelegem deloc. Diferență de idei, viziuni, idealuri. Femeia asta m-a băgat în mocirla în care am ajuns. Aș fi ajuns departe dacă nu mă luam după ea. Nici acum nu e prea tîrziu, dar soarta îmi e neprielnică. Nu văd nici o alternativă pentru viitorul meu. Nu știu ce voi face în toamnă. Cred că vreo 2-3 ani tot șomer voi fi, dacă între timp nu reușesc s-o șterg! Cum o voi scoate la capăt? Pe unde voi scoate cămașa? Ely zice că lui Mihai îi va fi rușine cu un tătic ca mine. Eu nu pot să-i ofer nimic copilului ăsta. Eu nu am putere, nu am o poziție înaltă în societate, cum ar vrea ea, chiar dacă nedreaptă, frauduloasă. Astăzi diploma contează, nu ceea ce știi. Iar anexă la studii se pun pilele, relațiile, nepotismele, șpertul,

lingușirile,... S-au dus dracu toate. Corupție. Mafie. Aranjamente. Intervenții. Pentru unii există portițe de ieșire din orice lege, pentru alții portițe de îngrădire în legi. După un an de șomaj petrec un concediu de neodihnă — prin bunăvoința soției.

Vizionat un spectacol cu Jean Constantin. Toate sketch-urile lui sînt autoironii: că e țigan, sau că e urît. Mi-a plăcut baletul Teatrului „Fantezio" din Constanța, cu dame sexy. Și "dansurile „mecanice" după muzică rock, așa mi-a venit ideea să le denumesc. Cam 2000 de spectatori au asistat. Au mai fost și aluzii la realitate. N-au fost cîntăreți și asta s-a simțit, ca un spectacol sterp, ca o masă căreia îi lipsește apa. Mi-a plăcut și un actor mic, care a jucat un rol de copil de grădiniță, parcă Braun.

-30.08.87

Zi senină. Plajă. Femeile și-au dat jos sutienele, cîte unele. Civilizația occidentală e contagioasă. La Neptun, în mijloc, sînt și nudiști. Certuri continue cu Ely. Concepții total diferite.

-31.08.87

Dacă civilizațiile celelalte comunică prin telepatie, ce e literatura la ei? Limbajul s-a primitivat, a căzut în desuetitudine, a fost înlocuit de un alt mijloc de comunicare, mult mai eficient, ideal am zice. Să poți să transmiți orice, oricui, oriunde te-ai afla. Ce vor face îngîmfații ăștia

de scriitori? Parcă-i auzi [redacted] vorbind despre menirea lor, despre rolul lor, despre rostul lor pe lumea asta. Vor dispare atunci literatorii, sau vor avea alt statut? În mod sigur trebuie să existe și alte civilizații în Univers, printre atîtea de miliarde de stele care au fiecare planetele lor care au fiecare sateliții lor. Depinde la ce grad de evoluție sînt. Înclin să cred că și inferior și superior nouă. Nu sîntem nici primii nici ultimii în spațiu. Și cînd te gîndești că mai există cîte-un conducător megaloman care se crede buricul pămîntului, care are impresia că natura stă în loc de el, și-și pune slugile să-l ovaționeze, să-l ridice în slăvi și să-l declare zeu!... Cred că există ființe care diferă de noi. Condițiile de viață au favorizat dezvoltări distincte. Poate pe alte planete alt animal le stăpînește pe celelalte, nu omul. Omul ar putea să fi rămas la un stadiu inferior (filmul „Planeta maimuțelor") acolo, sau să nici nu fi apărut pe scara evolutivă. Alte legi [redacted] guvernează ființele de pe alte planete. Cum o arăta [redacted] pictura, sculptura la ei? Ce fel de muzică or asculta? Care sînt substituții lui Goethe, Shakespeare, Hitler? Sau Mozart, Van Gogh, Michelangelo? Or exista mai multe nații pe aceeași planetă? 1+1 = 2 și la ei?

Stau pe plajă și scriu aceste rînduri. Cînd răsfoiesc carnetelul acesta mi se par niște prostii sau inutilități. Oi găsi vreun „fraier" căruia să-i facă însemnările mele? Unul dintre aceia se găsește, de exemplu primul sînt eu. Mă tot încearcă senzația inutilului. Sîntem atît de mici în universul acesta a a, [redacted] pe cît de mari ne considerăm. [redacted] Niște ignoranți, orgolioși.

Seara am vizionat comedia „Țopăita de la ora patru", de Nicolae Tic și George Bănică, la Teatrul de Vară din Neptun. Sala prea mare deschisă, microfoanele nu prea reglate, audiția a cam șchiopătat. La un moment dat un domn s-a ridicat și-a strigat tare că nu prea se aude nimic decît niște aiureli. Sala a rîs. Actrița Tanța Lache tocmai vorbea la telefon. A închis telefonul spunînd „Vă sărut!", ca o replică dată domnului. Din nou s-a rîs.
Piesă cu muncitori, despre muncitori, dar cu dialog viu, antrenant, popular. A atras spectatorul mijlociu. (Mihai a adormit. Mai înainte mă tot bătea la cap să-i dau apă.)
Mi-a plăcut actorul Ovidiu Cristea în rolul lui Fane. Natural. Apoi papiții Achim și Minodora (Zeno Balint, Constanța Tarauleă). Piesa a avut și aluzii porno. Dar pe alocuri mai erau și replici pe placul autorităților: Achim: „Eu n-am decît doi prieteni, sindicatul și partidul. Și mă plîng lor." Și s-a plîns că Miluță i-a luat nevasta și nu vrea să i-o mai dea

și lui din cînd în cînd (!) Dar, parodiind o replică dintr-o schiță de Al. Sahia, parcă, <partidul nu dă și ... roții !> („Uzina vie" ?). S-a vorbit despre cozi, despre femei să facă mulți copii (ca-n Germania nazistă) etc. În rest piesă de actualitate, dar care nu poate trece frontierele țării (datorită tematicii). Nu mi-a făcut o impresie deosebită Adriana Trandafir, căreia i se făcea o mare publicitate, că e de la Teatrul „Giulești", se mai menționa „din București". Firma este deseori prea strălucitoare, exagerat. Cel mult a jucat mediocru.
Și totuși, de ce seamănă piesele românești atît de mult între ele? (Mă refer la cele de actualitate.) Ce viață or avea ele? De ce nu rezistă la timp? Citesc că tot Teatrul de Stat din Reșița a jucat „Comedia cu olteni" a lui Gheorghe Vlad (care e de pe lîngă Bălcești, Lăcusteni am impresia) [redacted] în 700 de reprezentații. Azi nu se mai aude nimic despre ea, nici un critic nu o mai comentează. Desigur, s-au schimbat vremile, [redacted] s-au schimbat și gusturile. Dar altele [redacted] rezistă indiferent de vremuri, de gusturi. Au acea deschidere spre universalitate. Au acel ceva general valabil în orice condiții. Noi ne zbatem într-un provincialism românesc. Și totuși, recunosc că piesa m-a destins!

-01.09.1987
Am început al doilea an de șomaj.
Am început al doilea an de 'șomaj'.
Cît va mai ține calvarul? Dar nici să lucrez orice nu-mi convine.

Am visat [redacted] az-noapte că m-a criticat [redacted] Julian Neacșu în „Luceafărul", la poșta prozei, la monograma F.S. (I-am trimis proza pentru copii „Godăcelul".) Era scris mult la adresa mea, dar n-am putut să citesc. Sînt curios să văd legătura dintre vis și realitate. Știu că-mi ieșeau pe dos. Visam pe negativ. Prin clasa a II-a sau a III-a, cînd trebuia să ne facă pionieri (!), fiindcă nu erau cravate destule trebuia să tragem la sorți (cei cu medii mari). Noaptea am visat că eu am tras NU iar un coleg de-al meu, Bîrchi, Coco îl porecleam, DA. A doua zi a fost invers. De-atunci interpretam [redacted] invers visele.

Marea a fost agitată, făcea valuri care se spărgeau la țărm. Am înotat pînă [redacted] la geamandură, cu greutate, bras [redacted] (noi la Bălcești îi zicem cîinească), apoi am depănit ceva, în cross ([redacted] noi la Bălcești, copiii, îi ziceam voiniceasca) dar m-a fluierat salvamarul. Mă plim-

bam printre hidrobiciclete. Din față cînd le priveam — pe cele de plastic — parcă aveau o gură uriașă de broască uriașă, ceva balenă. Pe fundul apei fiind multe pietre, ești nevoit să înoți pînă la mal. M-am tăiat deja [redacted] la tălpi și mă ustură. Mă încearcă și o otită externă, la urechea dreaptă. Am mai făcut acum zece [redacted] ani otită tot la Neptun, venisem imediat după nuntă. Mă duceam să fac tratament la Mangalia. Cu ocazia aia am mîncat langoși și raci (Ely nu-i suferea, i se întorceau matele pe dos).
Îmi fac [redacted] bine apa, soarele, nisipul, sportul. M-am 'negrit ca un țigan. Și pe față. Mi s-a jupuit pielea mai ales pe față. Iar în jurul ochilor am riduri de soare. Arăt ca un arap.

Prima seară festivă „La Calul Bălan", cuprinsă în bilet. Grozav de frumos. Am băut singur aproape un kilogram de „Murfatlar", cu apă minerală. De obicei nu-mi plăceau vinurile din comerț. Ely s-a simțit rău și n-a putut să bea. [redacted] A trebuit [redacted] să beau eu și porția ei. Mihai a stat ~~tot~~ timpul [redacted] la orchestră, mai să-și prindă degetele în instrumente, sau să-i vîre lăutarii arcușurile în ochi. Au fost și nemți, și o masă de chinezi. Tare nedumeriți priveau bieții chinezi. Parcă-ar fi fost chinezi! Parcă-ar fi fost pe altă lume! La început am avut impresia că sînt japonezi, dar un coleg de [redacted] masă mi-a atras atenția că japonezii sînt mai occidentali, îmbrăcați nelafel. Poate coreeni, nordici, dar [redacted] ăștia sub Kim Ir Sen trebuiau să arate ca niște păpuși identice. Șeful de sală mi-a spus că sînt chinezi, erau toți la costum, dar de culori diferite.
Șeful de orchestră a [redacted] cuprins în repertoriul său și cîntece nemțești (fluierau nemții de plăcere) [redacted] și, spre surprinderea tuturor, chinezești! Aplaudau chinezii, unul a ridicat paharul.
S-a jucat, s-a dansat. Mă mîndream că sînt român.

— 04.09.87
Marea e foarte supărată. Toată noaptea a vuit. Aici la înălțime, vuietul ei s-a amplificat.

Banii, banii
C-au murit țiganii!
Banii mei, banii mei,
La Marița la bordei.
Putu-i gura mamii ei
Că mi-a mîncat banii mei.

Sînt o victimă! Victima unei societăți.

Citesc „Tratament fabulatoriu", Mircea Nedelciu. O carte enervant de plicticoasă. Autorul vrea să-și etaleze „știința" [redacted], lecturile sale.

Fac eforturi susținute, eroice, pentru a o termina. Timp pierdut. Nu știu de ce o laudă ăștia ce găsesc nemaipomenit în ea. Niște inepții! Omul caută prilejul să-și [redacted] prezinte cunoștințele, parcă ar interesa pe cineva! După ce face o prefață de 53 de pagini din cele 270 ale cărții, prefață care n-are nici o legătură cu romanul, prefață de dragul prefeței, sau al augmantării cantității, deci și a prețului unitar, implicit și a copyright-ului. O prefață valabilă la orice carte, o prefață despre sociologia literaturii, cu multe citate deci puțină originalitate. M.N. vrea să arate că e [redacted] citit, manierat, șlefuit, are relații, prieteni. Critică" literatura apreciată de public, probabil că scrisul lui nu are audiență. Tot ce se vinde, ce place, nu e bun, e burghez. Doar ce-i place lui este adevărata operă de artă. Recunoaște însă inutilitatea actului literar. Unii au posibilități să-și impună gusturile, alții să nu și le impună, să le adopte, idei de [redacted] gata, „cel mai mare scriitor este..." [redacted], dar mie nu-mi place de exemplu, „cel mai bun traducător este ...", și [redacted] Iconescu susține asta fără să fi citit nimic scris de acest scriitor, dar afirmînd că Y este cel mai mare scriitor arată că e citit, e la curent cu moda, e deștept.
Scrie cînd la persoana întîi, cînd a treia.
După Nedelciu, tot ceea ce place [redacted] cititorilor nu e bun!
Desenează figuri în text (ca L. Sterne), o poză cu corturi (loc de petrecere al acțiunii), vreo trei rînduri de puncte ...... (77) (ceea ce spune una și probabil autorul nu aude), multă descriere a mișcării, intervenții ale autorului pentru a comenta despre operă în general; fragmentat. Redă vorbirea populară, insistent, devenind ener- [redacted] vant. Reproduce un text francez pe o [redacted] pagină și jumătate. Mai multe voci în carte. Psihanaliză. Enumerații de propoziții lungi.

-10.09.87, Craiova

Stimate D-le Cozăcianu,

Întîmplarea fericită a făcut ca să vă întîlnesc în drumul meu spre Sulina. Era pentru prima dată cînd mergeam pe această rută, atras de frumusețile Deltei, pentru mine – provenind dintr-o zonă deluroasă – exotice.
M-am simțit minunat în cele 24h cît am stat acolo. Prietenul meu, profesor și el, s-a căsătorit cu o frumoasă și tînără lipoveancă, și are deja o fetiță, pe care a botezat-o după legea ortodoxă a noastră, a românilor. A ținut mult ca și cununia religioasă să se desfășoare într-o biserică ortodoxă românească.
După ce am venit de la plajă, întîlnindu-vă și pe Dvs., am fost atras de biserica aceea ascuțită și părăsită (un localnic mi-a spus că a fost englezească), iar îngrijitorul,

(?) Judor Nichifor zicea că-l cheamă, și că e ucrainean, mi-a arătat cimitirele [românesc și grecesc, lipovean, englezesc, turcesc (în părăsire)].
Sulina este [redacted] pentru mine un oraș curios, cu străzile numerotate (prima, a doua, a treia etc.) ca la New York, cu muzică grecească la un restaurant de pe faleză, cu „cruci" catolice, purtînd inscripții englezești, de tineri navigatori anglo-saxoni care și-au găsit moartea în acest capăt de lume, sau turcești cu vechea scriere, ca arabii acum; cu lipoveni blonzi-roșcați etc.
Am fost astăzi la Biblioteca Județeană Dolj și am găsit trei cărți [redacted] de Dvs. („Umbrele Comănenilor", „Cumpăna apelor sau Vodă Cuza trece Milcovul", „Cînd au venit Neagoe Vodă"), și o traducere în cooperare. Le-am împrumutat pe primele două.
Dacă aveți vreodată drum în Craiova nu ezitați să mă vizitați. Aveți adresa mea pe plic. Stau cam la 20 minute de gară, mers pe jos. Iar dacă aveți amabilitatea să-mi scrieți, aș fi încîntat. Sfaturile Dvs. vor fi binevenite, mai ales că, recunosc, public foarte greu.

– 11.09.87
Primăvară ploioasă, vară secetoasă, toamnă sîngeroasă!

Șeful statului întîlnește un om și-l întreabă cum o duce. „Bine", zice omul. Dar dacă strîng eu șurubul? „Bine", zice omul. Dar dacă strîng și mai mult șurubul? „Și mai bine", zice omul. Dar ce ești d-ta? îl întreabă iar Șeful statului. „Gropar", răspunde omul.

Stalin cheamă la el pe toți conducătorii din țările „democrate", subordonate lui. Mă, zice Stalin, cum vă faceți voi iubiți de popor?, și [redacted] dă fiecăruia cîte un stol de gîște [redacted], timp de o lună de zile, ca să-i verifice. Ăștia, toți, se pun dau boabe la gîște, le îngrașă, gîștele dolofane abia mergeau. Trece timpul, vine Stalin: Ia să vedem, bă. Conducătorii aruncă boabe la gîște, le cheamă la ei. Gîștele sătule nu vin niciuna. Aduce și Stalin cîrdul lui de gîște, slabe moarte, jerpelite. Le-aruncă boabe și toate se reped la el. „Ei, vedeți, băi?!"

X: O vacanță în Anglia mi-ar place și mie. Barem o dată, că a doua oară nu știu dacă mi-ar mai da drumul...
Y: A doua oară nici n-ai mai merita!!

Actorul Petre Gheorghiu-Dolj, de la T.N. din Craiova, a rămas în străinătate, împreună cu soția și cei doi copii. Valer Delakeza, Dogaru s-au bucurat, ziceau că și-așa era un turnător, de-aia a și putut să prindă o deplasare în West. Nu mai are acum securitatea încredere în nimeni, dacă fug chiar oamenii lor!
Ca actor îmi plăcea Petre Gheorghiu-Dolj, avea

[redacted] gabarit verbal, voce puternică. L-am admirat în „Trei gemeni venețieni" jucînd trei roluri diferite. Ce se va întîmpla cu piesele în care juca el? Vor mai apare pe afiș? Va fi înlocuit în toate rolurile sale? De exemplu „Regina Lear", cu doi actori, printre care și el, va mai figura pe afișul teatrul?

– 12.09.87

Mă doare spatele, în timpul nopții, coloana vertebrală, jos, spre bazin. Dimineața, cînd mă scol, mai simt dureri, apoi dispar. Noaptea încep iar. Nu mă lasă să dorm. Cred că am spongiloză. Nu am fost încă la un medic, am oroare. Mai mă frecționez cu carmol, ienupăr sau alifie chinezească. La mare am dat cu nămol. Degeaba. Scad durerile pe moment. Sînt nopți în care mă mai lasă. Mi-ar trebui un brîu încins, călduros. La farmacie nu se găsește vată termogenă, numai burghezii acestei societăți „nebur-gheze" ar putea-o procura. La nici 33 de ani, reumatism. [redacted] Va trebui să merg pe la băi. Mi-ar place la Techirghiol, dar nu găsesc bilete, sau la Eforie Nord ori Sud.

Despre proza scurtă, românească, a tinerilor:
Ovidiu Moceanu („O privire spre Ioan") este prea verbos, ierbos, [redacted] fraze lungi; parcă ar scrie cu ochii închiși, în liniște, melancolic; gen Llosa (America Latină) privind construcția frazei, foarte descriptiv deci mai puțin narativ. O.M. este susținut de Mircea Zaciu, așa că...
Ștefan Agopian („Manualul întîmplărilor"), stil normal, rapid, scurt, f. puțină descriere, limbaj obișnuit, mult dialog clasic; acțiunea se petrece în timpuri istorice (≈1800); fantastic (un cîine care vorbește, rîde, citește); Armeanul Zadic înșiruie pe o pagină întreagă meseriile pe care le-a avut; doar două personaje apar prin toate povestirile.
Bedros Horasangian („Închiderea ediției"), stil aparent neglijent, limbaj cotidian; copiază o rețetă gastronomică; fragmentat, pe puncte; titluri lungi; fiecare proză e împărțită în bucățele numerotate, cu titluri, motto-uri.
Cristian Teodorescu („Maestrul de lumini"): vorbire populară, fragmente de jurnal, scrieri de genul: ÎNTREBARE..., RĂSPUNS...; redă o fază inscripționară.
Gheorghe Crăciun [„Acte originale. Copii legalizate (variațiuni pe o temă în contralumină)"]: scris la prezent, persoana întîi, baroc, analitic, dialoguri fără liniuță de dialog sau ghilimele dar de la capăt sau cules cu altfel de caractere, intervenția autorului, personajele n-au nume, citate lungi, banalități, pași pe loc; plicticos;
Mircea Nedelciu („Efectul de ecou întîrziat"), teribilist, povestiri fără soluție la conflicte, scrieri pe două coloane (prima: o povestire, a doua: comentariu al povestirii), scrieri la persoana a doua (vezi M. Butor, „La Modification"), grafia textului diferită, scriere mecanică, propoziții cu verbele la sfîrșit (gen lb. latină), dialoguri în franceză cu niște francezi, descrie imagini din reviste, confuzie între real și imaginar (o poză din revistă a unui om devine personaj real vorbind cu ceilalți), vorbire populară, argouri, discon-

tinuitate narativă, cotidian, dă note în subsol, își anunță cărți viitoare, ce mai, nevoie mare cu omu' ăsta!
Redă scrisul cu greșeli al unui personaj; greoi la lectură; personaje care apar în mai multe povestiri; neconcordanță gramaticală (de timp și persoană); o proză n-are titlu, dar scrie pe o jumătate de coloană că titlul ar trebui să fie „Claustrofobie"

 ;

un personaj se numește Mircea Nedelciu, care nu este autorul; altul: Nora-Ioana-Maria; într-o notă la subsol zice că cititorul poate să facă o pauză acum, dacă vrea; texte paralele: A1

B1

A2

B2

⋮

personaje care apar în mai multe povestiri; cînd zice „iată cea spus în cursul întregii zile", lasă 24 rînduri goale, adică n-a zis nimic! Greoi la lectură.
Cică „Tovarășe tipograf, introduceți, vă rog, 12 rînduri de albitură!"

-Pîine, pîine, pîinică,
Ce-ai rămas așa de mică?
-Fiindcă sora mea cea mare
A plecat peste hotare.
Și la anu' care vine
O să mă ia și pe mine.

- 13.09.87
Sînt un egoist, vorbesc numai de mine în jurnalul ăsta. Dar nu e normal!? Este doar un jurnal intimist. Cîntă dorința mea de libertate individuală.

În comerț și în dragoste înșeală cine poate. Eu pot să nu pot deloc.

Sînt un caz tipic de traumatizat psihic?

- 14.09.87
Trebuie să scriu în toate genurile [redacted] pînă să mă stabilesc la un[redacted] anume...

- 15.09.87
M-am apucat să [redacted] dictez[redacted] la microfon, ca... Françoise Sagan. Ce comparație! Nu merge. Un început de roman polițist. Mă exprim greu, trebuie ca după fiecare idee să întrerup. Și-apoi, cine mi-ar bate la mașină? Va trebui să rescriu de mînă. Chiar vreau să văd cîte pagini mi-a[redacted] o jumătate de casetă? S[redacted] păstrez ca cuprins amintire? oricum nu prea fălitoare!

O scrisoare din Brașov pînă la Craiova face 5 zile! venită probabil pe... bateau!! Din Maroc, în 5 zile, scriam lui C.M. Titus în Anglia și primeam și răspuns. Scrisorile treceau peste două mări și un continent.

Sînt mereu transpirat, umed, parcă-aș fi batracian. Trăiesc prea intens unele sentimente (pînă la paroxism) și transpir.

După cum observ eu, în scrierile prozatorilor:

multă multă maculatură, trageri de pagină, lungiri peste necesar, peste suportabil (din dorința creșterii copyright-ului ?), puțină artă, mai puțină. Are curajul și Ion Rotaru s-o spună, chiar despre un D.R. Popescu, președintele U.S.

Se tot critică „obsedantul deceniu", al șaselea, pentru că așa sînt directivele, așa e la modă. Precum chinezii critică perioada maoistă, „la bande des quatre", cum citeam într-o broșurică de popularizare a literaturii chineze apărută prin țări francofone. Revenind la noi, [redacted] peste [redacted] nu prea mulți ani, se vor [redacted] lua în răspăr obsedantele decenii VIII și mai ales IX, ultimul insuportabil și prea lung.

Asemeni faraonilor, care-și ridicau pentru nemurire cîte o statuie. Succesorii lor însă o dărîmau și-și construiau una a lor etc. Pînă cînd au început să le ascundă prin peșteri iar pe lucrători să-i omoare ca să nu știe nimeni [redacted] locul unde se găsește.

– 17.09.87

Ascult Franz Liszt: Trauerode. Ouverture. Orpheus. (Preludiu și fuga pe tema B-a-c-h). Ely e la serviciu, Mihai la grădiniță, eu sînt singur [redacted] cu Liszt. Muzică monotonă, dar ușurătoare sufletește, la orgă. Stereo.

Dragă Tinele,

Dacă pentru tine a început școala, pentru mine NU! Aștept, ca un milog (!), să mi se dea și mie cîteva ore. În zadar. Cred că vor

rămîne mulți pe dinafară. Dacă știi ceva despre niște ore prin Tulcea (județ), chiar vreun sat, comună etc. unde nu se duce nimeni — scrie-mi neapărat.

[...] Știind că ți-e cam greu să scrii, ți-am băgat înăuntru și un plic, cu hîrtie, timbru, doar să scrii răspunsurile, eventual chiar monosilabic. Cred că nu-ți va fi un mare efort. (Cum ai reușit totuși să scrii un roman polițist, dacă nu-ți place scrisul ?) [Coleg de facultate Chivu Constantin].

Stimată D-na Prof. dr. doc. Elena Popoviciu

Am onoarea de a vă trimite alăturat două articole pentru revista Dvs. Deși nu sînt de teoria aproximației propriu-zise — dar matematica în întregime poate fi privită ca o aproximație a tot ceea ce ne înconjoară.

Prof. dr. Constantin Dumitrescu m-a sfătuit să vă trimit materiale. [...]

18.09.87

După cîte se pare, interdicția de a publica impusă mie, s-a ridicat. Articolul Paradoxuri semantice refuzat la Băilești, l-au publicat în „Beta" (Nr. 1, 1987, p. 73) cu aceeași citație care deranja: articolul fusese primit spre prezentare la Univ. Calgary, Canada, la care Inspectoratul a avut „amabilitatea" să nu-mi aprobe plecarea!

Recitind „Răscoala", îl găsesc solid constru-

it, structural, ca o rețea din care dacă rupi un ochi se deșiră. Replicile par naturale, vin una din alta, nimic forțat. Rebreanu este însă [redacted] neutru, prea rece și distant față de personaje. El nu intervine deloc, și asta e bine.

-19.09.87
Aseară Monica Lovinescu vorbea despre Epistolarul lui Gabriel Liiceanu. Astăzi el dispărea de prin librării.

-20.09.87
Concurs de pictură între un american, un rus și un român. Intră americanul și desenează o vioară fără o coardă [redacted] și o femeie. Juriul, nedumerit, întreabă ce reprezintă. „O femeie așteptînd o coardă."
E rîndul rusului, venit din Siberia, frig, desenează un calorifer și două femei. Din nou nedumerit, juriul întreabă despre ce e vorba. „Două boarfe la uscat."
Ultimul vine românul. Desenează un covor cu motive folclorice și o femeie cu secera în mînă (ca să fie în temă). Ce reprezintă astea? întreabă juriul. „O femeie cu secera așteptînd ciocanul."

Un milițian bruighește un tip care i se pare suspect și-l întreabă pe ce stradă stă. „Horia, Cloșca și Crișan", zice omul. „Ia uite bă, al dracu, ăsta stă pe trei străzi" gîndește milițianul. „Ce meserie ai?" „Medic primar" zice omul. „Cum e aia, și medic, și primar?" se întreabă milițianul și dă telefon șefului [redacted] și-i cere lămuriri. „Păi întreabă-l și tu, cugetă șeful, [redacted] ce studii are. Dacă are studii, e medic, dacă n-are, e primar." (82)

Dup-o masă [redacted] boierească
O țigară mărășească.
(Deși nu sînt fumător înveterat, nu sînt chiar deloc, decît uneori, din joi în paști, la cîte-o petrecere.)

-21.09.87
Sfîrîie inima în mine să plec în America. Aș vrea în chiar clipa asta. Urgent. Să public cărți cu duiumul. Să mă apuc și de pictură mecanică, de poze, să călătoresc, să mă editez la Paris în franceză, la New York. Aud că la Detroit au o revistă literară în lb. română. Aș colabora. Aici sînt redus la tăcere, anihilat de nulități, interzis. Cărți în română să-mi apară [redacted] în SUA, pentru că în România nu am autorizație!

Aș scrie povestiri fantastice în genul lui „Nu privi acum" de Daphne Du Maurier, dar nu ca „Nu după miezul nopții". Mister. Suspans. Acțiune. Încep să mă las de baroc, e plictisitor la lectură.

-22.09.87
„De ce tac civilizațiile extraterestre?" (Dan D. Farcaș). Astfel de cărți ar trebui să citească și unii conducători grandomani, care se cred buricul universului, care au impresia că fără

ei n-ar exista lumea. Să vadă cît de infimi sîntem în spațiu sau hiperspațiu, niște picături într-un ocean. Să le mai iese fumurile pe nas. Să nu ne mai terorizeze cu discursurile lor „geniale". Să-și dea seama că sînt și ei la fel de anonimi ca noi.

– 23.09.87

Sînt oare prea pesimist? Mă simt descurajat complet, am sentimentul inutilității. Al literaturii. Al Științeí. Al vieții... [Scuzați-mi „plîngerea", nu vreau să vă indispun. M-am deschis către Dvs. deoarece mi-ați părut mai pertinent decît alții, aroganți din cale-afară...] Dacă scrisul meu nu vă va trezi nici o undă de reflecție, spuneți-mi-o în față. Eu scriu ca o vindecare de mine, ca o eliberare de obsesii. Atunci voi compune versuri doar în gînd — ca o autoliniștire. Nu îmi luați în nume de rău aceste „formule", și nici dedicația, de altfel „toate cu bună intenție făcute. Desigur, niciodată n-o să aibă loc un dialog, pe viu în bibliotecă, între mine și Dvs., dar îmi place să visez, visul ca un mijloc terapeutic, autosugestionare, ca o uitare de sine. Dvs. sînteți foarte ocupat, vă scriu atîția, pe care să-i alegeți din toți? Cu care să dialogați mai întîi? Vă înțeleg și nu-mi fac utopii. Eu sînt un anonim, Dvs. o personalitate. Eu am îndrăznit destul de timid [ce expresie!] aceste „formule", care nu pot cuprinde poezia în limitele lor. De fapt și acum vă scriu cu frică, cine știe ce-o să-mi reproșați în cadrul cenaclului Dvs., la care aș participa cu dragă inimă — dacă merit, ca să nu mă fac, și să nu vă fac, de rîs. Or să mă doară remarcile Dvs.? Or să mă rănească? (nu în „amorul propriu", ci pur și simplu, ca o săgeată, ca un glonte, sau ca o otravă în suflet). Nu vreau prin asta să vă implor clemență, înțelegere. Încerc să vă captez pe aceeași lungime de undă. Dacă nimic nu merită citat (citit) răspundeți-mi:

«OF: lasă-te de scris, nu mai plictisi lumea, că și așa o plictisesc alții. Nu mai fura timpul cititorilor, cum fac scriitorii de duzină, care publică în serie etc.»

Spuneți-mi toate astea, fiți cît mai dur cu mine, poate c-așa merit.

Iertați-mi logoreea verbală. Mă simt mai ușurat, mi-am descărcat sufletul față de Dvs., v-am simțit ca pe un prieten (din păcate, deocamdată nu și invers) — deși înțelepții sfătuiesc că nu e bine să rămîi cu sufletul gol în fața nimănui: îți prinde slăbiciunile

și apoi te înfrînge. Oricum, la mine nu mai are nimeni ce înfrînge, sînt cel mai înfrînt om din lume.
Aștept cu înfrigurare Suplimentul, care mă va face săptămîni de-a rîndul trist sau fericit. Desigur, asta depinde numai de ... mine.

[Fragment dintr-o scrisoare adresată lui Alex. Ștefănescu, «« Cenaclu prin corespondență »», Suplimentul literar-artistic al Scînteii tineretului;
la aceste pagini am atașat volumul „Formule pentru spirit", 1981.]

Ca om de știință vreau să fiu considerat filozof.
Ca poet vreau să fiu filozof.
Ca scriitor vreau să transpun în paginile mele filozofie.
[Asta pentru că îmi place Kant, estetismul său, densitatea metaforico-ideatică.]

Discutat cu D. Busneag. Nemulțumit de atitudinea „Analelor" din Craiova. Cică l-au pus pe I. Vladimirescu, femeia de serviciu a lor, ca secretar. Nu se mai atinge nimeni, nu publică decît ei. D. Busneag publică prin Japonia. Străinii sînt, orice s-ar zice, mai onești. Dacă îți resping un articol îți spun motivul. Aici n-ai voie să știi.
Îi dau dreptate, fiind și eu un pățit. M-au ținut 2-3 cu niște articole, ca apoi să-mi spună că nu mi le publică, fără nici o explicație: greșeli, lipsă de originalitate etc. Regret că am făcut facultatea în Craiova!

Și Silviu Popescu, student întîrziat, redactor „șef" la ‹Mesaj Comunist› (din cauza numelui... nici n-am citat-o în bibliografia mea!) scrie reportaje (!!) de mai mare rîsul, dragi... Cei despre care a scris îl luau în băscălie, se distrau pe seama gîngăvitului reporter. [Nu l-am întrebat niciodată de cînd are acest defect, numai bun pentru a se face... reporter!] (Vezi în M.C., nr. 3-4/1987, despre I.U.G. Craiova.)

-24.09.87
Dacă muzica este o lume în sine, cum afirma Schopenhauer, literatura este o lume din lume.

-25.09.87
Literatura a devenit apanajul filologilor, monopolul lor, aproape în exclusivitate. Dacă un actul îndrăznește și el să creeze este etichetat veleitar, impostor, grafoman, intrus.

— 27.09.87
Marin Sorescu e mai mult un speculant decît un scriitor, fără deloc [redacted] profunzime. Ceva în teatru.

Sînt dezgustat de toți și toate.
Am sentimentul nimicniciei.

Aș vrea să scriu ceva dar nu mai prididesc cu cititul. De fiecare dată cîte o carte își face loc înainte, iar ideea de la piesa experimentalistă „Azilul de noapte" (chiar titlul lui Gorki, producînd confuzie) se îndepărtează. Parcă nu mai am pofta dinainte, dar sînt sigur că-mi vine, numai să m-apuc. Începusem și-un roman polițist „Crimă împotriva istoriei", la îndemnul lui Nica, care ar avea un coleg de facultate la Editura Militară. Proiectasem să-l facem împreună. Am început eu, i-am arătat și lui, dar nu i-a plăcut. Acum proiectul este abandonat...

Criticii ăștia au impresia că sînt deținătorii adevărului absolut, că lumea a început și sfîrșește cu ei, că afirmațiile lor sînt definitive (Ion Rotaru, [redacted] "O istorie a literaturii române"). Prudent cînd spune însă „o istorie", nu „istoria".

Bariere la edituri, bariere la reviste, nu poți să pătrunzi. E o perioadă de ... burtă.

— 28.09.87
Am băut un coniac mare cu văru-meu Bebe și un cunoscut. Nu mai am antrenament la băutură ca în liceu. Mă simțeam în formă, aveam chef de vorbă, eu, mutul. Ajuns acasă, după ce l-am luat pe Mihai de la grădiniță, am mîncat, și am adormit amîndoi. Eu înaintea lui!
Îmi văd toate încercările de a pleca tăiate. Nici o speranță! Îți dai seama ce înseamnă să nu ai nici speranțe? Nici nu știu ce îmi mai dă viață, ce mă mai face să trăiesc. Oare cît o mai ține minciuna în care sîntem ținuți? Neputința de a ne realiza...
Sîntem ținuți pe loc. Timpul a împietrit. Zilele sînt la fel una cu cealaltă, la fel cu nopțile. Nu există scăpare. Nu poți ieși din infern.

— 01.10.87

Că mori ca mîine
Și mă-ngroapă ca pe-un cîine
Ca pe-un cîine-al nimănui
În fundul pămîntului

Oameni prin autogări triști, amăriți, cu figuri încruntate. [redacted] Ratele nu circulă decît după ora [redacted] 16. Stau patru ore de pomană pe peron, nici nu-mi vine să citesc.
Acum m-a prins la Bălcești. Zilele de 2, 3, 4, 5 octombrie sînt de campanie, iar nici o mașină spre Craiova!

Am început Kant (de fapt reînceput) „Despre bine și frumos". Nu e deloc comestibil, deși credeam că m-ar stimula. Idei prin dense, concepte cu care nu sînt familiarizat. Simt însă că mi-ar place să perorez despre frumosul universal, absolut, despre transcendent (mai ales că prin '82 la noi fusese „problema" cu secta transcendentalului — care era desigur cu totul altceva). Ce minte a putut să aibă un om acum 200 de ani!

Noroc cu prefața și notele explicative mai înțeleg și eu cîte ceva. Văd că și Eminescu a tradus din Kant. Ce évoluție și limbă! Textul eminescian pare arhaic, ruinat. Mulțumiri lui Ion Ianoși. Este atît de abstractă și filozofia! Ca scriitor aș prefera să ajung filozof. Prin secolele XVI–XVII matematica și filozofia erau împreunate (ca să mă exprim mai empiric), în sensul larg al cuvîntului. Existau profesori care le predau pe amîndouă (vezi Gabriel Cramer, 1704-1752, la Universitatea din Genf). Filozofia a înglobat și înglobează totul. Este știința [redacted] atotcuprinzătoare, generalizatoare. Multe idei de aici sînt particularizate în științe.

Albă grijă de omul care doarme
Iar cel care muncește
Sula o belește.

– 04.10.87

Sfîrșit de finisat două mici proze „Eroica zi a unui om obișnuit" și „Ahmed sau Houssine sau Hassane". Dar nu mai am suflul necesar pentru ceva serios, întins. Tot experimente. [redacted] chiar și aici mi-au luat-o și mi-o iau mereu alții înainte, pentru că ei pot să publice, eu pot să nu. Idei care-mi veniseră înainte le-am văzut după aceea la alții. Contează enorm prioritatea descoperirii, dar dogmaticii ăștia nu înțeleg, sau se fac că nu, fiindcă altfel riști să devii un epigon — deși poate tu ai fost cel care ai găsit-o primul formula de exprimare, [redacted] însă a publicat-o altul. Ca să nu mai vorbim de invențiile din știința și tehnica, unde te mai poți alege și cu cîte o dare în judecată.

Odată mi s-a spus că sînt tînăr (deși am deja 33 de ani!) și că mai pot să aștept. Dar consider că nu se pune astfel problema, omul trebuie să creeze cînd ideea îi e proaspătă în minte, să n-o lase să se răcească. Și-apoi generația mea și-a intrat în pîine, ca să zic așa, a apărut în arenă. Eu însă nu. N-am voie. Nu sînt fotogenic pentru aparatul lor... de poze.

Pe măsură ce urci numărul dușmanilor se

înmulțește, lupta e mai aprinsă, anturile mai spectaculoase. Un țăran dacă are necaz pe tine ți-o spune verde în față, un filfizon dimpotrivă îți mărturisește că te admiră, te respectă, ca să rămîi descoperit în fața lui și apoi să te rățună pe la spate. În lumea de sus perversitatea, falsitatea sînt mai mari. Și avantajele – în caz de succes – mai numeroase. Poți să fii [redacted] analfabet, dacă ai o poziție socială înaltă, subalternii – ca să se lingușească pe lîngă tine – te declară geniu.

Recitesc însemnările din Maroc (1982-4). O doamne, ce fericit eram! Deși sînt idei glumețe, hazlii, prezentate prin ochii unui naiv, cînd le revăd îmi vine să plîng. Au existat și zile fericite în viața mea. N-am știut să le prelungesc. Am profitat însă de ele – partea spirituală mă interesa în special. Nu-mi vine să cred că am trăit acele clipe.

Am iar poftă de scris. Trebuie să scriu natural, să nu mai forțez.

De cîteva zile culegem la vie, apoi bobim strugurii, ciorchinii proaspeți îi mai mănîncă porcii, restul se aruncă. Zdrobim boabele într-o putină, cu zdrobitoarea. La MAT [redacted] se aruncă struguri într-un bazin și vreo 2-10 femei [redacted] îi storcesc cu picioarele. Se spală în must pe picioare.

Din putină se cară cu gălețile la teasc, (87) care storcește bine, prin presare. Mustul curge într-un vas mare de 4-5 gălăți, [redacted] este strecurat cu strecurătoarea și pus în butoaie, pînă la jumătate, pentru că se umflă și dă peste el, îl sparge. Apoi scade. Boabele storcite se pun la comină, pentru țuică. Deși țăranii nu mai au cazane, le-au fost confiscate. Dusă la MAT, pe comină ți se dă o cantitate simbolică de țuică și cere bani, ca să [redacted]-ți ia ochii.
Unii scot și recolta a doua de vin; din comină, mai pun apă, zahăr, aspirină. Alții fabrică țuică din măceșe sau porumbe, ba chiar din gunoați, dar ultima e periculoasă, toxicomană. Fabrică țuică cu cazanul, pe ascuns.
Butoaiele în care se recoltează vinul sînt opărite cu apă fiartă ca să se umfle doagele strîns, pe cercuri, să nu răsufle, li se dă cu ceară sau smoală aprinsă pe la încheieturi. Cipul se înfige cu o cîrpă învelit[redacted] de jur împrejur, ca să intre etanș – un fel de garnitură, sau ceva.
Bălcești-ul este o zonă deluroasă, unde viile constituie o tradiție. La 40 Km de vestitul Drăgășani, erotic și beției, al lui Gib. I. Mihăescu. Pămîntul nu e nici bogat, nici sărac, iar oamenii la fel. Urmează porumbul, cu mămăliga cea de toate zilele. Norocul este cu lunca Olteţului.

– 05.10.87
Încerc să dau puțină tentă umoristică experimentelor mele, [redacted] spre deosebire de cele

ale lui Mircea Nedelciu care par sterpe, anodine, plate; experiment de dragul experimentului.

Dragă prietene [Ion Pachia Tatomirescu],
A trecut multă vreme de cînd nu mai avem semne unul de la celălalt.
Eu am fost la mare, cu familia, am cheltuit mult, ne-am cam lefuit în bani.
Ce ai mai făcut cu postul (tău)? S-a mărit numărul de ore, mă tem că și tu ai avut necazuri. Eu sînt în continuare pe dinafară. Mi-e și jenă, amestecată cu silă, să mai cerșesc pe la inspectorat, prin audiențe, cu memorii. Toate sînt inutile.
I-am scris din nou fostului tău coleg, profesor de chimie – fără rezultat. Îmi pare un tip nedemn de încredere – după cum arată.
Ce ai mai realizat cu cărțile? (la „Litera", „Ion Creangă"). Mai ții minte cînd îmi scriai mie că să nu mă lupt, să nu cedez; acum te-ai convins și tu că lupți cu morile de vînt?!
A apărut, chipurile, „o istorie" a literaturii române, de un anume Ion Rotaru (prof. Univ. Buc.). Am văzut că nici cel puțin nu te-a citat, deși ai atîtea cărți, în timp ce alții – doar pentru că făcuseră parte din Cenaclul de Luni, sau fuseseră recomandați de „boși" ca Eugen Barbu sau alții – figurau, fără cărți chiar!
Nu mai e de trăit, ascultă-mă pe mine. Oamenii sînt formați pe găști literare, cu filierele lor. Noi nu mai avem loc, cel puțin eu. La „Ramuri" nu mi-a apărut nimic. Trebuia un poem, prin nr. 7. Chifu m-a amînat în 10. (Deși Sorescu îi spusese să-mi insereze ceva.) A zis să vin (înainte) după aceea și să-i mulțumesc"! Parcă ar fi revista „lui personală". Așa e peste tot. Unii au apucat niște posturi înalte (prin pile, relații, conjuncturi favorabile) și trag sforile.
Eu cred că ar trebui să încerci și tu să-ți găsești alt loc de muncă, o angajare cu mine laolaltă. N-ai să regreți. Te asigur eu. Dacă n-o să am dreptate îți dau voie să mă înjuri, să-mi faci ce vrei. Eu știu ce spun, pentru că am experiență. Vei cîștiga mai bine ca în învățămînt, cu o popularitate mult mai mare. Te vei convinge. Cel puțin anunță-mă despre angajarea mea, fiindcă îmi s-a urît să tot fiu somer.
Mai ai vești de la Ch. Signoret, C. M. Titus? Lui Chantal i-am scris, fără a primi răspuns.
Zilele astea am cules via la țară, am mîinile negre de boască. Am

învăţat tot procedeul (procesul tehnologic) de fabricare a vinului. Deh, dacă n-am altă ocupaţie...

Aştept răspuns
pe adresa din Craiova.
[illegible]

Am ajuns ca Maiorescu, să-mi copiez scrisorile pe care le expediez, doar unele însă, care le cred mai cu ceva substanţă. Deşi, în condiţiile actuale ar trebui să pot folosi ultimele răcnete, în materie de copiere, ale ştiinţei: xerox, hîrtie în duplicat etc. Numai că la noi nu sînt permise. Autorităţile se tem. Xeroxul este sub control securist, celelalte nu prea există. Păcat de timpul pierdut. Aş fi citit cîteva pagini dintr-o carte.

Mama a fost la casă cal de muncă. A muncit pînă n-a mai putut, pînă a căzut lată. Acum, la 57 de ani, nu mai are un dinte în gură (poartă placă) şi suferă de inimă, din cauza traiului greu dus cu tata, care bea, se-mbăta, o bătea şi o gonea. Şi eu nu pot să fac nimic pentru ea! N-am nici o putere, nici o relaţie.

Mama s-a născut de 7 luni (Mitroiescu Maria, pe numele de fată) la 3 ianuarie 1930, la Zătreni (Vîlcea), 20 Km cam spre nord de Bălceşti. Au [redacted] fost şapte fraţi, mama fiind a patra.

Tata-mare, Tudor, a fost şef de jandarmi pe vremea burgheziei, apoi a lucrat la colectiv. Era afemeiat şi rău, însă credincios în Dumnezeu. Avea o icoană la care ne închinam după fiecare masă:

„Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, că m-ai săturat de bunătăţile tale pămînteşti"

şi seara la culcare,

„Doamne, Doamne, ceresc tată
Noi pe tine te rugăm
Luminează-a noastră minte
Lucruri bune să-nvăţăm.
Că tu eşti stăpînul lumii
Şi al nostru tată eşti
Iar pe toate cele bune
Numai tu le împlineşti."

ba chiar şi dimineaţa cum ne sculam:

„Înger, îngeraşul meu
Ce mi te-a dat Dumnezeu
Eu sînt mic, tu fă-mă mare,
Eu sînt slab, tu fă-mă tare.
Şi-n tot locul mă-nsoţeşte
Şi de rele mă fereşte."

În special eu și Bibică. Ceilalți verișori erau fie prea mici, fie prea mari.
Ma-mare dinspre maică-mea, Ilinca (născută Bărbianu) era brunetă, slabă, muncea din greu să țină șapte copii, și era geloasă pe soț, pe care-l iubea pătimașă. El o mai înșela, cu una, a lui Pănduru, la vreo trei case de ei. Tată-mare și ma-mare aveau o casă mică, cu [redacted] trei odăi, un ogeac, o prispă. Stil țărănesc. Parcă acoperită cu șită. Stăteau pe coastă, în apropiere de un raivan cu oi, de o livadie, și de-o [redacted] cismea, de unde [redacted] tot satul lua apă. Noi copiii veneam cu urciorul. Mai avea ma-mare un coteț de găini, cu încăperi suprapuse, cu câte-o cloță sau două înfoiate, și-o fînărie în care m-ascundeam eu cu Bibică în paie și coceni. Sub fînărie era ieslea vacilor. Trebuia zilnic rînit la vaci.
Aci a copilărit mama. Pe vremuri casa lor avea și prăvălie. Vindeau și bomboane. De-atunci mama și-a stricat dinții.

– 07.10.87, Craiova
Atmosferă caldă de familie, deși e toamnă, frig în apartament: Mihai colorează o carte cu desene, Ely coase la gherghef (pentru prima oară!), eu îmi aranjez <u>unsolved</u> <u>problem</u>-ele. (90)

Kafka a scris „America" fără a o fi văzut niciodată [redacted], eu scriu despre România din interiorul durerii, așa cum o văd și o simt de zi cu zi și fără încetare. O nouă ofensivă a suferinței. Se joacă cu mine.

– 09.10.87
Eu trebuia să nu mă însor. Nu sînt om de casă. Nu pentru că aș fi vagabond, bețiv, fumangiu sau curvar. Dimpotrivă. Dar familia mea nu se simte în siguranță cu mine, nu le pot asigura liniștea căminului. Nu că aș face scandal, bătaie, tensiune în casă. Sînt prea temperat. Dar mă preocupă un singur gînd: realizarea mea artistică sau științifică. Neglijez totul. Îmi pare rău de copil. Sînt Manole Crudu al lui Horia Lovinescu din „Moartea unui artist". La bacalaureat, în 1974, la Rm. Vîlcea, mi-amintesc că la oral mi-a căzut [redacted] acest subiect. „Gogoașa", profesoarea și examinatoarea de română, ca și președintele juriului m-au întrebat cu o curiozitate deosebită, ~~că~~ [illegible] Manole Crudu să-mi dedic și sacrific viața creației, sau nu? Am răspuns fără să ezit da, membrii juriului s-au privit cu subînțeles, ~~au~~ zîmbit aprobator, poate numai de complezență, și mi-au pus 9,50 parcă. Pentru mi-

ne, antiliterat convins, era mare. Întrebarea aceea mi-a rămas mereu în minte, mi-a răsunat deseori.

Nevasta vrea să se simtă la adăpost lîngă bărbat, să aibă grijă de ea. [redacted] Vrea un bărbat puternic, cu poziție socială, cu influență. [redacted] Iar eu sînt un nimeni. Nu o interesează decît viața măruntă, cu bucuriile mici de zi cu zi. N-are planuri, proiecte. Nu visează. Nu cere altceva de la viață decît necesitățile biologice ale existenței: hrană, îmbrăcăminte, dormit, grijă copil, treburi casnice. Nu dă doi bani pe creație și creatori.

Nu vrea decît să trăiască și atît, ca un scop în sine, și mă trimite pe mine pe la toate cozile.

De multe ori scriu pentru că nu am ce face!! Mai trece timpul. Și-așa prea apăsător. În fond, ce este timpul? Trecerea noastră. Timpul există pentru că existăm noi. [redacted] Cei care l-am inventat.

Vor fi posibile călătoriile în timp? Înclin să cred că da. În special cele din viitor. În orice caz noțiunea asta de „timp" mă fascinează. Nu-mi pot imagina. Or exista și civilizații <u>în afara timpului</u>? Înseamnă [redacted] aceasta stagnare?

Și totuși, nu mai pot îndura teroarea de-aici, îmi vine să fug în chiar clipa asta. O să-nnebunesc de dorul străinătății.

Canada primește emigranți din toată lumea. Poate mă va lua și pe mine. Nu mai suport. Nu [redacted] pot să concep rămînerea în continuare în mocirla intelectuală. Aș zbura. Aș face pe dracu-n patru să mă scap. Aș plăti pînă la 50 000 de lei. Mi-e imposibil aici. Mă usuc. Mă consum ca un fum de tămîie. Mi-e gîndul doar la plecare. Nu mai pot să termin o carte, să redactez un articol. Ce să mă fac? Nu [redacted] văd nici o [redacted] posibilitate. Nici o soluție. Mi-e rău de la inimă. Mi-e dor de ducă (dar nu pe lumea ailaltă). Doamne, ajută-mă! Cît va mai ține calvarul ăsta? Ce (ți-)am făcut, Doamne, de sînt osîndit să plătesc atîta? Să pătimesc. Fie-ți milă, Doamne! Vreau îndurare. Timpul rămas în România e timp pierdut. [redacted] Teancul de manuscrise, care crește pe masă, n-am să-l pot lua cu mine. Proiectele mele se duc pe apa sîmbetei. Nu mai am poftă de nimic. Sînt un semiratat.

Aș putea și desena dacă aș avea condiții. Mi-e drag. Am unele idei. Mai multe fabricate. Dar oricum. Aici nu pot nici să (mă) încerc. Ce fericire pe mine ar fi! În plină libertate alergînd, pictînd, scriind, congrese, plimbări, contacte tot felul de naționalități, idei (cu) schimbate cu personalități din toată lumea, cărțile distribuite prin [redacted] toate bibliotecile mari, la universități, scrise-n engleză sau franceză (limbi de circulație internațională), traduse, prieteni în fiecare țară, colaborări [redacted] la reviste felurite (fără restricție, fără teamă), editări de cărți la Paris ... vise ... vise ... vise ... Și totuși, în Occident sînt [redacted] viabile. Un occidental are infinit mai multe posibilități de realizare (profesională, științifică, artistică). Sexualitatea liberă. Accesul la cărți bune, la informații, valuta convertibilă. Etc., etc., etc. Numai viața asta prea bună să nu ducă la delăsare. În cazul meu însă, nu. Pentru că în Maroc am explodat pur și simplu. Iar aici (92) mă înăbuș de praful altora, care mi-l aruncă în ochi și mai mult în suflet. Nu mă pot desfășura cum vreau eu. Tot ce fac, fac din pripă, din grabă, să nu fiu surprins, să nu mi se [redacted] sustragă filele, să nu fiu băgat la zdup pentru că gîndesc. A gîndi a devenit periculos, riscant. „Gîndesc" unii, chipurile, și pentru noi."

Azi am fost anunțat (pentru a treia oară!) de la Oltcit, Centrul de cercetare-proiectare, că mi s-a aprobat cererea de angajare. Depusă în februarie! Cred că se joacă sau își bat joc de mine. În orice caz, nu m-am arătat prea încîntat. I-am spus șefului, Voncu, că m-am obișnuit așa, șomer, cu meditații. Cîștig bani mai mulți ca la servici și am timp [redacted] berechet de studiu, în casă fac pe „domesticul" — cum zic francezii.

— Bine, dar ce-o să faci la pensie? mi-a replicat.

— Credeți că mai ajung pînă atunci?!

Nu-mi surîde deloc ideea angajării tocmai acum, cînd se pare că profesorul

Bellot îmi va trimite un contract de muncă la o universitate din Spania, ca profesor visiting, cum zic americanii. Deși, nici o speranță că-mi vor da românii drumul. Sînt de neînțeles autoritățile. Nu mă lasă să lucrez în străinătate [redacted] iar în țară mă țin șomer! Ori practică nonsensul, ori își bat joc. Îi văd în stare de orice.

- 10.10.87

Nu știu încotro s-apuc. S-ar părea că securitatea îmi întinde o cursă: angajîndu-mă în „cercetare" n-o să am voie niciodată să părăsesc România, nici în excursie, nici emigrare — pentru că aș deține secrete! Le trebuie un pretext. Luminează-mă, Doamne!
Singura-mi speranță e să mă rog la Dumnezeu. De ce n-am și eu noroc pe lume? Norocul este după cum și-l mai face și omul! Iar eu mă pricep să nu mi-l apropii.

Am [redacted] un nume nepermis de lung, rușinos de lung, n-are loc în pagină, pe cărți: Florentin Gh. Smarandache. Pînă cînd și inițiala tatălui are două litere, de la Gheorghe, căci G. ar fi pentru George. Strămoșii mai îi [redacted] bag în numele meu: Florentin Marin Nicolae Ion Gheorghe [redacted] Smarandache. Ca arabii! Toți țărani. Și dinspre mamă la fel.

Sînt intoxicat de acest Occident, sînt otrăvit. Nu mai pot trăi fără el. Și cu cît îl doresc mai mult, cu atît văd că n-am nici o șansă să-l ajung. O țintă imposibilă. Pentru mine.

Arăt ca un ganster: blugi uzați, geacă neagră, pantofi cu toc, șapcă de golan. Puiu Dumitrescu zice că i-e rușine să meargă cu mine pe drum. Că par bișnițar. Ordinar. De fapt, am și tratat ceva cu niște sîrbi.

E frig. Au căzut frunzele. E toamnă și pustiu în sufletul meu. Mă plîng la prieteni că sînt disperat, ca să mă ușurez. Nu sînt înțeles.
— Ce-ți lipsește? mă întreabă, ai de toate.
— Libertatea, zic, aș da orice pentru ea, aș da tot ce am. Libertatea de mișcare, de acțiune, de publicare.
— Mofturi, răspund mediocrii și oamenii regimului. (Pentru dînșii sînt însă permise.)
Az-noapte n-am putut să dorm. Mă frămîntau gînduri negre. De dimineață m-am trezit obosit. Așa e întotdeauna, seara mă apasă obsesia plecării. Dar am amara presimțire că nu se va realiza niciodată. Niciodată nu mi s-au împlinit năzuințele. Îmi voi amărî viața, și pe-a familiei, aici.

Tot cu gîndul [redacted] la plecare, cu curu-n în două luntri, pe-un picior de fugă. Nici în căruță, nici în teleguță. Așa sînt eu. Mă sabotez singur, mă autodistrug, mă subminez. De ce, Doamne, m-ai [redacted] urzit așa? Sînt pe un drum sinuos.

E sîmbătă seara și nu-mi vine să fac nimic. Fără carnețelul acesta aș înnebuni. La televizor e muzică slabă (pe români). Pe sîrbi sau bulgari nu înțeleg, mă uit ca vițelul la poarta nouă. Îmi plac reclamele [redacted] sîrbilor. Bulgarii au program mai [redacted] lung, cam rusificat de prea multele filme (neinteresante). Sîrbii [redacted] sînt mai occidentalizați, filme americane, pe doi și sexi, porno. La noi teme tabu.

Nu mai pot să-i suport pe-ăștia, poa' să-mi dea orice! [redacted] Un film nou nu mai vezi nici în oraș nici la T.V. Le schimbă titlul pentru a păcăli spectatorii. Am revăzul „Tarzan, omul junglei", pentru Mihai, cu denumirea „Tarzan, omul-maimuță"! Se simțea un iz învechit. O carte bună nu mai găsești. O muzică bună. Nimic. Alimentele n-au nici un gust. Fructe exotice nexam. N-am decît un singur gînd, spre care îmi îndrept toată energia: părăsirea corabiei care se scufundă, fără a fi deloc un șoarece. În rest nu mă mai interesează nimic. Poate să se întîmple orice. Chiar post la Universitate să-mi ofere, profesor doctor docent să mă facă, doctor doctor doctor doctor, și tot nu mai vreau, deși era visul meu, mai bine mătură̆tor în SUA sau Canada sau Australia, dar știu că sînt liber dacă [redacted] am poftă să-mi petrec concediul la Polul Nord!, fără să cer aprobarea nimănui, pot să-mi petrec [redacted] week-end-ul în Insulele Hawai sau Pagos-Pagos, prin mijlocul Pacificului sau Atlanticului, în Groenlanda, fără să mă ploconesc pe la X sau Y sau Z, care pentru că în acel moment îi doare stomacul să nu-mi semneze, să se ducă mai întîi la toaletă. M-aș duce și hamal și cioban, numai să pot pleca odată. Aș avea dreptul să particip la orice congres, să-mi public lucrările. Auzi-mă, Doamne! Îi urăsc atît de mult, că n-am cuvinte. Nu știu cum m-aș putea răzbuna, cum să le „plătesc" deserviciile lor. Am o furie de zece persoane. Îi urăsc cu o ură nebună. Aș [redacted] lupta ca un fanatic împotriva lor. I-aș zdrobi dacă aș avea forța necesară. I-aș sugruma. I-aș rupe-n bucăți.

Dar deocamdată e invers. Eu sînt marele ÎNVINS. Și nu-mi [redacted] mai pot reveni.

Tovarășul Sulea sau Dulea de la CCES respinge cu amabilitate toate propunerile de cărți, în scopul promovării și dezvoltării culturii noastre. O să vină vremea și cînd va da socoteală.

Eu nu mai am nici curajul să depun vreun manuscris la editură. Sînt inhibat, descurajat. Cred că va fi [redacted] fiind respins fără a fi măcar lecturat.

- 12.10.87, București
Vizitat expoziția „George Georgescu", compozitor, de la Biblioteca Academiei. Am semnat și în carnetul expoziției. Mi-au plăcut cuvintele lui Al. Tohăneanu, citez aproximativ: „o expoziție minunată vizitată de un afon"! A suferit și G.G. rigorile schimbărilor de vremuri: șomer în perioada 1945-8, deși pînă atunci fusese mereu apreciat peste hotare.

Am reușit să cumpăr 3Kg de salam. În Craiova nu se găsește. Cînd voi ajunge acasă va fi sărbătoare în familie! Am mai cumpărat și 4 cutii de compot de ananas, după o oră de coadă. Mihai o să fie fericit, doar că acum, avînd oreion, nu are voie să mănînce dulciuri. De bine de rău în București se mai găsesc, pîinea fără cartelă, mezeluri, unt (cu cozi enorme și dă doar cîte-un pachet).

FLORENTIN

SMARANDACHE

(94 de file)